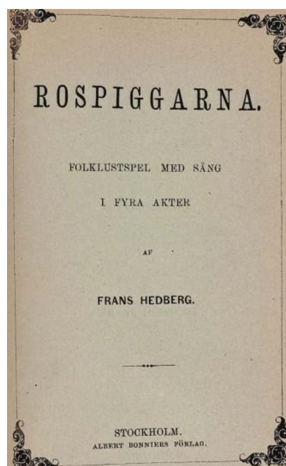
Sv. Theatern. N:o 219.

Pris: 75 öre R:mt.

ROSPIGGARNA.

FOLKLUSTSPEL MED SÅNG

I FYRA AKTER

AF

FRANS HEDBERG

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI, 1884

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna komedi av **Frans Hedberg**, (1828-1908) har digitaliserats av Dramawebben och anpassats till Projekt Runeberg i augusti 2015 av Ralph E.

Sv. Teatern.

N:o 219.

ROSPIGGARNA.

FOLKLUSTSPEL MED SÅNG I FYRA AKTEK

AF

FRANS HEDBERG.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 75 öre.o

ROSPIGGARNA.

FOLKLUSTSPEL MED SÅNG I FYRA AKTER

AF

FRANS HEDBERG.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.Personer.

LARS ÖSTERMAN, hemmansegare. HANNA, kuus dotter.

VESTERBOM, fiskare.

LINA, lians hustru.

KALLE, ångbfttsmatros| . ,

n V deras barn.

ANNA, tjcnstflieka)

Fiui ÖSTERBERG, fiskköpare-enka. LAURA, hcunes dotter.

BLOMMÉN, öfverkonstapel vid flottan. BLUM, grosshandlare.

AXEL, hans son, kontorist.

KNUT, hans brorson, student. LÄNSMAN SÖDERHOLM.

JANNE BOMAN, storbåtsskeppnre. ANDERS, hans besättningskarl. BERG, länsmännens skrifvare.

HULTING, f, d. gardist.

TH1LDA1 . .. , . .

; i tienst hos Österman. VICTOR/

EN POLISKONSTAPEL EN GARDIST.

EN HAMNSERVIS.

EN POJKE.

TVÅ ARBETARE.

EN FLICKA.

PROMENERANDE. POJKAR. SKÄRGÅRDSFOLK.

Handlingen dela i Stockholm, dels i Iloslagen, Tiden: strax före midsommar.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIEHS BOKTRYCKERI, 188LFörsta akten,

Y i (1 X y b roh a m n o n.

Platsen strax till höger om Grefve Magni-gatan. Vid tredje

kulissen går träskoningen något sned t öfver scenen, och utsigten af slutas till höger med akterspegeln af ett större fartyg, hvars tackling och aktermast synas inåt kulissen. Midi framför åskå-darne ligger Janne Bomans storbåt med sidan i land, landgång till hron, samt halfhissadt storsegel. På masten segelsällskapets prisstandert,

samt namnet “Anna“ i gröna bokstäfver. Till venster ser man för en af en vanlig, stor pråm, med öfverbyggnad, som försvinner inåt kulissen.

1 fonden Ladngårdslandsviken med Djurgården till venster. Södra bergen och Kastellholmen ungefär midt. i taflan, samt Skeppsholmen med bron och en del af staden till höger, så som utsigten ter sig från gångbanan strax bortom nya huset vid Strandgatan. Mellan brobänken och förscenen en eller två rader af de nyplanterade lindarne; en lyktstolpe, några brädupplag, etc. etc.

Det är tidig morgon och solklart. Små ångbåtar kila tid efter annan från olika håll öfver vattnet, och promenerande, och arbetsfolk synas antingen ensamma eller flera i sällskap gå förbi, från olika håll, dock utan alt deltaga i handlingen förrän i Ö:te scenen.

Första scenen.

ANDERS (derpå) HULTING.

anders (en några och trettio års karl, med rodt hår och skagg, sitter barhufvad och i skjortärmar ne på kabysskappen akterut på skutan, med dragspelet i hand, och spelar i det han sjunger och stampar taften med fotterna).Nu ’afver jag seglat sancl liifrån Ljusterhöu Hett tjog resor, tjo-ej!

Men lialdrig förgäter jag lilla fästemön,

Hå lialdrig besyiker ’on mej! för focken hopp,

Hå’storn hi topp.

På söndagsmorgon, tjo-ej!

(efter sången spelar han en riturnell med långt utdragen slutton.)

hulting (under efterspelet ser man forst ett lurfvigt hufvud sticka upp öfver relmgcn på pråmen, strax derpå kommer han upp till hälften, omkring 60 år, temligcn rödbrusig och med gråsprängät här och helskägg, en gammal uniformsmössa på hufvudet och knölpåk i handen). Halt! AVer da? — Hvad är det för en morgontupp, som väcker folk midt i natten? (får syn på Anders.) Kunde ge’ mig fan på att det var en rospigge! (lutar sig öfver relingen.) Mår du illa, efter som du jämrar dig så förbaskadt?

anders (skrattande). Nä-ej, si’ Ultingen!

hulting. Ditåt'lutar det,sa’ fiskblötarfruii. Annars heter jag Hulting, men du kan väl inte komma ut med något “h“ der det skall vara, efter som du ä' från Boslagen, din sandskrapare!

anders. Skäll lagom du, din hafdankade gardeskarl !

hulting. Sa’ du “hafdankad“, sa’ du? Men ser du, det dankar sig inte, utan jag har afsked med äran och tjugo riksdalers pension om året! Yet du livad det var, du? — Men, inte ä’ jag stursk för det! — har ni nånting att schåa med i dag?

anders. Nä-ej, vi hä’ loss längesen, sir du fäll.

hulting (sätter sig på pråmrelingen). Yar dumt, det! Skulle kunna ha’ utvägar för en slant annars, för jag har just inte ätit nånting sen i går middags, när jag fick mig en bolagssup utan tilltugg. — Har du en bit tobak?

anders. Nä-ej, jag ’ar bara röktobak!hulting. Tror du inte den duger att tugga, den då?

anders. Nä-ej, för den ska’ ja’ röka själf! hulting. Ja-så, — det var en annan femma! Hvar är skepparn nånstans!

anders. Jo-o, ’an hä’ lii land. hulting. Sa’ du “hä hi“, sa du? Då måtte du vara en glad lax, eller också är du mätt, din kanin. Här man går och svälter på 20 riksdalers pension, så säger man hvarken hä eller hi, ska’ du tro. — Men det har man för det man tjent Kgl. Maj:t och kronan, ser du.

anders. Kan hinte ’Ultingta vävfning higen då? hulting. Hej, nu för tiden duger bara ungtuppar — nu ska de ju vara läskarlar, vet jag! Det är bara generalerna, som får vara hur gamla de vill — inte gardisterna: (ser uppåt) Hå

hå, jaja! {gäspar). Skönt väder på morgonqvisten! (hastigt i (let han tittar ut åt höger) Jag tror fördubbla mina ransoner att der kommer en poliskonstapel?

anders ('ser också dit). Så ser det hut! hulting. Då är det väl så godt att man knogar sig ut ur sängkammarn, innan han kommer och borstar sig! (svänger sig mödosamt öfoer relingen och Icommer ner på bron. Han är litet låghalt och har en stå fr el på ena foten och en gummigalosch på dm andra) Så der ja! {ser utåt höger) Hvart tog han vägen?

anders. Han vek håf håt Styrmansgatan. hulting. Kunde inte den fan ha’ gått opp Gref-gatan i stället, så hade jag fått gona mig litet till? — Men, en ska’ väl i alla fall ut i stan och tjena sig en styfver! —- Ska’ ni fara ut med tomma skutan till midsommar, edra latmaskar?

anders. Hä-ej, vi ska’ a’ fiyttsaker med hoss. hulting. Hå, da behöfver ni väl handräckning också?

anders. Di ska’ fäll ’a folk med sej, vett ja’.

nuLTiNG. Ockna?

anders. Di som ska’ flytta.

hulting. Hvad är det för ena då? anders. Eräga 13oraan. hulting. Ja, hvar fins lian? anders. I)et vet ja’ hinte.

hulting. Tack för upplysningen! Jag går väl fram åt bron ett tag, så får jag kanske sigte pån! (går Ufoer nt höger, färdig att gå ut; men stannar vid kulissen.) Hor’u, kajutvakt! Har du fått dig nån dram äDnu i dag?

anders. Jag super hinte bränvin. hulting. Åh tusan, är du godpimplare? anders. Hvasa!

hulting. Jag frågar om du är godpimplare! Vet du inte hvad det är för ena? Dot är sådana som dricker vatten, alldeles som strömmingen ute hos ros-piggarna, ser du! (ser utåt.) Nej so på tusan, der kommer cn profryttare! Han stiger åf! Hejsan, der har man sig litet handsöl! (£ det han går.) Ska’ baron ha’ någon som håller i hästen? (försvinner till höger i)

Andra scenen.

ANDEKS, (sedan) KALLE.

anders (tittar åt väders). Hen ska’ få se att ’on går höfver på nord. så hen ska’vara piskad te’kryssa! (Gäspar och sträcker pä sig.) Ahå, ja ja! (tar dragspelet och börjar söka en melodii) Lu di la di, la di lu!

kalle (från höger, några och tjugo år, i snygg sjömans-ärligt, kommer för att gå öfoer seenen, men får sigte på Anders, och hejdar farten). Holloj! Är det inte Anders! andeus (spelar saktare). Jo, nog'eter jag Handers. kalle. Jag gick just och titta efter Bomans storbåt. Men jag trodde, att ni låg längre ner åtDjur-gårdsbron.

anders. Vi ska’ lasta ’Ur hoppe. — Men det kommer mig likasom före hatt det här Kalle Vester-bom ?

mkalle. Det slår in, det! [ser uppåt toppen?) Jäkeln i det, ni! Jag tror ni har fått pris-standert?

anders. Ja-a — den knep vi hoss på Kanholmen i fjol! — Det hä’ nya båten, se!

KALLE. Jag ser det, jag — Ä’ Janne ombord? anders. Nä-ej, ’an ha’ hoppe hi stau. kalle. Kommer han snart ner då? anders. Hocken kan veta? kalle [hoppar om bord). I alla fall, så väntar jag väl en stund [sätter sig bredvid Anders på akterkæppen). Seglar ni i dag?

anders. Det ska’ fäll vara meningen det [skakar hand med honom). Gu’ da’ då’ lid’ tack för gammalt.

kalle. Tack sjelf — [paus). Har du sett te’ farsgubben derhemma nyligen?

anders. Ja-a, vi tog i land hetter sand hi Mån-dasso.

kalle. Var’n kry?

anders. Huseh ja, hå’ mor din med. De ’oll på hå’ drog not värre.

kalle. Dick di nån fisk då? anders. Nä-ej, bara några valar strömming. kalle. Jaså [paus). Såg du te’ några andra

känningar?

anders. Det var hinte hutan. Hösterman var nere och lag ny brygga, för di lär få hångbåt dit på häftersommarn, — och så ska' di 'a haktion hefter kärngen, för 'o dog te påsk. kalle. Dog hon?

anders. Jaa, hvad skulle 'o göra? O' va' heländig 'ela vintern, både hi magen och bröste, hå så när vårsprickningen kom, så tyckte 'o väl hatt det hinte var lönt te dras met längre. — Men, hatt du hinte visste liåf det?

kalle. Nej, jag har ju legat nere i Malmö med ångbåten i vinter, sen vi sluta att fara på EDgland. anders. 'Ar du inte skrifvit 'em då?kalle. Nej, det kostar så mycket i brefporto så — och när jag ändå skulle hem till midsommar — (paus). Har du hört något om Hanna?

anders. Höstormans 'Anna?

KALLE. Ja visst.

anders. 'O nä lika stursk och kavat som 'o brukar.

kalle. Är hon lika vacker med?

anders. Hinte tycker jag 'o hä så grymt vacker; . . . men stursk hä 'o, hå, nu 'ar 'o då kuntant tagit boxerna kåf gubben, säger di. Han ville bintc göra haktion, men haktion skulle det bli, tyckte ho'. .. hå haktion biir det, hå det sjelt'va dan för midsommar-hafton händå!

kalle. Ja, men när gumman är död, så skall di väl hålla aktion efter henne. Rätt skall väl vara rätt.

anders. Nä-ej, det hä' hinte för den deln, inte . . . hutan det hä' för hatt 'o ska' gifta sej, säger di.

kalle (stiger upp och tittar uppåt land). Med hvem då?

anders. Ja-a, somliga säger, att det hä mod hon höfverkunstapel ve' flottan, och andra påstår att det ska' vara med hen 'andelsman hoppe vid Bergs'nmra. men hinte vet jag hocken som 'ar bästa rekomda-schonerna hos 'na, . . . men så mycket hä' då säkert, hatt hinte hä det värdt för nån skärgårdskarl tc nosa 'sta . . .

kalle. Tror du det, Anders?

anders. Ja då! det hä 'o för stor på sig te, rif-jernet. . .

kalle (visar utåt). Är det inte Janno Boman, som kommer der borta?

anders (stiger upp och ser åt höger). Jo-o, hå kvinfolk 'ar 'an med sig, hinte hannat jag kan se på tackliDgen.

kalle. Het är syster min! {i det han springer opp i land.) Ja. det är det!anders. Ja-a, hanfakta det så sant!. , . Se, det år flicka för 'ela dan, det! . . . 'Or du, Kalle, tror du att 'o skulle villa. . . ,

kalde (titan att höra på honom). Holloj, Anna! . .. (skyndar ut till höger.)

anders (ser betänksamt efter honom, och klår sig i hufmdei). Tvätta och kamma mej, gör jag och nya slortröja' tar jag på mej . . . hen kau haldrig veta! (går långsamt ner i kabyssen.)

Tredje scenen.

JANNE BOMAN. ANNA. KALLE.

roman (kommer först in\ han är några och 30 år, glad och bondqvick, hatten akterstagad-, blå kavaj och höga, stöflar-, mörkt här och hakskägg; sjömansgång, lediga armar, talar högt och fort). Hanners! Sätt på kaffepanna! (till Kalle och jlnna som komma in hand i handl) Hu hä' det Janne Boman som spanderar, ska ni veta! . . . (ropar) Hanners! (knäpper med fingr arne i) Hoj san! . . . det var så sant, det! . . . Hen får ju hinte ha 'ell ombord hi land, vet jag! . . . Nå, så ska' 'o på, innan vi kommer le' sjötulln, det kan ni lila på! . . . Mon hvad hä' det för väder, som 'ar blåst 'it dig, Kalle Vcsterbom?

kalle. Jo si, ångbåten ligger på slipon och jag har fått permissioner af kapten te fara hem och hälsa på under

midsommar.

anna (nätt ljusklädd, schalett, omkring 20 är). Du med? Jag tänker också fara hem.

kalle. Tänker du? . . . Det passar ju bra, det.

roman. Ja-a, och nu ’ar jag bjudit Hanna to’ segla med mig, så slipper ’on kosta på sig hångbåts-frakten.

kalle. Ja, då får du alt bjuda mig med, Janne.

boman. Hiute hä’ jag lessen för te spandera på skjutsen, . . . men nog ’ade det varit roligare te’ varahensam med syster din, . . . för då kunde hen ’a passa’ på och friat på ’omvägen!

anna (skrattande). Tyckte Boman, ja! boman. Ja, säger du hara ett hendasto hol, så ’ar du Janne Boman och mig med på köpet!

anna. Brata inga dumheter nu, för då hör jag efter en annan skeppare som seglar hemåt.

boman. Höfverger du Janne Boman och mej? kalle. Du är då altid lika tokig! boman. Huseh ja, ’ar finner du trohet, Hångbåts-kallc! . . . Men var stursk du, Hanna! för ser ’u, jag ’ar hon flicka på hvart finger och två henkor på hvar tåspots, ser ’u! Hå hå, ja ja! Och händå kan jag hinte få den jag vill ’a; . . . men lessen? Nej, ’or nu, låt bli det, sa’ Janne Boman! . . . Inte så länge det lins sand på Ljustevhön, ’å ’amnar som di vill fylla i Stockholm! . . . Men nu ska’ jag hombord och ’unsa hom Hanners, ’an ligger bestämt hå sofver, det kreaturet! (går ombord och ner i kabyssen.)

kalle. Hör du Anna, det var hyggligt af ditt herrskap att du får ha ledigt öfver midsommar.

ANNA. Det är inte herrskapet som har gifvit mig ledigt. KALLE. Hvad säger du? ANNA. Jag gick ur tjenstcu i går. KALLE. Gjorde du? ANNA. Jo, så står det till. KALLE. H varför det då? ANNA. Det ska’ jag tala om för dig nur vi kom- mer hera. KALLE. Du har fäll aldrig råkat ut för nån

olycka heller, käraste Anna?

anna. Ah nej, man aktar sig för det. Mon sen frun dog i Ijol, så har det varit rakt odrägligt hos grosshandlarns, och nu står jag inte ut längre. Bör både hun och sonen ä’ rakt som de vore galna, oeh jag får aldrig vara i fred;

kalle (knyter handen). Sådana . . .anka. Och sä, i förra veckan, kom del en. brorson till grosshandlarn hem ifrån Upsala, och han är student . . . och . . .

kalle. Yar han lika svår, han med? anka. Ja, inte på det ruset som do andra, för han sjöng och han var munter och glad, och när jag skulle in och städa, så hade han alla möjliga konster för sig, . . . och när jag blef ond, så åbäka han sig och föll på knä och slog sig för bröstet och var så tokig,' så en var tvungen te’ skratta åt honom . . . och det var mycket värre. För se, de andra två, dom kunde man reda ifrån sig om det så skulle vara; men den der studenten . . . den var rakt omöjlig te’ bli’ åf med . . . och derfor så gaf jag mig åf, jag.

kalle. Det var rätt, Anna du! Det skall du ha’ ett slag i näfven för!... Men nog var det synd på tjonsten, för lön var ju bra och maten med!

anna. Ja, inte var det något att klaga på för den delen, inte. . . . Och femti riksdaler har jag lagt ihop af lönen . .. utom kläder, som jag skaffat mig ... ja, du ska’ få se, när Petterson kommer med kistan. . . Mon hur har du haft ’et, då?

KALLE. Åhjo, jag har också några styfver hoplagda. Och det var nog bra först på Gylfc, fast styrman var kitslig emellanåt, när han var nykter; . . . men det fick en då stå ut med, för det hände inte så ofta. . . . Kapten var cn fasligt bra karl, bara han inte var drucken, . . . men det var han emellanåt förstås.

anna (skrattande.) Dc turade om kanske? kalle. Ja, det är på det viset på laslbålarne, de har inga pasehaserare, tycker de! Men nu seu jag kommit på Nordpolen, så har det varit bra . . . och nu ska det allt bli roligt te' komma hem ett ryck.

anna. Det säger jag med, och kan jag få mjg nån bra tjenst på landet, så tror jag jag stannar. För Stockholm . . .* É7T\ JJ

Fjerde scenen.

DE FÖRRE. T VA ARBETA RE. (Från liöger med en kärra, på hvilken de föro.' möbler, sängkläder, etc)

första arbetaren (skriker). “Under“ der! anna (viker förskräckt undan och lyfter upp Madningen, for att inte slupa på den). Usch då, så rädd jag blef.

andra arbetaren. Tag inte illa opp, jungfrun lilla! kalle (förargad). livad säger du för slag? första arbetaren (i det de dra kärran intill brolänken). Du för dig och jag för mig, och polisen för oss allihop, sjöman viger! Vet du hvad det var, du? kalle (vill emot honom). Jag skall . . . anna (drar honom med sig). Bry dig inle om dem ... vi kan ju gå framåt Djurgårdsbron litet.

andra arbetaren. Håll du brödqvarn, Söderberg! Ser du inte att han håller på och hyr sig en kojkamrat !

FÖRSTA arbetaren. Han kan väl vara hoflig foldet, vet jag? (skriker neråt storbåten.) Hej! är ni ombord, ed ra lutfiskar?

kalle (som stretar emot vid kulissen). Släpp mig, så får jag kölhala den der gläfsen ett tag!

anna. Se så, håll dig lugn, Kalle! Ser du inte poliskonstapeln derborta? (drar honom med sig ut till venster.)

Femte scenen.

ARBETARNS. BOMAN. ANDERS.

första arbetaren tknyter näfven efter de bortgående). Ja, vore jag inte i tagena mod flyttsaker, så .. .

andra arbetaren. Ah, se så! Bry dig inte om dom, Söderberg! (går ned till brobänken och ropar l) Hå, edra bondbassar, sofver oi dernere?

anders (kommer upp). Hvad hä det hom?första arbetaren. Är det här Bomans eand-pråm, det?

roman (tittar ut ur kabyssen). Min storbåt bä det, hingen saudpråm, det skall jag låta her veta.

andra arbetaren. Här har ni on bouppteckning från fru Österberg på Sibyllegatan.

försia arbetaren. Piskköparfrun, som ska ut i skärgården och dricka brorskål med aborrarno.

roman (kommer upp på däck). Jaså, ja, satt’et bom bord bara.

andra arbetaren. Det “bommar" sig inte, rospigge. Vi ä’ betalta för te köra ner’et till bron helt sonika.

första arbetaren. Och om vi safter nor så mycket som en stolsfot på din otäcka skuta, så vill jag vara skapf som en nors!

bom Att' (springer upp i land). Hvad ha’ du för hen, som ha’ så stor hi truten?

anders {vill hejda honom). Hakta sig Boman. första arbetaren (med cn stol i högsta hugg). Titta inte bit, eller också. . .

andra arbetaren (iHleasä). Skall vi snickra igen korpgluggarne på dig, så inte ska’ du se Yaxbolm på den här resan, inte!

boman {kastar uf sig kavaj och hatt, och slänger ner dem pä skutan). Skall ni? Tag ’il spaken, Handers, sä ska’ jag lära de ’är gossarnc ’ur de går te på sjön. anders. Hakta sig, Boman — der kommer polisen. första arbetaren {ser sig oroligt om). Polisen ? andra arbetaren. Lugna dig! Det är Pilgren! Honom känner vi ju!

roman (knäpper med fingrarne och uppretar sig sjelf mer och mer). Hvad bryr jag mig hom polisen ? Ha’ jag hinte skeppare på skuta’? Betalar jag hinte mina parmmätarpengar, och ’ar jag hinte ’amnkaptens butslag på hatt ’är ska’ jag ligga? Hå ska’ jag låta bun-sera mig af tockna der brohuggare? Ta ’it spaken Handers, hannars ...W

Sjette scenen.

DE FÖRRE. EN POLISKONSTAPEL. Sedan NÅGRA POJKAR. ÅTSKILLIGT FOLK.

konstapeln (från höger). Hvad är här för krångel? första arbetaren (inställsamt). Krångel, go'a konstapeln? Yi ha' inte stält till något krångel, utan det Ur rospiggen här som öfverfsllit oss.

andra arbetaren. Och oförlämpat oss mod alla möjliga schikaneringar!

boman. Nej, 'ör nu, konstapeln, det va' lögn! De hä' de 'är sakramenskade ... konstapeln. Tyst, karl!

anders (som cckså kommit upp i land). Hi kommer hå hä' hovettiga med flyttlasset!

konstapeln. Tyst der, säger jag! (till första arbetaren.) Ar det inte Anderson?

första arbetaren. Jo, goa koustapcln — det vill säga, annars heter jag Söderberg — Södeiberg pä Civarngatan!

konstapeln. Ja, Söderberg mente jag! (tar upp sin bok.) Nå, Söderberg, som Ur en hygglig och ordentlig arbetare, tala om nu hur det började.

första arbetaren. Jaha, och lefvaude dagsens sanning skall jag tala, för jag betalar mina modiga utskylder, och ä' både godtemplare och alltiug — och aldrig har jag parerat polisen, det vet konstapeln nog, utom den der gången när Pettersonskan förbanna sig på att hustru min hade tagit bort hennes rännsleus-bräde och huggit sönder till kaffeved, fast när det kom till kritan, så var det madam Lundbom, som . .. konstapeln. Ja det är bra — till saken nu! första arbetaren. Som hade fåtl'et i misshugg, derför att Johanson nere vid träsket. . .

konstapeln (otålig). Till saken, säger jag! första arbetaren. Jaha, goa konstapeln, se nu var det så att jag och Holmqvist här.

boman (faller in). Kommer hå hä: hovettiga. konstapeln. Tyst karl! — Vidare.första arbetaren. För so konstapolD, det här är Holmqvist, som liållev gård och gata hos kommissarien Brink.

andra arbetaren. Jaha, tor si, Söderberg kom till mig i går afse, när jag stod och såga' ved hos notarien Holm, konstapeln vet, han som har stora huset på Östra gatan.

första arbetaren. Som iir gift med äldsta dottern till hyrkusken nere vid Adolf Fredrik — han som hii-starne skenade för i våras med likvagnen, när di skulle åka ut med tjocka slagtarbokhållaren, — konstapeln vet!

bom an. Det 'ör hinte 'it! Nu hä' det frågan hom . . .

konstapeln. Tyst karl, har jag sagt! boman. Hä' det bara di der, som får prata då? konstapeln {myndigt). Vid vite af fem kronor . . . (vänder sig till några pojkar och löst folk som samlats under tiden.) Hvad gapar ni på?

en pojke {till de andra). Ah, hör Di det var lifvadt! Bospiggen ska' opp i polisen! konstapeln {hotande). Tyst, pojkar! pojkarne. Hurra! {de springa undan men komina snart tillhaka igen.)

konstapeln. Vidare, Söderberg. första arbetaren. Jaha, ser goa konstapeln, nu ä' det som så, att jag och Holmqvist här har åtagit oss att flytta ner di här mobiljerna åt fru (istorberg, på Sibyllegatan.

andra arbetaren. Bika enkaii, vet jag, efter tjocka fiskköpareu — konstapeln vet. boman. Ja, för di ska' hut. . . konstapeln {strängt). Inga oqvädingsord! {till ar-betarne.) Nå?

första arbetaren. Och så, när vi kommer ner, så fins ingen menniska ombord på skutan, tycker vi, och så ropar jag höfligt och beskedligt:

boman. ‘‘Sofver ni, hera bondbassar,“ skriker 'ao, ja!anders. Det kan jag kavera för! första arbetaren. Nå, det var då eviga dag-sens osanningar, go'a konslapelnl Hör 'u, Holmqvist,

sa> jag — .

andra arbetaren. Nej si, om det så vore sista ordet jag sa' —,

anders. Ha så sa’ den der haudra, hati skutan vår va’ hen sandpråm och hatt skepparn var en nors, sa’ ’an.

andha arbetaren. Sa’ jag, Söderborg du? första arbetaren. Nej då, men si, skepparn kom opprusande- med on spak och ville dalja på oss, ooh då skrek Holmqvist: “kors!'* ooh dot tar jag på min eviga salighet, om det kommer derpå an!

andra arbetaren. Ja, jag mod, om det så skuil

vara!

konstapeln {till Boman). Nå, hvad har ni att svara?

boman. Hinte helt dugg, hutom det halt det hu’ lögn halti’op som di säger.

konstapeln. Hur vill du bevisa det? boman. Jo, si när jag kom hopp på däck, så sa’ jag bara hat dom, hatt di skull’ sätta sakerna hombord, hå då blef di hovettiga med samma. Hå då rann sinnet på mig, hå så skrek jag hat Ilanders hatt ge’ mig hen spak, hå så skrek ’an: “Hakta sig, Boman, der kommer den förbaskade polisen!“

konstapeln (till Anders). Hvad nu, karl? Talar du vanvördigt om rättvisan?

anders. Nej, jag talte hinte hom rättvisan, butan jag talte hom polisen.

första arbetaren. Talto han inte om rättvisan, du Holmqvist?

andra arbetaren. Jo då, det kan jag lägga fingrarne på boken på hur ofta som helst! konstapeln. Skepparns namn? boman. Det sa’ jag nyss, hå det hä’ kändt ve’ Nybro’amnen, för jag ’ar segla sand ’är hi håtta somrar, hå så länge di ’åller på hå fyller hi...kokstapeln. Här är inte fråga om något fylleri nu — namnet!

boman. Janne Boman. konstapeln (skrifter). Hemvist?

Boman. Hombord.

konstapeln. Hemvist på landet menar jag. boman. Länna socken. konstapeln. Ställets namn? boman. Ilåkerby’olm.

första arbetaren. Ja se konsiapelD, det vill säga: Akerbyholm.

andra arbetaren. På ren svenska, förstås. konstapeln (Ull arbctarne). Lägg er inte i den saken, ni. (Till Bomani) Boman är kallad till polis-knmmareu i morgon klockan tio. boman. Hvarför det då?

konstapeln. Eör att ansvara för förargelseväckande beteende.

boman. Ska’ jag? det hä’ di ’är som ’ar förhar-gat mig.

konstapeln. Har Boman vittnen på det? roman. Ja vars! Handers ’är! första arbetaren. Det är hans besättuiugskarl, go’a konstapeln.

andra arbetaren. Och han kan väl aldrig få anses golik.

konstapeln. Nej, han är jäfvig. anders. Hä’ ja’ djeflig? Nej, ’ör nn . .. konstapeln. Tyst der! Har Boman inga andra vittnen, så . . .

Sjunde scenen.

DE FÖHIiE. HULT1NG.

nuLTiNO (/tar för några ögonblick sm kommit in frön vänster, och iriiw/ir sig nu midt igenom folkhopen, som samlats på nytt). Andra vittnen? TJseh jo! - ur vä-

igen, pojkar! Har ni inte annat göra än stå här och siuka väder? Här Ur den som skall tala om hur det gick till, for se, jag råka händelsevis alt både se och höra hela tillställningen!

föbsta arbetaren ('sakta till den andra). Aj fan, du, Holm q vist!

ro.iKARNE. Hurra!

hulting. Håll mun, hurrabasar! (kommer fram till konstapeln och gör ställningssteg.) Gu’ bevara konstapeln ! Skepparn är oskyldig som en liten Guds on-gel, för det var de der hummelgubbarna som började balletten.

konstapeln. Hvad är du för en? hulting. Ja, brorskåln kan jag inte precis påminna mig, men del. kan också vara detsamma. Hödig fråga ska’ väl ha ett höfligt svar. Hulting är namnet, afskedud gardist vid kgl. maj:ts och kronans andra lifgardo, med 20 riksdalers pension och rättighet att lefva glada lifvet på den så länge jag orkar, och hvar jag hehagar ! {tar fram en gammal plånlok ur brösta fickan, och ur den ett papperi) Här är pensionsbrefvet ooh afskedsbelyget, i fall konstapeln tviflar på min aktivitet.

konstapeln (sedan han sett på brefvet). Hvad har Hulting' att andraga?

hulting. ingenting mer och ingenting mindre än att jag höll i en häst åt eu baron der borta vid planket, och då kom di der dragande med kärran, ooh det forsla di sa’ så skrek di: :‘Ua rospiggsbassar, ligger ni och sofver och vräker der nere, era förbaskade kreatur!" Det var numvo ett, det! koman. Ja, det hä’ rätt! andeks. Hackurat så var det! första arbetaren (knyter näfven åt Hulting). Passa dig du, din spattbenta kasernkrake.

hulting. Gentilt språk, eller hvad säger konstapeln?

konstapeln. Söderberg är tyst! — Porisätt, Hulting.hulting (blinkar ät Boman). Och så sa’ den der andra att han skulle lära dom att dricka brorskål med aborrarne, och att di skulle sätta eld på deras otäcka skuta, annars ville di vara skapta som uorsar båda två! Och så ville di ölvcrfalla skepparn, och då sa’ han: vore jag inte så spak, sa’ han ...

konstateln. Men det der är ju alldeles olika mot hvad som förut anförts. Kan Hulting ta’ det der på sin ed, om det kommer i fråga!1

hulting (blinkar på nytt). Det? Ja dd, hela subberten! För när man som jag har svurit fanan tro serskilda gånger, så fan i mig, man är lessen, inte, när det gäller att svära! Och så de kom sen, med fiskköparfruns saker! För sir konstapeln, jag känner fru Österberg från gammalt! Om jag hade all fisk som jag burit från henne och till Hasselbacken och Opra-källarn och Hamburger börs, så skulle jag kunna bjuda hela polisen på fisk, och det så di skulle ha’ sina fiskar varma året om! Joho, ni gubbar, visste fru Österberg huv ni regerar med hennes bord och stolar, så nog fick ni or betalning på ryggskottet, det kan ui sätta er på! Vänta skall konstapeln få se, hur de kom. (Vill fatta tag i kärrskalmarne.)

första arbetaren (hindrar honom). Låter du bli kärran, din afdankade fördetting!

hulting. Jag skall bara visa hur du kom, din råbarkade schåarrekryt!

andra arbetaren. Ilort med kloiueterna, säger jag!

(Ilur de slitas om kärran slå skalmarne upp i vädret så att sakerna ramla af).

hulting. Så der ja! Nu vänder stolarnc benen i vädret!

pojkarne. Hurra! Ku blir möblerna polerade!

BOMAN. Jo, det hä’ hen snygg hordning ’är hi Stockholm.

konstapeln. Söderborg och Ilolmqvist kallas till polisen!

första arbetaren. Jag ger polisen fan! Det var gardisten ,..hulting. Var det jag? Jag tar Boman till vittne! . . .

andea arbetaren. Var det inte du som högg tag i kärran?... Här ska’ bli smörj, om det så ska' kosta mig åtta dygn . . . (vill flyga på Hulting i)

FÖRSTA ARBETAREN (likaså till BolMIt). Ä.T det

bondkaniner, som ska’ kuscha hederliga arbetare?...

poliskonstapeln (gar emellan). Vill ni hålla er i styr . . .

boman. Sa’ du, bondkanin . . .

pojkarne. Hurra! Här blir smörj öfverlagl...

(Det är nära att bli allmänt slagsmål. Ilulting ärar sig forsigtigt undan till höger.)

hulting (till Doman och Anders). Stå på er, pojkar! Jag ska betäcka reträtten som gammal milletär!.. .

Åttonde scenen.

BE FÖRRE. FRU ÖSTERBERG.

frun (elegant klädd, inkommer hastigt från lwger). Hvad är här lör spektakel? Och alla mina saker på gatan! (med händerna i sidorna.) Hvad ska' det här betyda?

boman. Joho, ser frun, det ha' så, hatt. . . hulting (pekar på arletarne). De ä' di der "såsi-alisterna", som . . .

första arbetaren. Det är den der gardisthyf-eln, som har förstört fruns mobiljer!

hulting. Hyfvel kan du vara sjelf, men gardist duger du inte till, du!

frun (myndigt). Kanske konstapeln vill vara god och förklara mig hvad det är för sorts ordning här nere vid Nybrohamnen?

konstapeln (gör honnör). Det har uppstått gräl mellan de här karlarne och skepparn der.

frun. Ja, hvad har det med minn möbler att göra? konstapeln. Det är en sak för sig det!. . . jag har kallat dem upp i poliskammaren.frun. Det vove bättre att hålla efter (lem, så att de uträttade hvad de åtagit sig.

första arbetaren. Vi ha' bara åtagit oss att köra uer sakerna till bron . . . men inte att stå och ta' ovett utaf rospiggar.

frun. Sora man ropar i skogen plär man få svar, tänker jag. Dessutom åtog ni er att flytta sakerna ombord på skutan också, om jag inte missminner mig. andra arbetaren. Det ha' vi in te åtagit oss. första arbetaren. Åtminstone inte för samma betalning.

frun. Jaså, låter det så nu? Jo jo, det är sommar nu, och godt om förljensten. 1 vintras, när hustru och barn fick sitta och svälta, då vav det annat ljud i skällan! Men högmod går för full, kära Söderberg, kom ihåg det.

hulting. Hon sa' så köksan åt korpraln också, när han inte ville äta kall potatis!

frun (vänder sig om). Hvad? Är Hulting här också!

hulting (gör honnör). Jo jo men, är han så! . .. (till de andra.) Man rår inte for alt man är känd utaf bättre folk, odra lutfiskar! (till frun.) Om frun vill, så kan jag aflägga lika såsom en rapport om livad som har förefallit på vakten . . . för si, jag var med från början . . .

frun. Nej tack, . . . Hulting åtar sig kanske i stället att flytta ner sakerna på skutan.

hulting. Husch ja! det ska' vara klart i en handvändning!

boman. Ja, nog ska sakerna komma ner . . . jag och Handers ska' hjelpa te' vi med . . . men den 'är saken med polisen. . . .

frun. Ahja, den låter väl också arrangera sig .. . (till hmstapeln) Hur är det, konstapeln,.. . har skepparn här verkligen förgått sig mot de der karlarne, och är det nödvändigt att han skall opp i poliskammarn ?konstapeln (artigt). Nej, dot kan ju få bero på anmälan! (vånder sig med hotande ton till de buda arbe-tarne, som under tiden fått härran fri från möblerna, och just ämna smyga sig ut.) Men hvad Söd erqvist och Holmberg här beträffar. . . .

FÖRSTA ARBETAREN (rOpOT hastigt i det hall SOT Utåt

vender). Nej se ni, der skenar ett par hästar!

andra arbetaren (likaså). Få se om di inte rusar rakt i sjön!

konstapeln (ifrigt). Skenar de? Hvar? Hvar? första arbetaren (pekar utåt). Der! rakt fram till höger!. . . Vid

Djurgård sbron!

konstapeln. Kors för tusan! (skyndar ut till venster.)

första arbetaren (hånfullt efter honom). Spring du efter lifgardisterna!

pojken. Kom pojkar! Det var lifvadt: Hurra! (de sp'inga ut efter konstapeln.)

andra arbetaren (hugger tag i kärran). Ta' i nu! . . . Nu ska vi låta det gå som fan oppför tSyr-mausgatan! ... .

första arbetaren (likaså). Sen ska' han få dra' väfven efter ett par fria arbetare! (vänder sig om och hytter åt Boman.) Meu dig, rospigge, ska vi ha' i minne! (de (Baga ut med kärran till venster.)

Nionde scenen.

FRU ÖSTERBERG. BOMAN. ANDERS. HULTING.

boman (vill sätta efter honom). Ja, vänta du . . . frun (hejdar honom). Seså, bry sig inte om dem! Laga nu att sakerna komma ombord, (tar upp pengar och ger Hulting) Se här har Hulting en krona för att han hjelper till.

hulting. Tack frun, det ska'gå som en dans, det! frun. Det är väl ingenting sönderslaget?nur,ting. Kominor aldrig i frågan! Sängkläder-sitoken låg öfverst, ocli när det Yälto, så var don så finurlig, så den kröp underst!

frun. Det var då för väl att jag inte skickade ned saftbuteljerna.

hulting. Ja, se då hade det allt blifvit “lirame-nad“ af for gråsparfvarne! (till Anden) Hugg i nu, så ska' det snart vara klart!

anders. Haldrig hä' jag den som sviker! (I)e hjelpas åt atl bära ner sakerna ombord.)

frun (till Boman, i det de komna Ulet längre ner på framscencn). Hur snart tror skepparn att ni kan vara framme?

roman. Vill V bara blåsa rejelt liett tag, så ha' vi 'emma fram på nattsidan.

frun. Det vore bra det, för jag och dotter min tänkte fara ut med ångbåten i morgon förmiddag. (Färdig att gå.) Yill skepparn ha' frakten med detsamma?

roman. Nej tack, hom jag får den der hute. Hen ska' väl hinto ta' betalt, förr hän hen gjort sitt harbete, vet jag.

frun. Nåja, som skepparn vill! Se nu väl efter sakerna, och om det händelsevis skulle bli regn . . .

boman. Så ''ar jag hen presshänning te lägga höfver!

frun. Tack, det var bra! Hälsa Östermans då, oek säg att vi kommer i morgon! Adjö!

boman. Hajös då, frun! (Fru Österberg går till höger, han ropar efter henne) Jaha, det ska nog gå bra med sakerna! Jfrun kan vara lugn, för det kommer haldrig i fråga!

Tionde scenen.

BOMAN. HTJLTING. ANDERS.

hulttng (som just nu är uppe i land eftei* ett par stolar.) Slyf kärng, det der, eller hvad sa' skeppar Boman? Boman. Tror jag det! Men 'or nu, 'Ulting, sätt hifrån sig stolarna hå kom 'it hett tag!

hulting {lommer Ull lwnom). Här är jag sa' Lasse-Maj a!

boman. 'Ulting ska 'a tack hå 'eder, for hatt 'an hjelpte mig med di der busarna! (tar upp planloven.) Hå den der femman som jag skulle 'a fått

plikta, den ska {vänder på en sedel) — ska jag ta 'å vexla, 'å så ska 'Ulting få 'en krona med!

hulting. Hej hör nu, drag in hakan! Tror Boman att jag gör toeke der för betalning? boman. Jo, si kronan ska' 'an 'a! hulting. Kommer aldrig i rapporten! Men om Boman prompt vill visa sig på etyfva linan, så kan Boman göra mig en annan tjenst i ställ ot. boman. Hvad hä det då?

hulting. Låt mig segla med ut i skärgåln, för jag har just ingenting som brådskar i stan, och ett litet sommarnöje under midsommar skulle inte vara så ogalet! Jag kan ju alltid hjelpa till med att lasta sand, eller skala potatis, eller något annat smårede ombord. Och der ute kan det ju finnas något trädgårdsarbete, eller bruunsgräfning, eller något annat slinkomhej, att hugga tag i!

boman. Hå ja, det kan väl gå han! anders {som just är uppe i land efter något af sakerna). Höstermau ska’ ju bygga hångbåtsbrygga, vet jag.

boman. Ja det var så sant, det! Då kan ’Ulting kanske få hjelpa te ’os ’onom. Kom med derför, vet jag; haltid ’ar vi fäll en potatis och en strömmings-nacke båt ’Ulting med. Heller ’ur, Handers! tror duhatt provianten räcker? anders. Huscli ja!

boman. Ja, så sno her då, så få vi ge hoss håf i rappet! Tag ’it kavajen och 'atten, Handers, jag skall hopp hi stan hett litet tag. Hom Kalle och Hanna kommer, så säg håt dom att di hiule går nånstans, för vi seglar med samma jag- kommer ner,hulting. Hedur och taek, Boman! Hejsan! nu ska’ man skutta som eu kalf, när man kommer ut i grongräset! (till Anders.) Åh, stå into der och fingra på sängklädersäcken, den tar jag ensam, om det kniper! (tar säcken med ett duktigt tag, men tar öfverbalansen och ramlar omkull ofvanpå säcken, som far öfver hufvudet få honom.')

anders (skrattande). Nä-ej, låt bli det, ’Ultiug. hulting (ligger qvar). Tyst du, när det är bäd-dadt så ska’ man väl gå och lägga sig, vet jag!

an deus (till Boman som är färdig att ga). Det ha visst slut hi puteljen, Bomau.

hulting (kraflar sig opp). Det var värst! Tänk bara om det skulle bli vindstilla!

bohan (skrattar). Var lugn, konfonjum skaftar jag med detsamma. (Går till höger.)

Elfte scenen.

ANDERS. HULTING (sedan) EN GARDIST.

hulting. Hugg i nu, så tar vi säcken! Dugtig skeppare, den der Boman!

anders (tar tag med). Oho-i! Ja ’an ’ar bara hett fel, och det liä’ hatt ’an smakar bränvin.

hulting (i det de knoga omhord med säcken). Är det ett fel, det, din te vattensfänrik? Det är en dygd, ska’ jag säga dig! Hvar skulle di ta vägeu med potatisen och bolagskrogarno, och hela nvkterhets-kommersen, om ingen menniska tog sig en klar emellanåt? Vet du inte att det är på bränvinet, som di betalar både Kgl. Maj:t och kronan och presterskapet och krigsmakten till lands och vatten, din nykterdansare? anders (förvånad). Hå kaldvig ’eller! hulting (vigtig). Jo jo men, du! Hela regeringen skulle komma i baklås, om into folket söp. Heu det begriper inte ni bönder, för si ni har iute få tt i er någon tocken der —— nasckonalgeometri, det är saken. anders. Hvad hä’ det för slag?

Rospigyarna.

2hulting. Dot är konsten att göra tiodubbelt renadt! Och pä den saken hänger både Sverge och Norge, och litet till! Har du varit på ångköket?

anders. Hångköke? Det som hä’bygt på Kungs-’olmen?

hulting. Just det ja! Men ser du, det är bygt på bränvin också, du — och inte bara på Kungsholmen, inte! Och maten kokar di på sprit, ser du, och det är mycket billigare, för dd får man både tilltugg och allting på en gång! (ser åt höger.) Ser du den der gardisten som kommer dor med kistan på ryggen? Är det hållning, det der? Fy för...

anders. ’An kan väl hinte gå rak, när 'an bär! hulting. Då skulle du ha’ sett mig! Om jag-så inte bar mer än geväret, så var jag rak i ryggen som en penal! Men nu har di inte något pli på sig mera!

gardisten (från höger). Bor här någon jumfru som heter Anna Westcrbom, gubbar?

hulting. Du måtte vara från Sorunda, om du tror att det bor jumfrur här nere vid bron!

gardisten (sätter ner Jcistan). Hvad är du för en oppkäftig kanalje?

anders (till Hulting). Ställ nu hinte te' något nytt gräl! -— 'on ska' segla med hoss, ska' 'on!

gardisten. Nå, då bor hon väl här då! Här är henneses kista, som drängen Petterson hos grosshandlar Blum skulle bära ner; men han fick förhinder.

hulting. Schåar ni i unjeform nu för tiden, vid andra gardet?

gardisten. Det angår dig inte! hulting Du skulle ha' varit med på min tid, du, din gröngöling, så hade det kostat dig fem och tjugo — men si, den tiden fans det disselplin vid gardena — nu iäser ni bara lillkatkesen och hoppar kråka på gymnastiken, edra ynkryggar!

gardisten (hotande). Ja, vore jag bara civil, så skulle jag . ..anders (visar åt vender). So der kommer llanna Westerbom!

gardisten (till Iiulting). Det rar lycka det, din gamla kommisbulle!

iiulting. Sa' du ja, røkrytstioka!

Tolfte scenen.

DE FORCE. ANNA och KALLE (frun venster).

anna. Se der är min kista! Men hvar är Petterson ?

gardisten (</er lionrim•)• Han vardt hindrad, för grosshandlarn skulle ut och segla. anna. Skulle han ut och segla? gardisten. Ja, och derfor kom han och bad mig bära hit'en.

anna. Hvad ska' det kosta dår gardisten. Jag får väl sjuttifem öre. anna. Pör att bära nor den här från Kaptous-gatau?

iiulting. Är du en kronans karl, du — och vill passa på och klå en gentil flicka? Py tusan På min tid hjelpte man dom för inte eller för litot tilltugg! Jag undrar inte på att di haller sig till brandkårn i stället, nu sedan norrbaggarne blifvit venstervridna!

gardisten. Ge mig femti öre då, sa får jag gå ! anna. Se der! (ger honom pengar) gardisten. Tack, jumfrun lilla! (vånder sig om for att gå.)

hulting. Ska' du inte göra honnör innan du går, din bulvan?

gardisten. Ja, träffar jag dig en gång, när jag i nte är nära kasern, så! .. . (går till koger.)

iiulting (föraktligt, i det han pekar efter honom). Karl Johan skulle ha sett den der!...

anna. Tag i nu, Kalle, så bär vi ner henne med detsamma.

kalle. Ja, vars!

hulting. Kommer aldrig i frägan, jumfrun lilla! — So, på min tid lärde man sig vura kabaljer! Om fastman tar i på andra sidan, så knogar vi af nor mod henne, det ska' gå som schas, dot!

andeks (i det han tar i kistan). Husch ja! HULTING (pekar på Kalle). Nej, jag menar den der, jag!

anna (skrattande). Inte ä' han min fästman, inte! kalle (skjuter undan Anders). Hon är ju syster min, vet jag!

hulting (ser på Anders). 3STå så har bon väl nå'n annan fästman då, så kan det kvitta! (de gå o»i-bord med kistan, ock ner i kajutan, dit Anna följer med.)

andeks (för sig, i det kan ser efter dem). '0' lui halt bra proper, händå! —

Trettonde scenen.

DE FÖRRE. BOMAN (från hiiger med ett paket i handen, neh en butelj under armen).

domän. Så der ja, Handers, nu hä' halting klart, Hä' Hanna och Kalle hombord?

anders. Ja, de hä' nere i kajutan med 'ennesses

kista.

boman (koppar ned på låten). Styfva på storseglet då! (till Kulting, som kommer tipp igen ur kajutan.) Tag hi hett tag, 'an med 'TJlting, så går det litet raskare! (kan lägger från sig sakerna akter ut.)

hulting. Ja vars! Hvar ha' ni mojengerna nånstans? (hugger tag i ett tag.)

andeks. Nej! Det der hä' ju te' foeken! hulting. Foeken eller bocken -— det kommer väl på ett ut!

boman (skjuter undan honom). Nej, 'ör nu, 'Ulting, hva'n hä', men sjöman hä'11 då hinte! (hugger i.) Ah-ho-o-hi!

anders. Hå 'iva på!...boman. 'Ulting! Spring sta hå tag hett ryck hi taljan, hå liigg liom roret håt mej! hulting. Taljan?

bom an (pekar akterat.) Ja-a, den der, ve t jag. tiulting (springer åt aktern). Så djäkeln i min talg, om jag begriper ert rospiggslatiu! (får lag i en spak.) Är det den här?

boman (förargad). Gör fast horn knapcn hett tag, Handers, medan jag lägger hom roret! 'Ulting ha' dum som di handra landkrabborna.

kall k (kommer upp ur kajutan). Vänta, ska' jag la i ett tag! (hjelper till med storseglet). Oho-i!

HULTING (ser Boman sysselsatt vid roret). Hvem fan kan lukta sig till att ni kallar det der repet för taljan?

boman. Kan 'Ulting ta' in landgången då? hulting. Det tror jag mig om! (tar in landgången, men häller på att följa med den i sjön, när brädan släpper bron.) Hjelp! . . . Jag faller i! .. .

andeks. Gasta hinte så ho'iskligt! (de dra upp landgången ombord.)

hulting (synar sin hand). Man får flisor i ftug-rarno, sa' han som klådde sig i hufvudet!

Boman. Loss i förn, Handers! anders. Loss hä' det, ja!

boman (vid roret), llär håf! (Ull Anna, som i detsamma kommer upp ur kajutan). Hakta sig för bommen, Hanna! Kom 'it! (lam för henne öfver åt landsidan.)

hulting (Ull Anders tippe i fören). Det vore bättre hon akta sig för Boman.

anna. Ah hvad det ska' bli skönt te' komma ut på sjön!

anders (till Hulting). Hå, Boman hä' nog hinte fast på det 'ållet hinte!

boman. lfajös mod dig, Stoekolm! Bär håf för pråmen, Händers!

anders (med en biirling i havd). Bär håf för pråmen, ja!30

hulting. Akta min sängkammare, hör du! kalle (ta'r dragspelet, som ligger a/derut). Nu drar jag 'stad med seglingsvisau! (spelar och sjunger:) Och adjö och farväl med dej Du stora Stockholms stad,

Nu far jag ut, till skargår'u,

Och då är jag så glad!

BOMAN.

Oeh fast jag 'issar fooken hopp,

Gråt hinte, lilla vän! l"ör hom det bara blåser Så kommer jag higen!

hulting. Jag har också en liten afskedskatastrof! Så glad jag aldrig afsked tog Fran fanan som jag svor,

Som mi jag far på skutan,

Till roslagssvin och kor!

(Under tiden försvinner skutan ut till mister och man hör dragspelet fortsätta utanför.)

Fjortonde scenen.

ISLUM. EN HAMNSERVIS.

hamnseuvisen (från höger, följd af Bluni). Ja, herr grosshandlare, här ligger Bomans skuta!... Nej ser en på, han har seglat!

blum. Förbaskadt dumt att jag skulle komma försent!

hamnservisen (pekar utåt höger). Se der sätter han ut just nu!

bluji (sätter öinoelen på sig). Är det han? (ropar i händerna). Boman ! Halloh!

boman (utanför till mister). Och hajös och farväl med her Bro'uggare på land! ...

blu.u. Hvad heter skutan?

HAMN SERVSIEN. Alina.

bluji (ropar). Anna! Ohoj!iiamnservisen. Di hör ingenting för klaveret. blum. Kan han sc om det är någon ombord hos honom?

hamnseuvisen. Ja, det är flora. Nej sc, eu vacker flicka har di med sig också!

blum. Det är just henno, som jag skulle tala

med!

hamnservisen (slugt). A sjutton!

BtUM (vresigt). Det är min piga, begriper han, som skall ut och fira midsommar, och som har tagit köksnyckeln med sig i brådskan! Men, jag sätter väl efter henno på min segelkutter!

(I detta ögonblick kommer skutan på något afstånd in från höger, och kryssar i stark fart ut till venster.)

hamnservisen. Då får alt grosshandlarn skynda sig, för Boman seglar värre!

BtUM. För tusan, hvad jag var dum, sona lät henne gå! (skyndar ut till liöger.)

hamn servisen. (Jubben är fast, ni! (går ut åt samma sida.)

boman (sjunger i forbifarten). Nu seglar jag te' skärgål'n,

Hå får mej hen last sand!

(Skutan försvinner. Ridå.)Andra akten.

Storbåten på utsegling*.

Framscenen föreställer däcket på storbåten, hvars lastrum döljes af bräder, lagda längs ej ter däeket. Vid andra kulissen yttre relingen med sina knapar, samt vanten. Till höger akter-kajutan med sin nedgång och sitt tak öfver. Vid tvåtredjedelar af scenens bredd, åt venster räknadt, står masten med storseglet och fock en, hvilka båda ligga öfver åt J'onden till, storseglet mycket ntjiradt, som vid god trefjerdedels vind. Omkring masten slå de ombordtagna möblerna. På kajuttaket sitter Boman vid. roret i skjortärmarne, med blå toppmössa, pipsnugga i mund. Uppe i fören, hvars yttersta del, liksom aktern, försvinner i kulissen, sitter Änders och håller utkik. Ifnlting ligger utsträckt på. landgången utmed relingen och sofver, med hufvudet på en säck. Bredvid Boman sitter Kalle med dragspelet i handen. Emellan kajutan och masten ligger sängklä der säcken invid relingen, och på den sitter Anna, med hufvudet utåt sjön.

I bakgrunden ett ajlägset land, som endast helt långsamt Jlyttar sig från venster till höger, ibland af brutet af holmar och skär på närmare liåll, som då man seglar öfver en större fjärd. Då och då skymtar en ångbåt eller skuta förbi, med olika fart, alt efter som den möter eller går samma väg, eller är längre eller närmare ifrån storbåten. Luften är klar och solig, vinden jemn.

Första scenen.

BOMAN. K AIJ,B. ANNA. ANDERS. [JTJLTING.

boman. Slyfva på focken hett lag, Handers! andres (tar in på skotet). Btyfva va' det, ja!boman (till Kalle). Hvar 'ar du fått lag hi deD der kutvandrarvisan som du sjöng nyss, Kalle?

kalle. Jag fick lära mig henne i Malmö i -vintras. Det ska' vara en småländing som lär ha' satt ihop henne.

Boman. Ja-a, se dc der smäländingarnc di kan då rakt med hall ting!

kalle. Usch ja, de ä' inte ledsna, inte! Och löder sej gör di, hvar di än är!

andeks. Men, 'or nu Boman, 'ar di rakt hinte några präster hals hi Hamerika? boman. Kä-ej, låt bli det!

andeks. 'Ur bär di sej håt med Gusshole då?

boman. Ja-a, det går fäll som det går, det. Det lär nu vara på det viset der höfver, hatt somliga bryr sej hinte hom'et, hå handra frågar hintc stort häfiert. Men si, hon makalöst stor harbetslön, det får di då höfver hällt!

kalle. Ja och jord får en rakt till skänks, säger de som är der!

boman. Ja-ja, hen får fäll halt fundera med sej sjclf, hom det hinte voro rätt så godt le' ta' hå ge sej håf te' Hamerika.

anna. Ah, hvad skall Boman der att göra? boman. Tjena pangar, jag som de handra! anna. Ahnej, hemma är ändå bäst, om det också kan vara dåligt nog ibland; — och cu bra karl lar sig nog ut hvar han ä'!

andeks. Det hä' sanning, det! boman. Jo, det ska' 'on si det! Tror Hanna det hä' så muntert te' ligga hå dra sand mellan skär-gål'n hå stan, hå bli liåt'utad hutaf både den hena hå den handra? Hå di fattiga styfrarne som hen kan segla hi'op på de fem månarne som hen hä' hi fart, dom häler hen hopp på di sju handra, medan hen får lof hå ligga stilla med skuta! Hå hinte 'ar hen något för 1'ramti'n, hinte.

kalle. Ah, nog har fäll Boman lagt ihop något ändå?.boman. Bet lilla jag "'ar, dot ligger hi seglcnu bå skutan, hå dot kan snart vara borta. (Fans.) Hå när hen för rexten hinte 'ar någon te' arbeta för så. . . anna (leende). Skaffa sig dot då, kära Boman. boman. Skaffa sig, ja! Det hii' hinte många flickor som vill bli' vid hen skeppare, just. De tror hatt halla skeppare super, hutom do som hä' läsare, bå si, det vill jag då hinto bli på vilkor.

KALLE. Nej, det samma jag säger. boman. Hannars hä' det godt hom dom hi skär-går'n. Höstermans 'Anna 'on gick halt och såg läs-vurmig but på vintersidan!

kalle. Hon, som var cn så dugtig oeh katig jänta?

boman. Hå ja, hvad katig'etcn hanbelangar, så sitter den nog qvar, hå sturskheten med, fast 'on 'ar blifvil bibelsprängder för rexten! (slår hastigt knyt-mfven i taket.) Jäklar anknoka! de andka. Hvad är det?

boman. Hå, det var hen broms som stack mig på näfven. Be hä' hefter ben på sjön, baldoles som kolportörerna på lund.

anders (ser utal foren). Horn jag hinte sor hi kors, så hä' det Höstcrmaus stora sump som seglar derframme.

boman (skyggar med handen for ögonen), Håkå, heller!

kalle (stiger upp och går framåt foren). Det sitter ett qvinfolk vid roret, oeh så ligger det en karl i foren.

boman. Bet hä' då rakt tvärs hom, det! anders. Ja-a, hå det heua hä' Victor! boman. Bå hä' nog det bandra 'Anna, för si, hinte låter 'on nå'n annan styra, hinte!

anna. Nå det var då rigtigt roligt- att få träffa henne! Hopa an dem när vi kommer närmare, Boman.

boman. Hvad ska' det tjena te'? Det hä' bäst te sticka håf förbi dem, så det säger schas liefter'l!ak>'A [vänder sig om och eer pä honom). Av ni ovänner?

boman (ser uppåt väders). Xä-ej, hinte -just det, men sällan tillar 'on håt mig, liom 'on kan slippa. anka. Det var ju så väl mellan er förr i liden? bomak. Det som 'ar vu rit, så 'av det furi t! Do t hä' bara helände lialti'op!

aneers. Dall lilet, Boman, hannars rännor vi rakt på dom!

bomak (sträfl). Det hä' jag, som sköter roret! (iefter en paus.) Vill Hanna tala med 'na? anka. Ja, nog vore det roligt alltid. boman. Då kan jag fäll fråga hom 'on vill binda hefter, fast, det hä' 'on nog för stursk te'!

anka [leende), Boman kan ju försöka. Eller-också kan ju Kalle . . .

kalle. Ja vars! (ropar framåt.) Guds fred, Hanna och Victor! Hur lefvor verlden mod er?

vrcroR [utanför till venster). Nej se Kallo Ve-storbom!

iianka [likaså). Guds fred! livar kommer du ifrån?

kalle. Direkte från Nybron ! Anna, syster min, är ombord också!

hakna. Hä' 'on ? kalle. Ja vars!

boman [ropar). 'Ar ni lust te' binda hofter, så kan ni komma 'etn hett par timmar förr!

hakna [närmare). Hvarför ska' Boman släpa på hoss?

anna [stiger upp vid relingen och heiftar med cn näsduk). God dag, Hanna! Tack för längesen! hanka. Tack sjelf!

anna. Ni kunde gerna komma ombord, så fick vi språka litet!

Victor [närmare). Ja, hå' så fick hen räta på benpiporna.Hanna. Nå ja, ta' ner seglcna då, så hänger vi fäll hefter hett stycke.

boman. Gör klar hen hända, Handcrs. anders. Ja vårs, det ska' gå hi rappo! (han tar en ända i fåren och ämnar skynda fram miclskepps, men stupar i brådskan ofrer Hultings len, och far framstupa.) Djäklar hi den gardisten!

hulting (yrvaken). Halt! Werda! (sätter sig opp) Tog ni törn nånstans i Boslagsback arn o, gubbar?

anders (hraflar sig upp). Kan du 'håll' håt dig bona, du?

hulting. Håll upp ögonen du! kalle (har tagit upp ändan och under tiden sprungit fram till relingen midskepps). Pass på nu, Victor och ta' emot ändan!

bohan. Ta' roret du Handers hett tag, medan jag hjelper dom hombord!

anders (tar rodret). Ska' jag lofva hopp hi viod hett tag?

boman (går Ull relingen), lie'ofs hinte! Victor 'åller nog styft, 'an!

(Man ser i detsamma hufvudena och axlarne af Victor och Hanna vid sidan af relingen, saml en båtmast med hoplindadt ségel. Sgelfva låten syns -inte. När de komma midt för, kastar Kalle åndan. Vietor, som är i foren på låten, altså längs ål venster, tar emot ändan) kalle. Hall i och dra!

victor (tar emot ändan). 'All hi hå dra' ja! (de sacka af akterut och försvinna etb ögonblick; snart ser man dem igen komma fram från höger, och Victor halar på linan, som Kalle gjort fast om ett par knapar i relingen.)

boman. Tag mig hi 'and nu hett tag, 'Anna, så går det rejelt!

hanna (ställer sig upp i läten). Hen bra karl hjelper sig sjelf! 'All bi säkert bara, Victor!

victor. Ska' hinte falléra! Stig 'är på tjärtunna' så går ho gentilt!hanka {diger rasiet upp på relingen och hoppar ombord). Så der ja!

hulting (som resi sig upp på ena armbågen). Ali Uisau, ser ni på bara! Fruntimmersfrämmande, och don som iuto är rädd te' visa benen, inte!

Andra scenen.

DE FOKKE. HANNA.

boman. Välkommen bombord! 'Ur står det te' hannars ?

hanna (tar honom i handi). Tack som frägar. Ur mår Boman sjel.f?

boman. Hå jo, det rifver håf. hanna. God dag, Hanna.

anna (skalaer hånd med henne). Tack för längesen ! kalle. Nå Victor, ska' du inte opp nu då? victok. Jag ska' först kösa sumpen, hå göra hi horduing en smula liombord.

kalle (lar Hanna i hånd), Guds fred vackert!

nANNA, Tack!

boman {lossar ändan). Lägg fäst händan liaktor-hut, Kalle. Men stick hinte för mycket på'na, kulan 'åll sumpen ve' sides litet, så sinkar 'an hinte farten.

kalle. Lägg fast, var det, ja! {han tar ändan och går alierut öfver kajuttaket, der han försvinner på samma gång som båten med Victor sackar af akterut tills den är borta.)

boman {tar rodret). Nu kan du, Handers, gå ner hå göra fyr hå sätta på kaffepanna'!

andees. Ja vars! {går till Hanna och tar henne i handl). Tack för sistens!

hanna. Tack sjelf. {Anders går ned i kajutan. Hon vänder sig till Boman.) Hinte ska Boman ställa te' med något besvär för då går jag ner hi sumpen higen hå det på heviga momangen.

boman. Kaffe ska' hen ju 'a hi halla fall, vet jag. Hanna hä' nog kaffe'ungrig, 'on.

iiULTi.-.u (fur sig). Jii, äu iindorteeknad du? anna. Ja, inte ska' jag saga nej boman. Nej, Hanna Vestorbom li ii' hinto slursk, 'on! HANNA (ser på honom). Som 'Anna Höstorman, menar fäll Boman ?

boman (flat). Ah kors, .. . ne-cj ! . . . hinto mente jag ...

hanna. Det hä' fäll så godt hatt jag dricker hen kopp hi halla fall, tänker jag! (sätter sif/ bredvid Anna.) Nor to' hiate få 'eta stiirsk.

boman (låtsar inte höra). Skynda dej Ilanders! viciOK (utanför till höger). 'Or du Kalle, du kan gerna komma ner hett rapp hå si på min nya klocka, som jag kopto hi dag.

kalle (lilcaså). Det kan fäll gä an! (man hör en duns som af ett hoppi) IIvad gaf du för 'na? vicTOit. Tjugofyra riksdaler. hanna (till Anna). Du ska' fäll hut hå 'elsa på di gamla, vet jag?

anna. Ja-a, det vore nog meningen, det. hanna (halfhögf). Ur kom du te' segla med Eoman då?

anna. Jag träffa honom, och då fragte han, om jag intc ville följa med honom, for besparingens skull, forstås.

hanna (Icärft). När hen 'ar toeken der fin tjenst, be'ofvor hen väl hinfe se på skillingen.

anna (ser på henne förvånad). Hvad är det med dig? boman (som gifvit akt på dem). 'Ultiug! Sfvfva helt tag på ibekskotet!

iiulting (stiger opp). Styfva foekskotet? Hvad är det för slag?

boman (förargad, slapper roret och springer fram at foren). 'Ulting hä' hett fä, som hingenting begriper! (han syslar med skotet.)

anna (ser efter honom). Det är en rask karl, den Boman!

hanna (spotskt). Hvad hä’ det mol på flottan!uulting (Lill Boman'). Tala svenska då, era satar, om ni vill att vanligt folk ska’ begripa er! Ska’ jag ta’ tag i styret i stället för styra kurs, det kan jag, som varit, flygelman i så mång'a år!

doman (går akterut). Lat bli det-. Då kom vi fäll rakt på land med summa.

uulting. Ja, det är ju dit vi ska vot jag. uanna (till Anna). Hvor lut’ det der för hen? anna. Han lär ha varit gardist, hör jag de sägor. uulting (som hört hvad de sagt). Jo så har han bra med, jumfrun lilla! (till Hanna) l<or rexten, ser lilla fruntimret, så heler jag Hulting oeh ska’ ut i skärgårn på sommarbete eller något annat t retlig t handsöl, för si’ jag ä’ hemma i litet åf hvarje jag. Hanna. Prata kan ’an hockså, det ’örs då. HULTiNc. Ja, inte är det just maten som tystat mund på mig i min dar, det vore synd att säga. (till Boman.) Är det nånting jag ska’ göra just nu med desamma?

boman. ’Ur sa, då?

ii ur, ting. Jo • . . för annars tänkte jag lägga mig pä andra sidan, oeh fundera litet smått på pollotikeu medan jag väntar.

boman. Hvad väntar ’Ulting pa då? uulting (listigtf). Det var en fråga del, när det ryker ur kabyssen!

boman (skrattar). Sof ’an, ’Uliing ... vi ska’ varsko’n!

uulting (lägger sig). Ja men hör nu, väok mig när vi kommer till Waxholm . . . om ookså in te kaffet är färdigt.

boman. Ska ’Ulting opp der? uulting. Nej, inte just det, men jag vill si, om fästningen ä’ så skral som di skriker om. Di påslår ju, att det var en lfospigge som höll på oeli sogin omknll ’en härom året.

anders (sticker upp hnfvudet ur dörren). Boman! Jag hä’ rakt hinte karl te’ få panna hå koka hopp. anna (stiger upp). Vänta, skall jag hjelpa Anders.

Mr

anbebs {förtjust). Ja-a, det vore halt susen det! {går ner igen)

hanna. Jag kan ju gå med, vet jag. anna. Nej, håll du Boman sällskap en stund. En ska’ väl vara artig mot skepparn, vet jag.

hanna. Det hä’ ’an fäll lika nöjd hom, tänker jag. anna. Ja, då kan du ju ropa på Kalle och Victor, så får di hjelpa till. {går ner i Jcajntan.)

Tredje scenen.

BOMAN. HANNA. HULTING.

hom an (efter en paus, i det han ser uppåt). Det börjar se ludet ut hi luften.

hanna. Ja, hen kunde bo’ofva litet regn. boman. ’Ar ni varit, te’ stan med fisk? hanna. Vi fick hett notvarp braxen i går morse. boman. Betalte di något för ’en då! hanna. Hå ja, jag fick fyra riksdaler pundet. Och så ’ade vi med oss hen kalf hå hen tacka.

boman {efter en ny grnus). 'Ur mår Hösterman! hanna. Tack som frägar. 'an bergar sej. boman. Ni ska’ 'a' haklion, ’ör jag. hanna. Ja, heficr mor.

boman (tittar uppåt seglet). Ska’ det bli boskifte med på samma gång?

hanna. Hinte det jag vet. .. Hvarför skulle det bli det?

boman. Jo-o, kors! Derfor hatt 'Anna ska’ sta’ hå gifta sej, säger di.

hanna. Folket vet haltid hen 'el ’oper mer hän hen vet sjelf.

boman {hastigt). Ska’ 'Anna hinte gifta sej mod den der flottisten, då?

hanna (tittar utåt sjön). Hockcn flottist? boman. Don der som 'ar legat derhute ’os hert med kommenderingen, vet

jag. Di som 'ar den der lilla liångbåten som 'ostar så fasligt hå går så hodräg-ligt fort?hånna ([hånfullt). Ska' jag hinte gifta mig med bång-båten med?

Boman. Hå nej, . . . det kan vara nog med flolt-isten, tycker jag.

hanna (stiger upp). Hangår det Boman någe' då? boman (straff). Ne-ej! Haldrig hett dngg! (ropar förargad nedåt kajutan). Kommer du du hinte hopp hi dag, Handers?

andeks (nedifrån). Jo vars! (kommer upp och går framåt fören). Jag ska bara bära ner ett par vedpinnar te'. ..

hanna (går framåt aktern på frånsidan). Viktor! Du skulle ju räta på bena tyckte jag! (ser utåt.) Nej, se, dc V lagt sig hå sofva, begge två.

boman. Så godt var det! .. . (Paus.) Vill hinte 'Anna sätta sej 'är, så ser 'ou litet bättre på Indsigten? (visar på kajuttaket.)

hanna (sätter sig på andra sidan om roret). Ja tack. (Paus.) Bliv det bra förtjenst på seglingen nu för tiden, då?

koman. Ja vars, jag 'ar lagt håf hett par 'undra sen hi fjol.

hanna. Ja-a, det blef tidigt hoppet vatten. boman. Hå så länge di bygger så hokristligt hoppe på Lagårdslande, så be'ofver di sand.

andeks (från fören, med ett fång ved). Nu ska' det bums vara klart, Boman.

boman (tittar uppåt seglet). Du kan gerna hjelpa Hanna der nere, Ilanders, hom det be'ofs.

ånders (ser slugt på låda). Jaså — ja vars! . .. (går ner.)

hanna (som litet förlägen ser utåt sjön). Di bygger värre 'är huthat hockså.

andeks (sticker opp hufmt). Boman varskor fäll när vi kommer te Vax'olm?

boman (förargad). Det blir min sak! (Anders försvinner.) Di hU' halt bra lyckliga, som kan bygga sitt beget.

hanna. Boman 'ar ju 'us på skutau 'un.Boman. Yot jag 'ur länge den ligger håfvnn vattne? Jin vacker dag kan hen segla'ua lii sauk,... nå ja, följer lien bara rncd'na då, så be'ofver hen hinle något 'usrum sen vidare, liinte. Och rätt så godt vore dol.

hanna. Bet ka' hokristligt tc tala på det sättet. boman. Det kau fäll vara; men nog vore det det bästa, halltid! 'Eller hockså te' ge sej håf te' Hamerika?

hanka (utan att se på honom). Eins det hinto plats för Boman 'är 'emma, då?

boman. liinte der som jag 'elst ville V den, hinte.

hanna (som förut, menande). Bot hii' väl uå'n-stans hi stan, dot,... der det går rigtigt muntert hå hogudaktigt till?

boman. Hvarför just det då? hanna (vänder sig småningom alt häftigare till honom). Ah, det spörs nog 'ur ni skeppare lefver. 1 korka' ser hen her haldiig, lia på läsningsmötena hinte 'eller, men på krogarne hä' ni halt 'emtamda, hå dans hå syndig'eter hä' ni med hom så hofta som 'elst!

boman. Det var hosanning för min del, ska' jag säga 'Anna!

hanna (häftigt). Var det det hi förra veckan med, der hoppe på Kaftensgatan ?

boman (efter en paus). 'Ur vet 'Anna det? hanna. Jaså, del var sant, då? boman (trotsigt). Ja, hvarför skullo jag hiute gå dit, som di handra? Hom jag hockså lefver hallri så propert, så hä' jag hi halla fall bara hen skepparknöl, jag — och tockna exmerar hen liinte för två styf-ver, när hen 'ar pengar på kistbotten hå hett godt 'emman, som man sitter skuldfri på; då koxar hen nog på bättre hopp, dä -— hom det hockså bara hä' rocken som hä' bättre.

hanna. Hå — rocken hefter kroppen säger, lioispråket.boman. 'Ogfard går för fall med, står det hi abcboken.

hanna. Del hä' hinte 'ogfård . . . det hä' för hatt Bomau hä' så hogudaktig.

boman. Ska’ lien promt vara hogudaktig baru for det hatt hen hinte springer hä ’ör på di der kol-portörerna då? Di der förbaskade ... schenierna, som smiter homkring hå gör folk galna hi skallu? oanna {häftigt). Boman hä' . . . en höst (för ifrån på afständ). Eall åf, blindstyre, annars går jag rätt igenom dig!

hanna (lägger sin hand på hans arm, förskräckt.) Jcsses då! Hångbåten!

boman (lägger upp roret). Hingen fara! [ropar.) Det ha’ ni som ska’ väja för mej, hå hinte jag för her!

hösten. Hvad säger du, rospigge? boman. Hakta dej du, din pråmboxare!

{En mindre bogserbål kommer helt nära invid och möter skutan, samt kilar med rask fart från venster tillhöger.)

styhmannen (* förbifarten). Klappa om fästmön, när du kommer i land, rospigge, annars fastnar du på grund!

boman (vänder sig om och skriker efter honom). Hangar det dig, det?

hanna. Tyst då, Boman ! Hvad hä’ det värdt to svara?

kalle {åkterut skriker). Hej! Stopp! Hvad nu! viCTOu {likaså). Jag tror vi purrar! Hjelp! boman {skrattande). Di fick sej en svallsjö kin hi sumpeu!

hanna {skrattar också). Då blir di fäll vakna, håtminstone!

boman {efter en pmis, srnåslugt). ’Orde 'Anna hvad han sa’?

hanna {låtsar inte förstå). Hookcn? boman. Han på boxen! hanna {leende). “Eall, blindstyre", sa ’an! boman. Hä-cj, hinte det, hutan det handra.hanna (som förut). “Hannars fastnar du på grund,“ sa ’au.

domak (ifrigt, i del han fattar hennes hand och lutar sig emot henne) Nej . . . det första!

Fjerde scenen.

DE FÖRRE. ANNA. ANDERS (sedan) K A LEE (och) VICTOR.

anka (tittar barhufvad och varm upp ur kajutdörren). Nu är kaffet i ordning.

boman (störd, släpper hastigt Hannas hand). Jaså. Hä’ det rigtigt klart hockså?

anna. Ja då, klart som korfspad! Anders håller på att ta’ fram kopparne!

noMAN. Säg håt ’en hatt ’an tar fram puteljon med konjaken, så vi kan få hoss cn kask.

anna. Ska’ vi kanske ta’ opp ’et på däck? doman. Ja, hvad säger ’Anna?

Hanna (som gått fram till relingen bredvid säcken). Nog hä’ det fäll roligare te’ vara hoppe.

anna. Det tycker jag med! (gar ner igeni) doman. ’Or nu, ’Anna!

HANNA (går närmare). Ja, hvad vill Boman? doman. ’Anna ’orde nog hvad han sa’, han på hångbåteu . . . hå nog klack det te’ i bröstgropen på mig, haltid! Hom jag nu fråga’ ’Anna . . .

andkus (kommer upp med två par koppar). Boman! Vi ’ar bara två koppar, hå den hena är hutan höra.

boman (förargad). Jag vände du vore liutau både högon hå höron!

andeks (förvånad). Hvad nu då? hanna (skrattande). Bry dig hinte hom ’en 'Händers! Tag ’it kopparna, så ska’ jag skölja dom.

anders (ger henne kopparne). Ja då! Hen borde haltid ’a fruntimmer hombord, så kunde hen ’a det rejelt!

dOjMan. Du hä hinte så dum som du scr ut, du Händers! Tog du hopp puleljen?anders. Nej, si det glömde jag! (går ner igen.) roman (ifrigt). ’Ör nu, 'Anna, svara mig nu på hen sak . . .

hanna (muntert). Nu ’ar jag hinte tid! (ropar akter ofrer) Victor!

Victor (utanför till höger). Ja. Hvad bii’ det? nANNA. Ta’ med dig hopp gröna liaskeu mod bullarna!

Victor. Ja-a! Bara ja' får skaka vattnet h8f mig . . .

hulting (som rest sig upp i sittande ställning). Jag tyckte precis att jag hörde någonting visarvi en putolj? roman (otålig). 'Ulting drömde bara! mjLTiNG. Ja men ser Boman, jag liar alltid varit sanudrömmare i min dar! (reser sig upp helt och hållet, och tittar utåt fören) Nej ser ni på fan! Det der måtte vara Waxholm!

roman. Ja, hi rappe' kilar vi higenom Bom'ålet. hanna (ställer kopparne på kajuitaket). Nu ha' kopparne så gentila som helst!

anna (kommer opp). Och här ur jag med kaffepannan.

boman (som just ville säga något åt Hanna-, skriker). Hvar hä Handers då?

anders (med en mugg i handen och en hutelj under armen). 'Ar kommer jag med både mjölkgräddeu och skeppargrädden.

Victor (från höger, öfver taket, med en grön dal-hrlsask), 'Är hä hasken med bullarna!

kalle (kommer samma väg). Och jag kan bjuda på karameller, fast di blef liksom litet våta nyss (visar m strut.)

roman. Jag tror ni blef rena hi syna, pojkar? Victor. Ja-a, vi fick lioss hen rejel sköljare. hulting (kommer framlinkanäe). Det här blir ju rigtigt storkalas, det! På pråmen, fans inte torra ormar en gång!

boman. Slå hi kaffe nu, Hanna, och bjud 'Anna och sig sjelf!anna. Strax!. . . (ser på muggen.) Nej ser ni, jag tror grädden är sur!

hulting. Lägg 'en då i botten, jumfrun lilla, så smakar ban som konfekt!

anna. Så slug var jag också! anbeks (går at fören). Yi ska5 fäll ta' hi land hi Vax'olra, Boman?

boman. Nej, det bryr jag mig hinte bom! När han 'ar god vind, så ska' hon passa sig, 'eter det! hulting. Och varor flns det ju ombord ändå! anna (ser utåt sjön). Bot var iute i går jag såg dot här!

(Landet i fonden har under det föregående Uifvit högre och kommit närmare; sommarvillorna vid Tenö sund oeh Likholmen hafva passerat förin; derpå blir bakgrunden aftiigsnare som på södra Vaxholms fjärden och nu börja Rindölamdet och Ramsjösundet, samt 'lynningc att synas.)

kalle. Noj du, Anna! Fast här har vi knogat värre i våra dar, när far bodde vid Källviken!

boman. Du som hä' barnfödd 'ar, kan du hiute nån visa hom Yax'ohu, Kalle?

kalle. Usch jo, jag kan många sådana, jag! boman. Drag le' med hen då, medan vi far förbi!

kalle. Ja, jag mins en- spritt ny skepparstrof! (tar dragspelet oeh letar efter en melodi.) Nej, den var det inte i

HULTIKG. Ta, en annan, då!

kalle. Nu har jag 'en! (han spelar och sjunger:)

Jag vet eu stad som ligger i skärgåun på en ö,

Der skutorna di seglar alt på den salta sjö,

För sjung hopp, fallera!

Oeh den stan, ja den är brä,

Der fius strömming, der lins flickor,

Der fms knektar, rad i rad! . . .Och Vaxholm heter staden och inte Öregrund,

Och Stockholmsborna tycker att deu är frisk och sund! För sjung hopp, fallera!

Och der plaskar di sej bra,

Och der viftar di om soramarn,

När på bron de afsked ta'! . . .

Borgmästare det fins der och der fins stadsfiskal,

Och så fins der en fästning, men den lär vara skral! För sjung hopp, fallera,

Den kan ryssen gerna ta'

För när fästningen har ramlat,

Står artilleristerna!

(Under denna och följande strof, ser man Vaxholms fästning och Itindö slems, som hastigt draga förbi i fonden.)

Ta, faller Waxholms fästning, så gör det ingen sorg, För nu fins det en bättre vid Oskar-Fredriksborg, För sjung hopp, fallera,

Ja den fästningen är bra —

Deu har tjocka pansarplåtar,

Dit törs ingen nosa' sta'! . . .

Och födder uti Vaxholm är den som visan gjort,

Och ro i kapp det kan han, som om det vore smort, För sjung hopp, fallera,

Vaxholmspojkarne ä' bra,

De kan ta' sig första priset Liksom nyss Virströmmarna!

boman. 'Urra för Vax'olm!

alla. Hurra!

nuLTiNO. Lefve krigsmakten i Vaxholm både (ill lands och vatten! Hurra!

(Man hör frän venster en hel mängd barnröster som ropa Hurra till svar.)

anna. Dot är Vaxholraspojkarna som svarar.

kalle Ja, de ä' ökända för att kunna ge hals.boman. Nu 'ar väl kaffet blifvit friskt hå gotit soru bajerskt böl!

manna. Hå nej, nog är det varmt halltid! (under det följande dricka de kajfe. Förd Hanna och Anna, sedan Boman, Victor och Falle.)

anna. Ja, det är kokt på björkved, det här! (ser framåt.) Går Boman genom Stegsund?

iioman. Det var hen sak, det! . . . Det ginar så bra, te' gå higenom 'ålet der!

kalle. Ställ sig inte på grund bara, Boman. boman. Låt bli det! Der kan jag sofva hå segla, så bra känner jag rännan!

Victor. Hannars kan jag lotsa! (Anna och Hanna sätta sig nu pä sängkläåersäcken och samtala.) anna. Tack för kaffet, Boman!

Hanna. Ja-a, tack!

iioman. Tack sjelf! Ta' ur korken ur puteljen, Kalle, så ska' vi kaska hett tag! (de dricka sitt kajfe.)

hulting (som ser åt fören). Hvad är dot för slag, det der röda som syns der?

anders. Det liä' bojen i Kodjupet. hulting. Ah jäkeln, är det der, det? Men hör nu, hvarför heter det Kodjupet? anders. Det vet jag hinte!

boman. Det hä' derför hatt der hinte liä' djupare hän hatt en bra ko kan komma höfver.

hulting. Då borde det väl heta kogrundet, tyc-kor jag!...

boman. Händers! Kom ’it nu hå ta’ kaffepanna’. Du hå 'Ulting kan ju dricka der framme.

kalle. Vill Boman ha’ en cigarr? Och du Victor?

boman. Tack, jag ’åller mej te’ pipsnugga! victor. ’Ar du blifvit så skrofstor, så du röker segar?

kalle. Jag fick några åf restratrisen när jag gick från bord i morse.

anders (till Boman, medan han tar Icopparne). 'Ulting ville fäll halt V sej hen kask, ’an med!doman. Ja, ’ar ha’ puteljen! Det ska’u ’a, hora jag så haldrig sett hen förr.

hulting (gör ställningssteg i foren). Gu’ bevara kaften!

hanna. Tag bröd med kat her, Handers! andeks. Ja tack! ’Ulting! kom ’it hå hjelp mig to’ ta kaffepanna’!

hulting (går öfver åt aktern). Tvärt på skifvan! boman. Ta’ sig nu hen bra klunk, ’Ulting! hulting (rörd). Var lugn för det! Hör nu Boman, jag är bara en gammal lumprygg, det vet jag, och inte duger jag mycket till heller, men lijerta kar jag i mig, och jäklar i min fysik, det kär glömmer jag aldrig! Får jag ta’ Boman i hånd?

boman. Ja, när vi kommer hut på Tral’afvet för ’ar släpper jag hinte rortaljan, hinte!

hulting. Det är rätt! (går framåt förn.) victob. Nu Kalle, sen hen ’ar kell hi mun, så kan hen slå sig hi prat med flickorna derborta!

kalle. Ja inte mej emot! (de gå fram till relingen, der Anna och Kanna sitta.) Hör nu, flickor. ..

hanna. Det var sant, det! Brödhasken! (stiger upp oeh går Ull kajutan, der hon tar korgen.) Kan jag få ställa ner’en hi kajutan så länge, Boman? boman. Ja vårs, ’var ’Anua vill! hanna. Tack för det! (går ner.) victor. ’Ar du hinte nå’n kärleksvisa, Kalle? Den skulle passa gentilt nu, när ken får sitta bredve syster din.

anna (skrattande). Gör dig inte besvär, kära Victor!

victok. Hå kors! Mins du hinfe ’ur väl det var mellan koss, när du var ’emma? anna. Ja det var då det!

kalle (spelar). Kan ni visan om flickan ock hennes sjöman, som hade varit korta i sju år?

Rospiygarna.boman. Nej, låt hoss ’öra den! kalle. Här har ni ’na! [sjunger).

Det gick en flicka på stranden sköna,

Till henne kom der on ung sjöman:

“Och hvarför går hon så här allena?

Ge mig sitt hjerta som jag begär!“

Men då svarar flickan:

“En vän jag hafver, ja om han lefver,

Som för sju år sen reste bort från mej,

Och lefver han så har han mitt hjerta,

Ooh är han död, så har Gud hans själ!“

“Jag satte ringen uppå hans finger,

Här som han seglade så gladelig;

Och honom vill jag till döden bida,

Och ingen annan kan jug ge min tro!“

hulting [dricker). Det var en st.yf flicka! Hon hade fortjent sig en gardeskarl!

Hanna [kommer upp). Hvudhä’ det nu Kalle ’åller på med?

boman [ser på henne). Det hä' hom hen trofast flicka, ska' 'Anna veta! Sätt sig 'är hå 'ör på! [Hanna sätter sig på sin förra plats.)

kalle. Jaha, ocli då säger sjöman så här:

“Och jag är just den samma sjöman Som för sju år se'n reste borl från dej:

Se här är handen, se här är fingret,

Se här är ringen som jag fick af dej!“

Och jungfrun dånade till jorden neder,

Det var så ynkeligt att se derpå;

Så tog han opp'na i sina armar,

Och kysste henue så hjertelig!"

Och så var det med den saken!

boman. Det var hett gentilt slut på visa! HULTiDG. Så der ja! Nu ska' man se på utsigten, sa' tuppen flög upp på hönshon! [ställer sig på relingeni foren och haller sig i fochen.) Nej se på bara, der står en gammal qvarn!

anders. Ja, det ä' Skarphö qvarn! Den syns ända te' Lindalen!

boman (ser på Jlannd). Det hä' hinte halla flickor, * som vänta så länge, hinte!

hanna (stiger upp). Det kommer sig fäll derhåf hatt det hinte fins några tockua sjömän, tänker jag!

boman (ifrigt, i det han db ögonblick lemnar rodret ur sigte). Eins det hinte? Jo jo men, fins det så, ska' jag säga 'Anna, men si flickorna . . . anders (skriker), hall! fali! boman. Kors for 'åken.

(Mim hör i detsamma ett hårdt skrapande, och den vandrande fonden stannar, med en hög udde framför, på hvilken dår en qvarn. Anders faller framstupa i foren och llulting som står qvar på relingen, dyker på hufvu-det i sjön och försvinner. Afven på de andra personerna lör man se att skutan fält en duglig knuff. Några af möblerna ramla omkull.) alla. Hvad ä' det? boman. Nu står jag der vackert!

Victor. Midt hi 'ålet! kalle. Det var Hannas fel! hanna. Var det mitt?

anders (so7n rest sig opp). Hvar 'åken fog gardisten vägen?

hulting (för ifrän). Hjelp! Hjelp! kalle. Han stöp i sjön!

boman. Skynda dig ner hi hökau och fiska hopp kräket!

anders. Nej vast! fiskarn kommer hut med båt! hanna. Stå vi på grund ?

Victor. Jo, det rejolt händå! hanna. Hatt jag hockså skulle ställa mej hå prata med Boman!

boman. Hå kors, jag kommer fäll håf igen !(Dessa foregående repliker sagas fort och i hvarandra. Alla springa rådvilla fram och åter, stark rörelse på alla håll. Anna stiger upp och går till Kanna akterut.)

Boman (till Icarlarne). Port pojkar! fram med bärlingar och spakar! 'On står fall liinte på så 'årdt, tänker jag! (han springer till fören och får tag i en härling.) 'Ugg hi!

anders. 'On 'ade duglig fart! kalle. Kom och hugg i med, Victor!

Victor. Ja vars! Se, nu drar di hopp gardeskarln! kalle. Han fick sig ett rejelt dopp! (de staka). Oh-o-i!

roman. Staka ni pojkar! Jag 'oppar ner hi hökan, och ser etter 'ur 'on står! (skyndar akterut och försvinner.)

anders (firar ner focken). 'On står nog säkert! anna. Sådant spektakel!

hanna. Di kunde 'a låtit bli hå krångla hi kaffet, så 'ade det hinte gått så 'är! Skynda dig Victor, så får vi ge' oss ner hi sumpen hå fara 'em!

Victor. Höfvergo sina vänner när det gått “rao-sterligt" för dem? Nej, nog ska’ di vara loss förrst, hall tid!

hanna. Då seglar jag fäll hensammen, då! anna. Nej vet du, Hanna, nog tycker jag- att Victor har rätt!

hanna (kärft). Det hä’ ju bra för dig, det! roman (utanför relingen, kommer akterifrån och leder sig utefter deri). ’On står midt på stora sten ! Jä-keln hannacka!

hanna. Det hä’ vackra böner Boman läser. roman. Jaja, det ska’ fäll vara don efter person, vet jag! Kast’ ner hen hända håt mej, Handers, så får jag göra fast’en hi land, hå sen ska vi ta’ hå vicka loss ’enna!

anders. ’Är hä’ händan! (kastar ner en tross.) boman (* det han försvinner för öfver). Staka pa dugtiga tag, pojkar!Femte scenen.

ANDERS. VICTOR. KALLE. ANNA. HANNA (sedan) BLUM. AXEL och KNUT (utanför till höger).

an deus (rifver sig bakom örat), \Vr kommer vi hall te få stå hen stund, tänker jag! hanka. Ni står ju hinte hi gräset!

Victor. Jo, nog står vi hi sjögräset, halltid ! kalle (stakar). Och stött sitter hon med! anna (ser efter Boman). Se bara så han ror! hanka. Hvad hä’ det för konst, med den der lätta hökan!

anna. Du har bra svårt te’ kunna tåla honom,. .. eller också . . .

hanna. Hvad för slag?

anna. Tål du honom alldeles för bra, fast du inte vill visa’t!

hanna (vänder sig bort). Du hä’ tokig! axel (utanför gå afstand). Hej, rospiggnr! Står ni på grund?

kalle. Hvad ä’ det för ena?

Victor (vänder gä hufvudet och skriker förargad). Ja, så scr det hut!

hanna. Det hä’ hen speljagt som kommer! anna. Det är grosshandlarn! axel (närmare). Vill ni ha’ hjclp? anders (ropar akter åt). Tockna der söndagsseg-iare lär hinte horka något!

knut (utanför). Kan ni inte vara höfliga åtminstone, när ni står i stöpet?

anna (rycker till). Han också.

hanna (nyfiket). Hvad hä’ det fatt med dig, Hanna?

anna. Ingenting.

blum (närmare). Gå ner i jollen ni pojkar och se till att ni kan hjelpa dem! axel. Kör för det! knut. Inte mig emot!

blum. Jag tar i land här akterom så länge!anna. De komma ombord! Då går jag ner i kajutan.

hanna. Hvarför hä’ du rädd for dem, Hanna? anna. Kom med ner, så ska’ du få veta det (de

gå ner i kajutan).

anders (ropar förut). Stopp! Händan räcker hinte! roman {på afstand från venster). Slcarfva’na då, oob. gör sen fast ’ena i salningen!

anders (skarfvar ändan och tittar sedan betänksamt uppåt, i det han rifver sig bakom örat). Ja, den som vore derhoppe väl!

Sjette scenen.

DE FÖRRE. AXEL och KNUT (komma aklerifrån i cn jolle, slå fast trossen om knopen på kojutlnket och hoppa om bord).

axel. Hur tusan har ni burit er åt, gubbar? Victor. ’Ur bär ’errarna sig håt, när ni ställer her på grund?

knut (skrattande). Det är olika, det! anders. Ja, si det går alltid på tvärn, när hen ’ar kjoltyg hombord!

axel. Har ni fruntimmer ombord? Hvar då? kalle (sakta) Tyst, Anders! (högt.) Han menar fruntimmerssaker! (pekar på möblerna) anders. Ja, det hä' klart!

knut (till Axel). De ä’ bestämt nere i kajutan! anders (kommer fram till masten). Hom jag nu bara, ’ade handan fastgjord händå!

knut. Hvar skall du ha’ den? anders (pekar). Hi masten, hofvanfdr salningen. knut. Ta’ hit’en, det är en smal sak ! (slår ändan om sig och klättrar upp i masten)

axel (går aktend). Hon står väl på någon sten! vtctor. Det hä’ hi förn ’on står på, vet jag! kalle. Ja, för vi gick inte med aktern förut,

inte!axel (tittar ner i kajutan). Nej ser man på! Vackra flickor!

Hanna (i dör ren). Hvad vill ’errn med det? axel. Jag kan väl få hälsa på er, åtminstone? knut (som gjort fast ändan, hal ar sig ner till liälflen och tittar ner). Nej se Anna står bakom henne i dörren.

anna (tittar fram). Når jag inte det, då? (de komma upp låda två.)

axkl. Jo visst tusan! Hvart ska’ Anna ta’ vägen! anna. Jag skall hem till föräldrarne! kalle (släpper lärlingen och kommer fram). Hvad har herrn med det att göra?

knut (som lcommit ner). Hvad rör det dig? axel. Ar du hennes fästman kanske? kalle. Jag har inte druckit duskål med er, det jag vet!

anna. Kalle då!

Victor. ’Åll hi spaken, Handers! (kommer fram.) Ja, hinte jag 'eller, ska’ jag säga ’errarna, och hä det frågan hom . . .

axel. Var du höflig, annars . . . knut. Ska’ du få göra ett saltomortale till abor-rarne, junker!

Victor (hotande). Jag ska’ salta Motala, dig, jag . . . hanna. Victor! Var inte så stor på dig! anna. Det är ju herrarne Blum, vet jag! kalle. Ja, hvad har di här och göra? Knoga ni er åf te’ er fina speljakt. Vi hjelper oss nog sjelfva.

anders {kommer också fram). Ja vars!

Victor. Hutan tockna der Stockholmslyktnanter! kalle. Som bara springor efter flickor, och så låter dom sitta der sen till sista beslutet!

knut. Hör du Axel, han är moralpredikant. axel. Är det du som har narrat henne att flytta, din slyngel ?

anna (rädd). Herr Axel då, det är ju min bror! . . . Kalle! inte visste herrarne att jag var här!kalle. Jaså, du haller med dem? Victor du, ska’ vi ta’ och klå dom?

Victor. Ja, hin te mej hemot! axel. Akta er bara! knut. Det här var uppfriskande! hanna (emellan dem). Är ni rakt från vettet, halli-’op? Handers, ropa på Boman!

anders (pekar utåt foren). ’Ar kommer ’an, hå ’Ulting med!

axel (betänksamt till Knut). För tusan, du ... två emot lem!

knut (muntert). Vi få ropa hit gubben också! anna. Herr Knut, då . . .

knut. Det är för dina vackra ögons skull, Anna

lilla!

kalle (ursinnig). Det ska’ du ha’ på ögona för! anders (ropar). Skynda sig, Boman! Hannars rycker di i’op!

Sjunde scenen.

DE FÖRRE. BOMAN. HUDTING.

boman (från venster utanför relingen, med Hulting alcterut i båten; Hulting är våt och utan motsa). Hvad hä’ är för förbaskade kolorum? Kalle och Victor! ta hå ’issa ’Ultingen hom bord, ’an hä blöt som hen groda!

hulting (reser sig upp). Huscli ja! Vattnet är vått i år, sa’ kärngen!

Victor (till Kalle, i de det draga honom omboi'd). Ah, ’ugg i!

kalle (likaså). Det var en blyklump! . . . Oho-i! hulting (skriker). Aj! Stopp! Dra’vackert, pojkar! (ruskar sig, när han kommer upp.) Hu ... uh! . .. Hur fan kan ni ställa er på grund, utan att skrika se opp först? Och på ett sånt djup, sen? . . . Brr!

roman (som lioppat ombord). Hvad hä’ det, ’errar-na vill ’a för hen dans?

. haxel. Nej se, det är ju skeppar Boman! hulti kg. Ah jäkeln! Der har jag min baron! Han har skumpat undan, han!

boman. Kors! det hä ju hunga gross’andlarn! axel. Ja, och det här är kandidaten . . . knut. Hans kusin!

boman. Ja, det hä nog bra, det . . . men hvad vill ’errarna hombord på skutan då?

knut. Vi fick se att ni stod på grund, ooh då ville vi hjelpa er ett tag.

axel. Och i stället för tack, blef vi nästan mottagna mod hugg och slag af de der lymlarne! boman. Det vore fäll ’åken! vicioK. Vi ä’ hinga lymlar för dom där! Och sir Boman, den hjelpen, den . . .

kalle. Den gäldo väl mest flickorna, tänker jag. knut (skrattande, i det han vänder sir/ till Hanna och Anna). Ja, om ni på något sätt behöfver oss, flickor . . .

axel (likaså). Så är vi så villiga som skyldiga. HANNA. Tack ska’ ni ’a, men vi reder hoss nog. anna (med en Mick på Knut). Om vi bara får vara med fred, så!

boman (till Kalle och Victor). Vet ni hingen lefvan-des ut, karlar? . . . ’Errarna ska’ a’ ’eder hå tack som vill hjelpa hoss, tycker ja’. — Hom nu "Victor hå Kalle tar draggen der med trossen hakter hut och kastar hut’ en så långt di kan, hå så ger sig håf hi land hå styfvar på händan der, så stakar Handers hå ’Ulting förut, hå jag hå ’errarna ’alar hakterhut, hå då ska’ vi snart vara loss higen! axel (till Knut). Skönt nöje! knut (likaså). Litet äfventyr skadar aldrig! viCTOit. Kan hinto di der gå i land hå styfva ? kalle. Det tycker ja med.

boman (myndigt). Hä’ det ni ’eller jag som hä skeppare på skutan?Victor. Del ska’ fäll vara Boman, det! (hoppar ner i båten.) Kast ’it draggen, Handers!

anders (ger honom draggen och en tross, livars andra ända han slår om lenapen på relingen). ’Ar ’ar du’n!

ralle (sakta till Boman). Se bara efter att Anna inte får tala med den der Upsala-kantaten.

roman. Du hä’ så säker! (Kalle hoppar ner i båten, och båda forsvinna akt'Tut.)

Åttonde scenen.

DE FÖRRE (utom) KALLE (och) VICTOR.

hulting (förut, till Anders). Boman har skinn på näsan!

anders. Jo då! biir ’an hilsken, så . . . boman (visar åt fören och säger till Axel och Knut, som under tiden söU slå sig i tal med flickorna). Hom nu ’errarna vill komma med, så ska’ vi ta’ hett tag i fora, medan di kastar hut draggen. Går hinte det, så ’alar vi h akter hifrån.

axel (går framåt foren). Låt gå då! knut. Kuggade! (följer efter) boman (går akter ut). Jag ska’ bara kasta hom roret!

hulting (uppe i foren, gör honnör för Axel). Gu’ bevara baron!

axel. Den der figureu tycker jag mig ha’ sett förr, jag!

hulting. Det var jag som höll i hästen åt baron i morse, medan vi begge var på det torra! axel. Ja, mycket rätt!

knut. Inte är han någon baron! hulting. Hvad fan gör det? Nog betalte han som en baron alltid! . . . Hå hå, ja ja, hvem kunde tro då, att vi skulle sehåa tillsammans på eftermiddan ? knut. Så går det till här i veriden!-~a I Er.

bom an (akterut till flickorna). Pass nu på ni flickor, hå ge' her håf hi sumpen, hå sogla förut, så tir jag hopp her på TräPafvet . . . hå så biir de der stads-'errarna lurade!

BANNA. Ja, det ska' vi du, Hanna! anna. I)et rådet skall Boman ha tack för! boman. Passa er, när vi vänder ryggen te! {går till foren.) Hu ska' vi pröfva hvad vi horkar! {under det de staka med ryggen åt aktern, skynda flickorna ut till höger öfoer kajuttaket) Å-h å-i! ... Jag tror 'on rörde på sig en gnutta?

anders. Ja, jag tyckte ho' lyfte sej! boman. 'Ugg hi bra, go 'errar! När vi kommer håf, ska' ni få er hen konjak för besväret!

hdlting. Hejsan! Yänta då, så ska' jag spotta i näfvarno! {vänder sig i detsamma om och ser åt aktern) Nej ser ni på jäntorna bara! De knogar sig i väg i sumpen!

boman. Så mycket lättare blir skutan! Åh-'uggi! axel (släpper förargad sitt tag). Fan regera! De ha lurat oss!

knut {muntert). Hör nu, är ni alltid så der knipsluga, ni rospiggar?

boman. Jo-o, det 'änder, det! hulting. Sa' rospiggeu, sköt kråkor, ja! . . . {ser ät fören) Nu är di andra två i land!

anders. Ja-a, nu styfvar di på trossen! boman. Staka hi då, Handors hå 'Uiting! Och så kommer 'errarna med mig hå 'ugger tag hi hak-tertrossen! {gör lös den)

avel {förargad). Det ska' tusan . . . knut. Ah seså, god min bara! Hugg i! {han sjunger i det de hala af alla krafter)

Och när vi kom till Bio Och lade oss i land, ohoj! Så stod der åtta flickor Och tittade på strand!60

boman. Den visan kan jag med! (sjunger.)

Och alla var di svarta,

Och alla sa' sitt ner. . . ohoj!

(/ detta ögonblick göres skutan plötsligt loss, och när trossen slaknar, falla Boman, Axel och Knut baklänges i däck, medan Rulting och Anders ramla pä näsan i fören.)

anders. Loss hä 'on ja!

knut (skrattande). Och vi sitter der i stället, vi!

hulting (tar sig om näsan). “Det ger sig på ändan“, sa' repslagarn!

boman (skyndar upp). Nu ska' 'errarna V kon-jacken, modan di sitter to' bords!

(Ridå.)Tredje Akten,

Auktionen.

Garden vid Östermans hemman i Roslagen, Länna socken. Till venster boningshuset med förstuqvist. Till höger gafveln af en utbod, och i fonden spjelstaket med grind. Midt på scenen, na got åt fonden, ett stort träd med bänk omkring. Bakgrunden en saltsjövik med sluttning neråt f råil gården. Nere vid stranden taken af några sjöbodar, och på andra sidan viken ett. ajlägs-nare land.

Till höger mellan boden och förscenen ett gvngbräde och ett bord. Till venster mellan försluqvisten och förscenen, ett annat bord med hasselstolar omkring. Här och hvar på scenen husgeråd och möbler, nät ocli fiskredskap, samt diverse, som skall auktioneras bort. Det är dagen efter föregående akt.

Första scenen.

FRU ÖSTERBERG. LAURA (på rj ung brädet).

lacka (gäspar). Och det här skall kallas för sommarnöje!

frun. Lugna dig, kära barn! Det är ju bara förslå dan än.

lauba. Om jag ändå hade mitt fortepiano här.

frun. Jag undrar just hvar vi skulle ställa det? I logen kanhända! (visar utåt fonden.) Men tycker du inte att här är bra vackert äDdå?Laura. Äbjo, om det bara funnes sandgångar. frun. Vi ba' ju landsvägen strax nedanför. LAURA. Inte kan nian gå den alltid . . . det blir for enformigt. Ocb går man upp i gräset, så blir man våt om fotterna.

frun. När det har regnat, ja.

Laura. Ja, det regnado ju i natt! . . . Och så det åskado sen!

frun. Det gör det ju i stan också. laura. Ja, men man känner sig lugnare i ett stenhus.

frun. Med alla “till- och från“- trådarne öfvor sig? laura (rättande). Telefon, mamma då! frun. Ja, “till och från“, vet jag . . . Hvad tyeker du om dottern i huset, Laura lilla?

laura. Jag tycker att hon ser för manhaftig ut. frun. Det behöfs nog på landsbygden, der man skall ta’ i mod litet af hvarje. Som nu bär vid auktion . . .

laura. Ja, det skall ju bli sådan också i dag. frun. Det tycker jag skulle bli’ roligt för dig, som aldrig bar sett någon bondauktion förr.

laura. TJsch då! Det kommer naturligtvis bara sämre folk!

frun (ser utåt höger). Tyst då! Der kommer Österman! Visa dig nu inte missnöjd, kära Laura!

Andra scenen.

DE FÖRRE. ÖSTERMAN.

österman (från höger, mellan loden och staketet, inkommer laldänges och talar utåt). Kappa dig nu, Victor! för hi draget ’ar vi fäll krouolänsman ’är! (får se de innevarandei) Nej se, guds fred, frun hå lilla mamsella med! ’Ur står det te’? (tar dem i handi)

frun. Tack, hur mår Österman sjelf? österman. Hå jo, det rifver håf! . . . ’Ar ’erskapet sufvit godt på natta, då?

frun. Ja, jag sof som ett godt barn. laura Jag knude iute sofva för åskan . . . och så var det så mycket mygg.

österman. Ja, di karribla myggerna, det ha" då hett frat! Hakta sig hå kasta håf sej lakane’, lilla mamsella, for då biir ’on halt marmererader på bena. (laura stiger upp förlägen och går uppåt grindm. Frun hostar. Han ser förvånad än på dm ma än på den andra.) ’Ar myggen biti’ua då?

frun. Nej, men Österman får vara litet noga i sitt tal . . . hon är blyg, skall Österman veta.

österman. För moj, som hä’ gammal? . . . (efter en paus.) Det ser skräpigt hut på gårn, men det hä’ nu för den ’är haktion hetter Lotta!

frun. Ja, kära Österman, det var ju för sorgligt! österman. Hocke’ då? frun. Att lion skulle dö.

österman (lugnt). Jaså? . . . Jaha! ... Ja so, vi gjorde då halt hvad göras kundo, förstås, . . . för vi både stöpte och läste ofver’na, och kloka gumman ’ade vi ’är från Kihala, hå ’on gaf ’enna både svinhister ha bomholja med krut hi, mon dot var habslut, det. frun. Hade ni ingen doktor här? österman. Nä-cj, hvad var det lönt? När hinto Rihalagumma1 kändo bot för ’et, så! . . . På sistone tänkte jag händå ta’it doktoru från Norrtälje, ... ja, det förstås, det var då mäst 'Anna som var henveten på’t, hå fast dot var midt hi vårbrådska, så tänkte jag spänna för hå fara heftern, . . . men då tyckte Lotta själf hatt dot hinte var värdt te kasta hut de pängarna, för hen ska’ ju hi halla fall dö, tyckte ’on,

. . . hå så brydde vi hoss hinte horn ’et. . . Och dog gjorde ’on, hutan hatt doktorn kora, hå’ gla’ var jag höfver hatt det blef hinbespart, te’ minstingen.

laura (från grinden). Mamma, skall vi iute gå ner till sjön litet?frun (stiger upp). Jo, gorna, kära barn. österman. Då ska ’errskapct gå neråt Yester-boras te’, så kan di fä se flottisterna som liggor der hå kafvar med sina miubåtar.

laura (kommer ner ett par steg). Är det några offserare med ?

östekman. Ja då, Blommen va’ der nere. frun. Blommen? Hvem är det? österman. ’An hä höfverlcunstapel, hå det kä hen märkvärdigt fin karl, hå kvick liå rejcl på halt vis! laura. Är han kvick?

österman. Jo, lit på det! Han spänner höfver gärdsgåln som hett hyrväder.

frun (skrattande). Jaså, på det viset! östekman. Ja-a, hå jäntorna hä’ hoftern halldeles som fiugerna hefter hen sockerbit, ska’ lilla mam-sella tro.

laura. Verkligen?

frun. Dot måtte vara en farlig karl, den der öfverkonstapeln!

österman. Farlig? Nä-ej, låt bli’ det! ’An ha halldeles fasligt beskedlig, hutom ved hexercissen, förstås! . . . Ja, hom ’errskapet tar håf le ’öger så kommer ni rakt ner te’ viken der di ligger. frun. Adjö då, så länge.

laura. Adjö då . . . (t det de ga.) Hur hög är en öfverkonstapel, mamma?

österman. Hajös då! (de gå genom grinden och ut till höger. Sedan han funderat en stund, går han tipp till grinden och ropar efter dem.) Fråga hinlo hefter tjurn der borta hi ’agen, för ’an hä’ hinte folkhilskeD, bara hen hinte tittar håt ’en.

laura (utanför). Ih!... Fins här en tjur? frun (lugnande). Du hör ju att han in te år farlig.

österman. Nä-ej vars! Bara hen låter bli hå titta håt ’en, så!Tredje scenen.

ÖSTERMAN (sedan) HANNA.

österman (ropar inåt byggningen). ’Anna!

HANNA (innanför). Ja-a! Hvad vill ni, far? österman. Skick’ hut '1'hilda med hen mugg dricka.

hanna. ’0u står hi spisen hå kokar hägg. Jag kommer hut me’t sjelf.

österman. Ja-a, gör det. (går omkring och ser på sakerna.) Ge mig si nu, ’ar di flytta’ fram lialti’op?

hanka (kommer ut med en stor, hvit mugg). ’Är ’ar ni drickat, far.

österman (visar på bordet till venster). StälTet på bole der.

hanna (nere till venster). ’Ör ni, far, ’ar Boman vurit framme ’är hi dag?

österman (ser på en spinnrock uppe till höger). Nä-ej, hinte hvad jag vet.

hanna (efter en paus). Drick nu, medan fraggen hä’ på.

österman (går ner till venster). Kanske det! (sätter sig och dricker.) Det hä’ ’uggarn hvad dricka släcker törsten bra, när det ’inner bli’ litet surt! (dricker en gång till, flåsar och sätter muggen ifrån sig.) Hvarför fragte du hefter Boman ?

hanna (stöder sig pä bwdet med ena handen och rullar pä fcn-klådesliornet med den andra). Hå ... för just. hingenting.

österman (makan' öfver muggen å,t henne). Det hä’ litet qvar hi muggen.

hanna. Hej tack. (efter någon tystnad.) Boman fria’ te’ mej hi går hafse far.

österman (ser på henne förvånad). Nå, hvad svarte du då?

hanna (dröjande). Ja-a, hvad skulle jag svara? österman (häftigt). Du ba’n fäll dra’ håt ’Elsing-land

’teminstingen?r

hanka (lugnt'). Nä-ej, det gjorde jag då hinte’ precis.

österman. Du vet livad både mor hå jag ’ar sagt, hå det står jag ved, fast ’on hä’ borta. Haldrig kommer nån skeppare hin hi slägten, så länge jag lcfver i

hanna (trotsigt). Det var mycket sagdt, det, far.

österman. Hinte värre hän jag kan stå for. Ska’ du prompt gifta dej med hen hutböling, så kunde du fäll fa hen, som vure styfvare, vet jag.

hanna. Vill ni ’ellre hatt jag ska’ ta’ höfver-kunstapeln då?

österman. Ja-a, ’an ’ar teminstingen någen karaktör, ’an hå mer kan ’an få! . . . Men hen töcken der skepparsnok . . . (stiger upp.) Nä-ej, 'Anna! du hä’ för god för hen töcken!

hanna. Men, Boman tänker sälja båten, hå sen tänker ’an skaffa sig te’ få harrendera hen gål, hå bli’ bonde.

österman. Hvem skulle villa harrendera hut något håt hen sån der, som hingenting begriper hutåf jordbruket?

hanna. Hän ni då, far?

österman. Jag? Är du skvatt galen, jänta! Harrendera hut gårn te’ Boman? Jo, det skulle passa, det! (slår näfven i iordet.) Nä-ej, är du så skrofiokig, så du tar Boman, så får du haldrig hen vitten håf mej, det kan du sätta dej hå skratta håt!

hanna. Larmera her hinte så hilla, far. Mitt morsharf kan ni hallri’ ta’ från mej, det hä’ det bästa med det!

österman. Nog kan fäll du få bra mycket proprare gifte. Vill du hinte veta håf höfverkonstapeln ’eller hunga ’andelsman hi Bergs’amra, så kan du rakt kontant få sjelfvaste kronolänsman, hom du vill.

hanna. Husch då! Don gamla token!

österman. Tyst du! Hatt ’en hä’ hänkling och litet gammalmodiger håf sej, det 'indrar hinte lagfarten, säger ’an, hå det tycker jag med.Hanna. Kanske ni hockså tänker gifta horn her higen ?

österman. Nej, ISt bli det! ’Ar hen hen gåug vurit hi varggropen, så . . .

hanna. Ni skulle rakt skämmas te’ tala så på mors döda mull!

österman. Kors! Lotta var nog bra förstås, dess hemellan, men ’on kunde halt resa på borston, ’on med, när det stack åt ’enna!

Fjerde scenen.

DE FÖRRE. VESTERBOM.

vesterbom (från höger i fonden, omkring 60 ar, lutad och krokig). Guds fred!

österman. Tack! God dagen. vesterbom (hälsar, sedan han gnidit af sin hand). ’Ur står det te’ När hert?

österman. Tack som frugar, 'älsan! hanna. ’Ur hä’ det med Vesterbom? vesterbom. Hå jo, det jänkar! (räcker en korg ät Hanna.) ’Är hä’ några kast, jag fick bara tre valar hi dag hi noten.

hanna (tar korgen). Nå, det var fäll roligt te’ få 'em Hanna hå Kalle vet jag?

vesterbom. Ja-a vars, det hä’ bara litet hillakt med sängkläder för så många.

österman. ’Anna du, tapp’ hopp litet mor drioka, hanna. Strax, far! (hon går in.) österman. Ska’nte Vesterbom sätta sej? vesterbom (sätter sig pä yttersidan om venstra hordet). Tack som bju’r!

österman (sätter sig midt emot). Nå, Hanna eran, som lär ’a gått hur tjcnsten ’os gross’andlarn, ’ör jag.

vesterbom. Ja-a, ’on ’ar hinte fått vurit med fred, säger ’on! Hinte för jag vet hvad di kunde//

gora'na, hom 'on bara passa sitt; men Lina tyckte att 'on gjorde rätt som 'on gjorde.

österman. Men lön var ju rejel, vet jag ?

vestekbom. Ja-a då! 'Undra riksdaler, hå tie to Jul, hå fem te missommar, hutom prisan ter hemellan-håt. Hå 'on 'ar rigtigt fint med kläder, hå femti riksdaler på sparbanken.

österman {uppmärksamt'). Det var 'åken! 'År'on så mycket 'oplagt?

hanna {kommer ut med svagdrickat). Iiocken då?

vesterbom. Hå jo, det var dotter min, vi talte hom. Nu vill 'on ta' sej tjeust på landet, säger 'on.

österman. Vill 'on det?

hanna. Drick, Vesterbom! 'On får sej fäll snart hen friare, tanker jag.

vesterbom {ivärstannar med att dricka). Hocken skulle det vara?

hanna. Bomans Handers 'ar halt hett godt höga te'na!

vesterbom. Nä-ej! något likare får det fäll vara händå!

österman. Det samma jag tycker!

hanna. Hå kors! Det kundo fäll vara godt nog te' hen fiskardoter hom 'ou hockså 'ar femti riksdaler på kistbotten. {Går hastigt in.)

Femte scenen.

ÖSTERMAN. VESTERBOM. (sedan) HANNA.

österman. Drick litet to'! vesterbom. Ja, tack! {dricker) österman. Jaså, så 'on tänker stanna hute på landet?

vesterbom. Hocken?

österman. Heran Hanna, vet jag. Kan hundra hom 'on ville ta' tjänst 'är 'os mej, jag? vesterbom. Ska' Thilda bort då?österman. Nä-ej, men det kan halt 'ända hatt 'Anna ger sig kåf 'emifrån, hå då be'ofde jag hen som styrde hå stalde i matmors ställe, förstås. Tror Yesterbom att 'on skulle villa på det?

vesterbom. Ja-a, det vore fäll fasligt rart för hen töcken jänta som 'on, det!

österman. Kommer 'on 'it fram te haktion? vestebbom. Kog sa' Lina hatt di skulle följs håt. österman. Då 'ar jag lust te' fraga'na. vestebbom. Ja-a, frägan hä' ju fri, vet jag. [stiger uppl) Ja hajös då så länge! östebman. Hajös, Vesterbom! vestebbom. Hå tack för välfägna'n! [går men hjdar sig.) Hen det var så rätt, det! Di der tjuge riksdalerna, som Hösterman skulie 'a higen te' missommar, ... si det 'ar vurit klent med fisket kuntaut 'ela försommarn igönom, så nu hä' det halt liksom litet svårt.. .

österman. Dom kan ju få stå te' 'östen, bara Yesterbom betalar procenten, så .. .

vestebbom. Ja-a, tack för det! Kalle 'ar litet 'oplagt, 'an med, så jag ska fäll kunna få håf 'onom, tänker jag. Hajös då, hå tack för mej! [går åt fonden.)

österman. Hajös! [när Vester bom är i grinden, ropar han.) Vesterbom!

vestebbom [vänder sig oni). Hä? östebman [går upp till honom). Håll mun för Hanna hom hvad jag sa', jag ska' tala me'na sjelf.

hanna [har under det föregående kommit ut i dorm med den tomma fiskko'rgen. Son blir uppmärksam vid faderns ord). Hrn!

östebman. Hå så hatt min 'Anna hinte får något väderkorn på't!

vestebbom. Husch ja! jag ska' tiga som hen torsk.

hanna [gör en föraktlig knyck på nacken, och säger sedan högt). Ska’ hinte Vesterbom ha’ korgen med sej te’ bakars?v esterbo m (vänder om). Jo-o kors, det var så rätt, det.

österman (fvrlåget). Hinte 'örde jag hatt du var der hi dörren.

HANNA (spetsigt). Var det något, som jag hinte skulle veta då?

österman. Nä-ej, tycker du det! Hvad skulle det vara?

vestekrom (tar korgen). Det vara bara fräga horn . . .

Sjette scenen.

DE EÖRRE. VICTOR (frun höger halom lorden).

Victor (i fullt språng). Höstorman! Hösterman!

österman. Hä’ hollen lös, hefter du gastar dig så hilla?

Victor. TTä-oj vars, men kronoläusman kominer svepandes hule på fjärn, hå det så det hyr hom’en händå.

vest erbo sr. Då får hen fäll ’em hå snygga sej hen smula.

österman. Ja-a, hå jag ska’ fäll gå ner te’ sjöbrygga’ för te’ si hatt ’cn kommer rnjelt hi land.

Victor. Det hä’ nog bäst, det; för nu ’ar di hele-menskade flottisterna lagt ner något sattyg rakt b utanför stenkista’, hå hom hon hinte varskor kronoläns-man, så kunde ’an rakt håf ’itta på hå fara te’ ’imla, hå det vore då hokristlig skada på karl!

österman. Ja-a! Det vore då hett rent helände, hom ’an skulle fara den vägen! (till Hanna.) Skynda dig nu hå bulla hopp, ’Anna, du ska’ veta hatt sjön suger. (6år med Vesterlom i fonden åt högeri)

Sjunde scenen.

HANNA. VICTOR.

manna (ropar efter dem). Hom higen me’n hockså, hå stå’nte der nere och glamsa! (till Victor, som ser pä henne med hondslug mini) Hvad gapar du hefter?Victor. Jo-o, ’ör nu, ’Anna! hanka (ämnar sig gå in, men vånder sig i dårren). Hvad hä’ det hom?

vxctou. ’Ar liöfverkunstapeln vurit framme ’är hi dag?

hanna. Nej, hinte det jag vet. vicTOB (slugt). Nä-oj! ’An ’ar halt fått hnnnat sjå hi skallen, nu, tänker jag!

hanna. ’Ar di hexerciss, då?

VICTOR. Ja-a, hinte vett jag hom det ska’ skällaa för hexerciss, men nog gick han och kuufejera tjocka Stockholmsfrun och hennasses mamsell nere vid not-bryggan, hnltid — och jesscs! ’an var så krusifixiger så ’an låg rakt dubbel för dom, hå hanfäkla sig med harmarna hå skapa sej på halla möjligade vis, så det var rakt märkvärdigt!

Hanna. Såå? Men hvad hangår det mej?

Victor. Jag tänkte det, jag — för hinte hangår det mej — fast nog hä’ det rakt för svårt hatt kungen ska’ skicka hen syndare de ’är flottistorun på ’alsen hvart heviga hår, för jäntorna blir ju rakt knottriga i hufve, hå hen rejel bondpojke hexmerar di hinte mer hän det som haldrig var, se’n di fick smaken på di der . . . knallheffekterna!

hanna. Det hä’ rätt håt hor, när ni hä’ så’na mesar, så ni låter dom ’uttla med her, tycker jag! {går in i bgggningen.)

Åttonde scenen.

VTCTOR. (sedan) HUT,TING.

Victor (ser efter lienne och rifver sig bakom örat). Hra! det kan halt vara reson hi det, förstås,

hitlting (utanför grinden till vender, skriker på afstand). Halt! Tittar du hit en gång till, så ritar jag åf dej!Victor [skyndar upp till grindm, tittar ut till mister och "brister ut i ett gapskatt). Gardeskarln har råkat ut för Holle! Då far ’an sej halt hen knuff!

hulting [utanför). Aj! Ho-oj! Anamma och regera! [i det samma kommer han i full fart in från render och slår framstupa midt får grinden.) Aj! Här kommer en fort fram, märker jag! [man ser i detsamma hufvudet och f rambenen af en stor bagge, som tittar fram till venster.)

viCTou [tar dt tillhygge och skyndar ut för att mota bort honom). ’Ut med dej, Holle! Hä’ du rent befängd? [han kör ut honom, och hjelper sedan upp Hul-ting i) Slog ’Ulting sig hi skallen ?

hulting [i dit han linkar in stödd på Victor). Nej, tvärtom sa’ han som ramla£ utför trappan! Jag tror baggarne ä’ galna i år! I förra veckan råkade jag ut för en ute vid Albano, och han gaf mig en sitt opp på samma ställe! [sätter dg till höger i) Aj! Han måtte vara jernskodd i skallmejan, den der.

victoe. Jag ’ar lagt märke te’ hatt ’an haldrig kan tåla di som ’altar!

hulting. Hvad hin angår det houom?

Victor. ’An tycker fäll hatt di går för långsamt, kan jag tänka! Nå, ’ar ’Ulting fått något harbete då?

hulting. Yill du bjuda en millitär på ‘7i«rbete“, din marodör?

Victor. Ja, det forstås, di hä’ då mest vana te’ göra hingenting . . .

hulting. 8a’ du ja! Men ser du, det begriper du inte, och det är din lycka det! Ar Österman hemma ?

Victor. Ja, han hä’ nere hå tar emot länsman vid sjön.

hulting. Ah sjutton! Kommer länsman hit? victou. Ja-a, ’är ska’ ju bli haktion, vet jag. nuLTiNG. Det var så rätt, det! Då galler det att ha’ godt samvete och klara papper, skä jag säga. Victor. Tänker ’Ulting ropa på något, då? hulting (vigtigt, i det han ser sig omkring). Får väl se! När man liar on krona på fickan, så ska’ man inte knusla, ser du! (lyssnar utåt, derifran man hör röster som närma sig.) Nu måtte de komma. Jag hör någon som är lies i halsen.

victok (ser utåt). Det är kronolänsman! 'Anför-kylde sej ’är hom 'östen, när ’au låg i sjön borta vad Lagnö. ,

hulting. Och så är det en som gnäller som ett gångjern.

victok. Det liä’ skrifvarn, heller “siktern“, som di kallar’n. 'An skulle bli klockare, men då lär 'an ’a spräckt rösten, säger di!

hulting. Kunde han inte få den hoplimmad igen då?

victok (tar sig något att syssla med). Nä-ej, låt bli det!

Nionde scenen.

DE FÖRRE. LÄNSMAN SÖDERHOLM. BERG. ÖSTERMAN

(från lwger, genom grinden).

länsman (undersätsig, axelbred, tvärsäker, groft skämtsam, men godmodig, talar hest och myndigt). Jaha, du är mig en baddare att ha’ det bra, min kära Österman. Får du nu ångbåt till bryggan med, så kar du det riktigt på gaffeln! Men säg mig nu hvad du ska’ ha’ för suggan, som gick dernere, tjock och vör-dig som en rigtig borgmästarinna; — prutar du skapligt pris på’na, så tar jag 'na bums.

östeeman. Kronolänsman spetaklar bara. 'Au ’ar nog likare svin hän vi bönder, halli’op!

länsman. Har inte ett enda^mera, om jag undantar Bergen här! De andra bar jag sålt, men honom ville ingen ge två styfver för. De tyckte han var för mager, ha, ha, ha!

eekg (en lång, mager och gänglig person med sjukligt utseende, talar i falsett, och bildar i alla afseenden

Bospiggarna. 4en fullständig motsats till principalen). Del är väl farbrors fel, det, som bar mig i maten!

österman (skrattande). Ja-lia! Soa hetter 'oa, ’etor det!

länsman {muntert). Brukar jag svälta mitt folk, jag? Nej, det är derför att du nyttjar för mycket supanmat, din tratt! Men apropå det, ja hur är det, kära Österman, har du cn sup och en smörgås, så börjar vi auktion med att ropa in den. berg. Det är jag med om.

österman. Tror jag det! När lien får tocko främ-mat, så! ’Anna har fäll duka’ hopp derinne, hom kronolänsnian vill göra sig så gemen hå klifva på.

länsman. Tack för det! Jag liar inte förtärt något sen sist!

berg. Detsamma jag säger. länsman. Men hvarför ska’ vi mura in oss? Det hade väl varit bra mycket trefligare att sitta här ute och äta.

österman. Hå kors, kronolänsnian ska’ fäll ha’ tak höfver ’ufvut på sej! Det liä’ fäll det minsta hen kan bju’ på.

länsman. Det tycker ni, bönder, ja! Ni ä’ lika rädda för frisk luft som för rent vatten. Jag ger mig fan på att du inte varit i sjön än i år!

österman. Löga? Nä-ej, tack för mej! Hen kan nog få frossen liundå!

länsman. Jag tar mig ett bad klockan sex livar morgon, jug!

österman. Ahå, heller!

länsman. Jo jo men, derför duger jag till något också, fast jag går på mina sjutti! Yått utvärtos och vått invärtes, det är knuten, det!

österman. Jo-jo . . . det hä’ fäll som lien får van’ te’ . . . Men, hom kronolänsnian vill, så kan vi fäll lyfta hut bolet.

länsman. Ja, det vore patent, det!... Eller hur du, Berg?berg. Det är mig egalt, .. . bara jag får nånting i mig.

länsman. Snålvarg.

vigtok (kommer frim). Det ska vara gjort i rappet det, Hösterman.

hulting (som under tiden stigit upp, lommer fram ocli gör honnör). Jag kan ta’ i ett tag med, om dot skulle beböfvas.

österman. Det var ’ederligt! (visar till vender) Hå så ställer ni’t ’är. Men hakta bränvinsflaska’, det säger jag her!

länsman. Om ni sätter värde på lifhankeu. hulting (gör honnör). Gu’ bevara kronobofall-niugsman! Kommer aldrig i frågan! (går in med Victor.)

länsman (pekar efter honom). Hvad är det der för en passagerare?

österman. ’An ’eter ’Ulting, och lär ’a kummit ’it hi går hafse med Janne Boman, . . . för rexten lär ’an ’a vurit gardeskarl, säger di.

länsman. Jaja, jag tyckte väl att det var någonting hyfsadt hos’en! Kronans tjenst gör livad den kan.

berg. Jag kan undra om han är studerad? De var det ofta förr, gardisterna.

länsman. Hvad rör det dig? bero. Ah, för ombyte skull kundo det vara roligt att få tala med en bildad karl också! länsman. Ah, vet.. .

österman (uppe på trappan, ropar inåt). Slå’nle baklänges höfver tröskåln nu, Victor!

Victor (kommer ut först). Nej vars! österman. Hvar hä’ flaska’? hulting (kommer efterst ut). Den sloppa jag i bröstfickan, . . . dels till förekommande af all säkerhet, ... dels derför att den är mitt hjorta närmast sen gammalt! (de komma ner med hordet, som är enkelt men snyggt dukadt, och ställa det till venste)', medan Österman flyttar

undan det hordet, som står der förut)österman, Hora nu kvonolänsman vill sätta sig ner ocli ’ålla till goda!

länsman. Ja det ska’ rigtigt smaka fågel, sa’ kickan, kysste jägarn, (i det han gar förbi Hulting.) Tack för hjelpen!

hulting (gör honnör). Ingen orsak ... herr krono-befallningsman ock riddare!

länsman (sätter sig). Fan är riddare, ock inte jag. hulting. Hvad som inte är, så kan det väl bli,... sa’ tjufven, togs för borgmästare.

länsman. Ahja .. . förstås! Sämre länsmän har jag sett med vasen!

österman. Sätt sej nu, Bergen! {vill slå i glasen, men söker förgäfves efter flaskan.) Hvar 'åken kä’ kaska’?

hulting. Kors för kintlåsgeväret! Den glömde jag q var! {tar upp en en stor brånvimjlaska ur bröstfickan, och ställer den få bordet.) Se, det ä’ inte så godt te’ skiljas från gamla bekanta, ska’ jag säga! {han drar sig tillbaka till Victor, som står högre wpp.)

berg {till Österman, i det lian breder sig en smörgås). Han är humorist, tror jag?

österman. Sfä-ej, gardist kä' 'an! {till Victor.) Varsko 'Anna hatt 'on kommer hut med hölet.

Victor. Ja-a! {går in.)

länsman {halfhög t till Österman, i det han pekar på Hulting, som går och ser på sakerna, mm emellanåt kastar en hungrig blick på bordet). Har Österman något emot att vi ber den der Stockholmarn sätta sig ner och få sig en liten bit med? Jag tycker han är lustig.

österman. We-ej, hinte 'ar jag någe hemot’en, förstås, {till Hulting.) 'Ör nu 'Hlting!

hulting {låtsar vara upptagen af ett gammalt bord ute bland sakerna). Det bordet skulle passa för mej! Vi ä’ halta på samma sida!

österman. Sätt sej, kå tag hen bit med, vet jag.hulting (vänder sig om). Nej, hör nu . . . nog för alt det kliar i kakstan,. . . men jag har lärt att hålla mej på mattau jag . . . och Hulting med!

länsman. Krusa inte nu, utan hugg in bara! 1 matfatet och i likkistan ä’ vi lika goda kålsupare allihop!

hulting. Ja se, det låter höra sig! (sätter sig emellan Berg och Österman. Lansman ytterst till venster, och Österman midt ernot till högeri) Töcken heder kar inte händt mej, sen jag fick en sup och en smörgås utaf Karl Johan ute på Lagålsgäle! (de lör ja supa ocli äta.)

berg (med munnen full). Kände herr Hulting högt salig konung Karl Johan?

hulting. Om jag kände Karl Johan? (tar sig en sup.) Ak!... Ja lika bra som jag känner den der strupsotaren! Det var just 43, första året jag var gardist, och sista året han lefde!

länsman. Dot var kung i banko, det! berg. Ja, det var bara skada, att han aldrig

kunde lära sig tala svenska.

hulting. Kunde han inte tala svenska? Jo, lika bra som vi, det kan ni ta’ halfvan på, när ni vill! Jag hörde honom på Lagålsgäle, när han skrek: “trafva, madam!“ åt on tjock fru, som kom i vägen

för lifgardet till häst! Och en dag när det regna,

och gubben red framför fronten, och nicka åt oss, sä hörde vi allihop hur han skrek åt Brahe, som kom efter: “Sjö svi våter“, skrek han! Så nog tusan

kunde han tala svenska, bara han ville, alltid!

Tionde scenen.

DE EÖItltE. HANNA (och) VICTOR. (Hanna med en karott kokta ägg och Victor med ölbuteljer.)

hanna. Välkommen, goa kronolänsman! ’Ade jag kunnat tro hatt kronolänsman ville sitta hute, så ... so ’är ’ar jag

lite’ hägg!w

länsman. Tack, kära Hanua! (tar henne om lifvet.) Sitter bra livav som helst, när cn töcken rar flicka är värdinna! (makar ät sig.) Slå sig ner nu hos mig, Hanua lilla! Djäkeln regera, såna ögon! Oj, oj, oj!.. . Slå i on halfva åt mig, Österman, annars går det aldrig väl!

hanna. Jvronolänsman ska’ då alltid spektakla med folk!

österman (slår i). Sätt hinte ’ögfärd i jäntan! Det ’ar ’on nog håf förut!

länsman. Tyst du, gamla krubbitare! Det vore bättre du slog i en åt Bergen mod, annars bligar han sig korsögd på dotter din! (Österman slår i ät Berg och llultingl) Ska’ vi ta’ ut lysning nu till söndan, Hanna lilla, så gör jag dig te’ fru och det på fläcken!

hanna (skrattar). ISTa-ej tack, — det får fäll halt vara för mej!

länsman. Tycker du jag ser för gammal ut, så far. jag bums in till stan och köper mig en ny peruk, och sen ska’ du få se på tusan!

eeeg. Det är väl mera stil i att hon tar en. som har håret qvar!

länsman. Så hon har något att rifva af honom, menar du? Ja, det kan du ha rätt i! Men i alla fall, Hanna lilla, så vågar jag kuppen! hanna. Ja, men det gör hinte jag! länsman. Jaså, du biter ifrån dig? österman. Flicka då, ska’ du tala så te’ kronolänsman?

länsman. Låt henne språka, du .. . jag tycker om folk som kan ge’ ett ord igen! — Berg, har du korkskrufven på dig?

bebg (tar upp en Tenif). Mankerar aldrig! hanna. Sa’ jag hinte håt dej, Victor, te’ ta’ hut korkskrufven ?

Victor. Det ’örde jag hinte! hanna (pä väg in). Nu-ej, for ni ’ar haldrig

några höron.

eekg. Nu ä’ det gjordl!länsman. Spring inte uu, Hanna! Borgen tir slängd i att dra’ ur korkar, fast kan aldrig kunnat få ut dem som sitta i hans egen skalle! Men det är ett naturfel!

berg. Hitta på något nytt åtminstone! {till IIul-ting.) Det der har lian sagt nu på alla auktioner ända sen i fjol!

länsman. Det var lögn! . . . Hör du Hanna du, vet du af att när flickorna glömmer korkskrufven, så går de i giftastankarne?

Hanna. Hinte var det nytt, ’oller! Det ’ördo jag håf mor i lifstiden!

berg (till JLulting). Han har otur i dag, länsman!

länsman. Mor din? Ja, det var ingen dum käring, det! Men hör nu, apropå gumman ... hvar tusan håller Lindgren-hus ?

österman. Haktionisteu, ja!

berg (litet Hfvad). Han har väl tagit sig ett rus igen, efter vanligheten!

länsman. Tyst du!' Du talar om rep i hängd mans hus.

berg. Jag blir aldrig full! På sin höjd litet

rörd!

nuLTiNG. Och det rör ingen annan, när en inte har vakten!

Elfte scenen.

DE FÖRRE. TIIILDA. EN LITEN FLICKA (på G eller 7 är, inkommer från hyg g ningen med Thilda).

tiiilda. Hösterman! 'Är kä' bud från Lindgren to' kronolänsman.

österman. Hvad kan det vara hom? länsman. Por hundra gubbar! (ryter åt JlicAan.) Kom hit ungo, och säg ifrun hvad det är! (/lid-an blir rädd och börjar gråta.) Hvad hin lipar du för?

thilda. Kronolänsman bölar ju som hen tjur, vet jag! Och lilla Kariu kä' så blyg håf sej, så!?/

länsman (ryter). Nå, tal' om'et du då! Du är min själ inte blyg, du!

thilda (gapskrattar). Nej vavs, det får hen hinte 'a hondt håf, när hen ska' tala med kronolänsman, hinte.

länsman (mildare). Nå?

thilda. Jo si, det hä' så hatt Lindgren 'ar stupa' på hon stubbe hi går halse, när 'an skulle gå 'em, hå vridi' foton på sej, så 'an kan rakt håf hinte komma.

länsman. En så'n förbaskad mullvad! Han var väl full igen, kan jag tro. (Till flickan.) Var han det, du Karin?

flickan (som lugnat sig). Ja-a vars. länsman. Ligger han nu då? flickan. Ja-a, mor baddar'n med bräuvin! hulting (titt Berg). En så'n baddare te' ha't bra! thilda. Och 'an kan rakt hinte stö' på foten! länsman. Tag och spänn för en häst, Österman, så får Victor köra efter kreaturet! Auktion är ju pålyst i kyrkan, och ställa in den, det går inte an! österman. Kan hinte Bergen ropa då? hanna. Hå jo, det kan nog siktern! berg. Nej, jag hörs inte. . . och så skulle jag förderfva min tenor!

nuLTiNG. Om kronobefallningsmau vill, kan ju undertecknad åta' sig att vara utropare för en gång.

länsman. Hvad? Skulle Hulting vilja göra oss den tjenston?

hulting. Det kunde ju vara lustigt te' försöka — sa' han, som fick se galgen.

österman (betänksamt) Men bara 'an hä' kropp

te' få dora hå köpa något, för si, det hä' Lindgren rakt hodräglig hi 'an!

hulting. Köpa? Husch ja, di ska' köpa rubb och stubb, det ansvarar jag för! Mål i mun har jag, — jag hav inte för ro skull skrikit "A-i gevär" i tretti år heller!

crh "tzysz*

81

länsman. Nå, rlå är ju den saken derangerad! (till flickan.) Lägg i väg hem då, och säg far din att han får vara hemma i dag ... so här har du en slant! — Men kommer han inte thorsdan efter midsommar till auktionen på Blidö, så ska' fan ta'honom! Glöm inte det!

flickan (glad öfver slanten). Nä-ej vars! (hon sätter af ut genom grinden och till venster i fullt språngi) länsman. Hulting- får två och femti för besväret och fri förtäring för dagen, förstås, här hos Österman. hulting. Skönt, sa Gustafva. länsman. Går det bra, så kan vi möjligen göra opp något för framtiden,. . . för den der Lindgren får jag väl snart sätta på indragningsstat!

hulting. Ja, det värsta är med paraden . . . annars ger jag Stockholm tusan!

länsman (ser på klockan). Tack för trakteringen, Österman! Tiden är inno ser jag!

vitcok (som uppe vid grinclen sett utåt). Ja-a, det kommor folk der nere från sjön, halt hvad det 'innur! österman (hastigt). Duk' håf bolet, 'Anna! Hanna. Ja-a, far!

länsman. Ja, tag bort maten, men låt brunvinet vara, och tag ut mera öl, . . . vi få lof att smörja struparna på dem i fall de ä' trögropta.

nANNA. Det ska' hinte fallera. (I del hon härjar duka af.) Hjelp te' du, Thilda!

thilda. Uscli ja, det ska' gå schaugtilt, dot! (under det följande hära de in maten och taga ut mera öl.)

österman (till länsman). Hvar ska' vi ställa haktionsbolet?

länsman. - Under trädet derborta! Hör du Berg, du glömde väl inte klubban och kungörelsen?

berg (står gvar vid hordet, hredvid hränvinsflaskan). Jag har'et i väskan här.

länsman (pekar på hränvinsflaskan). Ja men låt bli vätskan der, det säger jag dig.

österman. Victor! kom hå hjelp te, så ska' vi flytta bolet! (de taga del tomma hordet till venster och flytta upp det under asken; sedan sätta de fram en hänkför slrifvctrn och utroparen, midt for publiken, samt en stol till höger för lamman.)

lansman (under tiden till Hulting). Var nu rigtigt flymundt, Hulting, och skräd inte ord. Dc tycker om det som är mustigt så här på landsauktioner!

hulting. Var lugn, jag har nog on och annan strof som kan passa i stycke! Men fruntimmerna får man väl vara litet gentilare mot, eller huv?

länsman. Ja det är klart! Hör på mig bara!

österman (lcommer ner). Nu hä' bolot hi hordning, med halla haffärdorna.

berg (borta vid bordet söker i väskan). Hvar tusan har jag kamppapperet?

länsman. Du har väl inte glomt'ct? berg (tar fram del). Nej, dot låg under kognaks-pluntan.

hulting. Förståndigt papper! (ser utåt.) Der komma de ! (i det han tar klubban af Berg.) Jag känner mej rigtigt krystiljös i kroppen, sa' abborn när di fjälla honom!

Tolfte scenen.

DE t ÖRltE. SKÄRGÅRDSFOLK. (Karlar, a vin mjr ock barn inkomma småningom och tzru-ppvis från höger och venster. De mötande hälsa på hvarandra, taga hvarandra i hand, språka, snusa, etc. etc., allt långsamt och säjligt. Ingen ville gå först in, de krusa vid grinden, slutligen gör en gammal bonde början, och itå komma de öfriga efter. När de kommit in, hälsa de först- på länsman och Berg, sedan på Österman och tlanna ; emellanåt se de förvånade på Hulting, sedan betrakta de sakerna etc. Några qvinnor samlas kring spinnrocken och sängkläderna, k ar-lame kring möbler och fiskredskap.

Obs. Allt bör ske betänksamt, hälft förläget, men utan öf-verdrift, kvarken i åtbörder, sätt eller klädsel, som är söndags-drägt. efter råd och lägenhet. Barnen hålla sig först till föräldrar ne, sedan samlas de för sig sjelfa uppe vid grinden oeli leka, utan att bry sig om auktionen annat än af och till.

Under tiden sitter Berg vid bordet och- gör i ordning sitt protokoll, formerar blyertspenna, bjuder Hulting snus, etc. etc.MBBOBIIIIII.....

tiiilla {iill Jlanna, livre vid bordel Uli vensler'). 'Pr mycket höl ska' lien la' hul?

hanna. Vi fåi- fäll ta' hen sex, liåtta puteljor to' börja mod.

hulda. Huscli! ska' di biilga bi sej så'hodrag'igt? VICTOR (iockså ners vid bordel). l)i kunne nöja sej med dricka, tycker jag!

hanna. Tyst ni! Det ska'binte vara något lamssol på haktion hefter mor! {ser sig om på folket, som om hon letade efter någon.)

TiULDA {slugt). Ja-a! 'an hä' hinte kummen, hän hanna {förvånad). Hoekcn? thilda. Den' som 'Anna tittar hefter! hanna {häftigt). Jag tittav binto hefter någon. {går in i byggningen med något från bordet, hälsar i forbigående pä någon af de komna, ovh kommer strax ut igen.)

thilda {vänder sig till Vielor). Tror 'on halt hen hingenting begriper!

victor {som under liden passar på och tur sig en klunk ur flaskan, håller på alt i förskräckelsen få det i vrångstrupen). Hä-äb! Hvad sa du?

thilda. Ja, gu' trösta dej, bom Hösternian såg'ot! victor. Tyst Thilda! lien kan fäll hinte bara stå hå si på, 'ollor! {Då han ser Hanna komma ut, skakar han på flaskan och säger betänksamt.) Jag hundrar hom den 'är hirite får lof te fyllas på?

hanna. Den ska1 fäll bli tom först händå? victor {afsides, i det han sätter ifrån sig flaskan). Ah-h! {han går utåt.)

länsman {till en äldre bonde, i det de komma neråt till venster). Nej se, Anders Person. Vi ha in to träffats sen på vinterlinget. Nit har du kommit öfverens med Lars nu?

bonden. Ja-a, vi 'alfvera hangen i våras, tor hinte tyckte vi det var lönt te' gå te' 'åfratten.

länsman. Kunde ni i nto ha' gjort- det fornt, edra tjurskallar ?

bonden- Nä-ej, hen skulle fiill 'a lag på I först, sihulttng (till qvinnorna, som se pä spinnrocken). Den der rocken, ja! Den ska' ni lägga vantarne pä! Deu duger te' spinna garn to' brudlaltan pu, den!

en äldre aviNNA. Hä, 'an ser fäll hatt vi hä' gamla kärngar, vet jag.

hulting. Än sen då! Gamla kattor vill också lapa mjölk. Dör resten har ni väl några döttrar, som ska' gå all verldens väg, gummor?

aviNNAN. Hvem hä' 'an hannars? hulting. Jag är nya auktionisten! Mig ska' ni hålla er väl med, fliekor. (De skratta.)

österman (till en yngre karl i fiskar dr ägt, och med klått öga). Guds fred, Karl Handers. Hvad 'ar du fått på höga?

karlen. Jo, det va' så hatt jag råkade te' hå stöta mej hi söndasse.

österman. Ja, hinte var det fäll mot körkdörrn, kan jag tänka.

karlen. Nä-ej! det var hallt mot båtsman Drids hena knytnäfve. 'An hä' så 'astmodig håf sej så! (några kringstäende skratta.)

länsman (hostar för att äska ljud). Hm! hä! hm! (det blir tyst, och alla samlas för att höra på.) Ä' vi nu alla församlade här, sa' fader Bellman! Usch ja, här är mer folk än i kyrkan, så nu kan auktionen börja, och di som köper mer än di orka, di får sedan sitta der och torka! Till pro primo, får jag på vanligt vis tillkännagifva att säkra och kända köpare få kredit hos mig till hösten, mot sex procents ränta, för det ska' fan göra något för inte, gubbar i Bergskollegium. Mindre säkra köpare, får lemna handpenning te' mej, och ska' betala om åtta dar, och di som hvar-kon ä' kända eller säkra, ska' betala med detsamma. Som den ordinarie utroparen är sjuk, så kommer utropen att göras af nya auktionisten som ni ser der, och som jag införskrifvit från Stockholm direkte, der han i tretli år varit utropare vid . . . hm! alla auktioner på La'gårdsgardet, så det ska' ni tro, gubbar och kärngar, och pojkar och jäntor, att det är en helfve-

tes karl te' kunna slänga käft! Stå på er nu, så ska' jag stå på er med, och ropar ni bra, så ska' ni få hvad ni vill ha, bara ni betalar när ni ska' ock när auktion är slut ska' en knaber vi oss ta'!

alla (skrattande med full hals). 'Urra för krono-länsman! Det hä' karl 'ela dan! TJrra!

lansman (vänder sig till Kutting). Så ska' man ta' dom! (till Berg.) Läs upp ICgl. Maj:ts nådiga auktionskungörelse, skrifvare!

(Bern läser upp den vanliga auktionskungörelsen, men sakta och slarfvigt. Under tiden prata alla om livar andra, så att man endast då och då hör enstaka ord af del upplästa.)

länsman (tar klubban af Kutting, och slår tre slag i bordet). Auktionen börjas!

östekman. Kanske kronolänsman vill 'ugga tag hi kökssakerna först?

länsman. Kör för kökssakerna då! (till Victor som står till höger och gapar på det hela med öppen mund.) Du som står och gapar efter flugor derborla! Tag hit den der kastrullen, så börjar vi baletten med den!

Victor (tar kastrullen). Ja-a vars. länsman (till Kutting). Passa h}'sk nu och säg något bra i början, sen kan det vara hur det vill! (tar emot kastrullen af Victor.) Hvad ger ni mej torden kastrulln, gummor och raadamer, och hvad ni ä' för ena fruar alt? Ser ni så blank hon är? Skiner som sola i Karlstad! Tjugo riksdaler för kastrulln! Tjugo riksdaler, ja!

någea. Hå kors då!

hulting. Tjugo riksdaler för kastrulln och en puss i påsk åt kastrullkommendanten ! Tjugo riksdaler, och då får ni både skaftet och locket på köpet! Krusa inte nu, utan ge er i väg bara! Kår jag inte tjugo? Hå så femton då! Inte är jag nån knusslare! .hemton riksdaler för hela partit! Hur var det, mor lilla, var det fjorton jag tycker mig höra? Ni är så förbannad!lågmälda af er! Kör för fjorton då, för hennes skull, hon med röda halsduken der borta!

en gumma. Kä-oj, fyra hå treltisex! jiulting. hyra och tretlisex? Nej hör nu, gå hem och lägg sig och ta' något gammalt på sej! hyra riksdaler och tretlisex öre för den k ast r ull n ? gumman. Nä-ej, trettisex skilling var det! hult ing. Itäknar ni skilling ännu här ute i ltoslugen? Kaja, gerna för mig, fast jag aldrig hållit på skillingen! hyra riksdaler och trettisex skilling bjudet.

en karl. hem riksdaler! en annan. Hå tie!

nuLTiNG. hem och tie gör mig femton! Ku har vi n snart oppe på de tjugo! Det var hederligt hjorta pä karl! hemton riksdaler bjudet!

den förre. Kä-ej, hå tie höre mente jag! liui.TiNG. Ab fau! Det var annat malt, det! hem riksdaler och tie öre, — det tar sig med skrikningen, sa' pojken! hem riksdaler och tie öre är bjudet — fem riksdaler.

en ftviNNA. Och hen 'alf!

hulting. Det var rätt, lilla madam! Half van ska' man aldrig gä ifrån! hem och en half var dot ja! Ja, titta pån ni, flickor, så kan ni spegla er med detsamma och se om halsduken sitter snedt! — hem och en half var det ja!

en flicka. Och en plåt te'! hulting. Kej, hör nu för tusan plåtar! Ki får lof att räkna svenska pengar, edra "hutländingar!"

länsman. Ta' opp en för trettitre öre! Men raska på, god vänner, annars får vi stå här till qvälleu. hulting. hem och Sttitre! en röst. Atlifyra

hulting. Det var gentilt! Ku blef det jemt åtminstone — hem och . . .

DEN GAMLE BONDEN OCh KARLEN Si El) BLÅTT ÖGA

(på en gång). Sex riksdaler!nuLTTNG. Två bud! Nu bliv det lif i spelet! Skilj er åt gubbar, annars tår ni såga i tu kastrulln, och då händer det att han kokar torrt! dkn gamle ison den. Sex hå femti! karlen. Sex hå tjugofem! bulting (hör galet). Sex och sjuttifem var det ja! Den kastrulln kommer att kosta fläsk den! Sex och sjuttifem var det bjudet, ja! Första . .. karlen. Nä-ej, sex och tjugofem sa' jag. bulting. Ta tillbaks, min gubbe! Vi går inte kräftgången här i stan, inte! Sex och femti var bjudet!

länsman. Hör opp du, annars kan du bli blå på örona mod! (de andra slcralta.) karlen. Sex hå sjuttifem då! ronden. Sju riksdaler!

bulting. Sju var det, ja! Sju kronor är bjudet! Det är ett bra tal, det! Sju var de visa jungfrurna, och sju fästmän hade de hvar och en — och sju underverk kan ni läsa i Kajsa Varg om att di hade ute i stora verldon — och sjuskinnsgröt kan ni koka i kastrulln, om ni lägger bra med smör i — och sju var di magra nötena, som åt opp de sju fota, som också var sju — och sju var det bjudet, ja, sju kronor för kastrulln — första, andra . ..

Trettonde scenen.

DE FÖRlfE. BOMAN och ANDERS (frän fonden, höger).

boman {uppe i grinden). Håtta kronor bä’ bjudet! alla {vända sig förvånade om). Hä? länsman. Se, Janne Boman! banna {på trappan, färdig att gå in, vänder sig om och blir stående). livad tänker ’an på!

bulting. Atta kronor är bjudet! Skynda er nu, annars rakar kastrulln er näsa förbi! Atta kronor var det ja! Första, andra, tredje gången åtta! {slår Idubban i bordet). Atta kronor!

boman {kommer fram). Min var ’an!länsman (titt Berg). Skrif: Janne Boman, skut-skeppave! (till Boman.) Du mätte tänka sätta bo, Janne?

boman (med en blick pä Hanna). Det kan nog ’äuda det! (gar titt Österman och hälsat", denne besvarar hälsningen snäft.)

hulting. Ja, gifter han sig då också, så blir han en riktig bo-man ! (skratt.)

boman. Jag tror ’Ulting ’ar qvicknat ve’ sen ’au kom hut på landet?

HtrLTiNG (visar pä länsman). Dot är sällskapet som gor’et!

länsman (till Victor). Bo hit med stekpannan derborta!

hult ing. Den med amerikanskt fläsk till, gubbar! Den ska’ vi vara tillsammans om!

länsman (komiskt förargad). Djäkeln regera! Nu åt han opp mitt fläsk! (tar stekpannan af Victor och visar tipp den), Det här är en stekpanna, det, ska’ ni tro! Den som får den oeh har något i ’na, den saknar aldrig sofvel i huset! Fem riksdaler får jag väl för henne?

elera röster. Hä! ’ou kostar bara två hå hon ’alf!

länsman. Ny, ja? Men hvad är det, mot när hon är riktigt instekt och allt flottet sitter qvar i henne! (skratt.)

hulting. Fem riksdaler för stekpannan! Skynda er nu, ungkarlar! Ni kan behöfva någonting som fräser i huset, medan ni väntar på att bli gifta! Fem riksdaler . . . (auktionen fortgår som förut, och man hor af och till ett och annat bud samt Hattings rop och folkets skratt, medan följande föregår pä framscenen.)

hanna (passar pä och kommer fram till Boman, medan fadern är upptagen af auktionen). Hvad tänker Boman på, som ger håtta riksdaler för gamla kastrull-skrället!

boman. Jag vill ’an hi ’uset, så hatt 'Anna känner higen sej, när ’on kummer.kanna (med en varm Hick). Det het’ långt dit bän! boman. Ja, men gå ska’ det! hanna. Dar vill hinte på vilkor! boman. Då ska’ jag fäll få’ii te’t jag! hanna. ’Ur ska’ det gå te’? boman. Jo, nu ’ar jag sålt båten, och pengarue 'ar jag ’ar! (slår sif) på bröstfickan.) Tretton’undra riksdaler!

österman (som fått sc dem samtala, kommer ner). Hvad ha’ det ni ’ar te’ språkas hom så hifrigt? hanna. Jo det hä’ så, hatt. . . boman. Jag bara frägte ’Anna, hom ’on visste nd’n rejel karl som ville låna tretton’undra riksdaler mot säker hinteckning hå goda procenter.

österman (förvånad). Tretton’undva? Hocken skulle låna hut dom?

boman (tar upp plånboken och bläddrar i den). Det skulle fäll vara Janne Boman, det. ’Är ligger di, hå mina hä’ di, hutom di par ’undra, som jag ’ar hiu-satta förut.

österman (synbart mjukare). Vill hinte Bomau sätta sätta sej hå ta’ hen sup? (går ner till venstra bordet och slår i.)

boman (till Hanna). Ser 'Anna, hatt det ger sej? hanna. Ja, men gör mej te’ viljes hi hen sak: smaka hinte något bränvin.

boman. Bara den’är henda. . . hannars blir lårs-gubben hilsken higen.

hanna (enträget). Låt’en bli! ’Ellre ’onorn ’emot hän mej.

boman. Nä-ej, nu vill jag ’a’ saken klarerad! (går till bordet, der han sätter sig och pratar med Osterman).

hanna (ropar efter honom). Janne! . . . (då hun inte hör, säger hon i beslutsam ton, i det hon går uppåt.) Jaså!

hulttng. Pörsta, andra och tredje gången två och nitton! (slår.)¥

Fjortonde scenen.

DE FÖRRE. VESTERBOM. LINA. ANNA (och) KALLE (från fonden, höger).

lina. Sir du det, liatt det hä’ begynt? Nu ska’ hen få si hatt kuddarna ’ar gått!

vesterbom. Hasch nej, hinto ’ar di gått! (till en bonde.) Hvad ’åller di på med?

bonden. Di ’ar börja’ med kokpannorna. lina. Kors för halla di! Hå jag som ville ’a’ mej hen pannkakslagg! ('hon tränger sig fram.)

anna (kommer fram till Hanna vid trappan). God dag, Hanna! Tack för i går.

hanna (kort). Tack! (går uppåt fonden, utanför grinden, och ser utåt.)

anna (till Kalle, som följt med ner). Hvad är det nu med henne igen?

kalle. Hon tittar väl efter öfverkonstapelu, tänker jag . . . (ser sig omkring.) Nej, se der sitter Boman.

anna. Och morbror Österman. Jag ska’ viil helsa på honom också! (de gå ner till venetra bordet).

länsman (uppe vid auktionsbordet). Nu tar vi spinnrocken! Man ska’ variera med konfekten, sa’ sockerbagarn när han la’ krita i struten! — Den vill nog mor Greta i Myrn ha’, jag ser hur hon står och myser på mund! “Spinn, spinn, dotter min, i morgon kommer friarn din“, tänker gumman invärtes! TJsck ja, var lugn du Stina, du får dig nog en rejel karl, bara mor din ropar in rocken! Hvad får jag för spinnrocken? Femton riksdaler .. . en o, vinna. Två riksdaler!

länsman. Jaså, det tycker du att du kan komma ut med, du Lotia i Sjöändan? Men spendera du litet mindre kaffe på granngålskärngarne, så kan du betala rocken bvad han är värd! (skratti) Sex kronor ska’ vi börja med!

iiultino. Sex kronor för spinnrocken! Sex kronor .. .

östebman (ropar från bordet). Sju hå hen ’aif!hulting. Sju ooh femti val det, ja! Hejsan, farsgubben ropar sjelf.. . ban vill lia’n till minno efter salig gumman! Ska’ ni låta bouom ta’n?. .. Sju och femti .. .

lina. Hå sjuttifem!

HOLTiNG. Det var rätt, fiskarmor! Den är rar att ha’ i huset, och inte behöfver det vara något spinnhus för det inte . . . Sju och sjuttiofem . .. (auktionen pågår som förut.)

östesman (till Anna). Det var ’åken hvad du ’ar blifvit finurlig hå proper, Hanna, sen du kom te’ stan!

anna (gladt). Tycker morbror Östermau det? österman. Ja vars, ... du ser hakkurat hut som hen mamsäll! Hå jag tänkte just fundera med dej, hom du skulle villa ta’ tjenst ’os mej te’ 'östen. anna. Ja, hvarför inte!

boman. Då ska’ vi gå vår väg du Kalle, så hatt Hösterman får vara hi fred me’na.

österman. Ja, men Boman stannar fäll sen, så få vi fundera med hvarann hom det der hand ra?

boman. Ja vars! (till Kalle.) Kom du Kalle, så ska’ vi se hom hen kan ropa hin något mera. (Tar honom om axlarnti och svänger kring med honom). ’Ejsan! jag hä’ så glad som jag vore flådd!

kalle. Hej vast lite! Hvad är det med dig? länsman (kommer neråt). Husch då! Jag är så torr i halsen som en sticka. (Till Boman och Kalle). Nå, ska’ ni gå nu när jag kommer? boman. Nej . . . men . ..

hulting (ropar). Atta och nittisju, första, andra tredje .. .

lina. Hå tre höre! hulting. Nie riksdaler!...

länsman. Kom nu och ta’ er en slyrkare, gossar! Vi ska’ väl dricka köpskål på kastrulln! Annars gör han som åln: han går i sjön igen! (slår i.) Skål, Janne Boman! Seglingsaffärerna gå bra?boman. Hå ja, di gick bra. Men nu ’ar

jag sålt båten!

länsman (skrattande). Och tappat pengarnc kanske. boman. Nä-ej, dom 'ar jag 'är . . . hå for di tretlon'undra riksdalerna ska' jag köpa det som likare hä! . . .

länsman. Tjufpojke der! Ha ha ha! Je' suis begriper, sa tysken! Laga bara att du kan hålla henne ifrån kolportörerna!

kalle (pekar åt fonden, der for några ögonblick sedan. fru Österberg, Laura och Blommen inkommit). Och flottistorna sen!

boman (vänder sig om, och ser Blommen, som gar fram och talar med Hanna, medan Frun och Laura nyfiket närma sig auldionsbordet). Jaså, det hä' på det viset! (lian slår i sig ännu ett glas bränvin, och drar sig sedan uppåt till höger. Man ser att det förtärda börjar göra verkan.)

kalle. Janne! Tag dig inte något oråd före! boman Det hangar dig hinte!

Femtonde scenen.

DE 1'ÖBBE. EBU ÖSTERBERG. LAURA. BLOMMEN.

länsman (får sigte på fruntimren). Hör sjutton! Här kommer Stockholmsfrämmande! Då får man lof att visa sig på styfva linan (går mycket myndigt upp till auktionsbordet, och ropar vigtigt). Ge' rum der! Ser ni inte att det kommer folk till auktionsplalsen! (tar sin stol och sätter artigt fram den åt frun.) Får jag lof och bjuda på en liten sittplats? Yietor, tag hit en stol åt unga fröken!

berg (makar sig). Annars fins det plats bredvid mej!

länsman. Det skulle smaka dig det, din humle-stång!

VICTOR (kommer med en stol). 'Ar hä en 'asselstol!lansman. Var så schangtil, lilla fröken! Såna blommor har aldrig sutil på den hasseln förr, del var lligen, det!

laura (förlägen). Äk, herr . . . länsman. Länsman Söderliolm, till damernas tjenst!

frun. Det är då alldeles för mycken artighet! Vi kom bara hit af nyfikenhet . . .

LAURA. Vi har aldrig sett någon auktion på landet

förr.

länsman. Det är tur för auktionisterna, det! Med sådana ögon som både mor och dotter har, så hade di snart tappat konsepterna. Man ska vara så brandförsäkrad som jag . . .

frun. Ah! . . . (halfhogt till Laura.) En ovanligt artig länsman.

laura {sakta). Jag tycker han är löjlig! frun. Schy!

HULriNG {som under tiden slagit). Madam Vester-bom var det! Tio och åttiofem . . . Den rocken kommer hon att spinna silke på, madam lilla! . . . Hvad ska' vi nu ta'?

berg {till Viktor). Ge' mig en half öl! hulting. Ja, det var inte så galet! Tag en åt mig med.

länsman {till frun och Laura). Se, jag ska' ha' den äran att säga damerna, att de här bondkaninerna . . . (fortsätter samtalet sakta.)

blommén {som under tiden gått med Hanna ner till höger; halfhogt). Ser Hanna, man får lof att visa sig gentil mot Stockholmsdamerna, men i djupet af mitt sjömaushjerta, så ta' mej fan . . .

iianna. Hå, jag hä hinte så dum som höfver-kunstapeln tror! {visar på Laura, som ser sig om efter Jilonmön.) Nu tittar 'on ju hetter 'ouom, vet jag ! Skynda sig för hall del!

blommén {halfhogt och ifrigt). Ja, men det är bara för artighetens skull, för jag bryr mig inte om henne ett dugg! Ge' mig lilla näfven nu, Hanna lilla, ochmin lif och själ, när vi ha' slutat exercisen i qväll, så kommer jag opp,

och då . . . då skall jag förklara för Hanna.

Hanna (som med en blick försäkrat sig om alt Boman är i närheten, räcker honom sin hand). Hom hen bara kunde lita på hatt Blommen . . .

blommén. Ta’ mej hela miuförrddet. . . boman (kommer ner emellan dem och slår undan Blommens hand). Fingra hinte dit, säger jag! blommen (uppbragt). Hvad nu? boman (pekar på Hannas hand). Den der näfven hä’ hinte te’ salu! Den går hinte på haktion, hvad jag- vet!

blommén. Akta dej, rospigge, eller skall jag . .. boman. Hingen rädder 'är, Karlskronit! danna. Bry sig hinte hom ’onom, höfverkunsta-pelu . . . 'an ser ju hatt, 'en hinte hä’ redig!

boman. Hä’ jag hinte? Jo då, men det hä 'on der som hinte hä rejel... för 'on 'ar två tungor hi mund . . . och vill 'on 'a höfverkunstapeln, så ska’ jag lappa’n åt 'enna . . . (de öfriga härja bli uppmärksamma. Anders tränger sig fram till Boman)

andeks. Hakta sig Boman, 'au 'ar hunjeform, hå det kostar fästning!

frun (stiger upp, ängslig). För allt i verldeu, herr Blommén . . .

laura (rädd och förtjust). Gud mamma, om det händer någonting! . . .

boman (vill ligga på Blommén). Hom det så ska’ kosta mig tio hår . . . (några kasta sig emellan. Alla samlas omkring dem, auktionen afbrytes. Österman kommer upp till de tvistande. Alla prata om hvarandra. Midi i tumultet höres länsmannen öfver alla de andra.)

länsman. Hvad nu era himla hundar, är ni rakt galna i hela kroppen? Stör ni kunglig majestäts och kronans nådiga auktionsfrid, så ska’ väl hin liåle inte ha svårt att ta’ er! (sedan det blifvit tyst, vänder han sig till Blommen) Öfverkonstapeln, som är en kronans karl, och en gentil karl, ska’ väl inte brysig om . . . (salda till Blommen, i det lian pekar på Boman) att en sådan der sakramenskad bondbuffel bär sig dumt åt, när ban fått litet i lijernkontoret: (till Boman.) Ooh du Janne Boman, som är en af de raskaste skeppame i hela Österåkers skeppslag, inte ska’ du fästa dig vid {sakta) att den der finpolerade pomadburken går och slänger tuppben för jäntorna! (högt) Sjömakten till lands och vatten ska’ vara sams med skutvakten till sands och tratten, och här . .. (hugger tag i en läng-liudäe som ligger bredvid på en gammal byrå) har vi ett par långkuddar, som ni kan bädda syskonsäng på begge två, och det med både hustru och barn, när ni får några! (allmänt skvatt.)

bondfolket. Ja, si kronolänsman! ’An kan ’an! blommen (till Frun och laura). Tror han att jag frågar efter hans bondjäntor!

hanna (till Boman). Nu hä’ det slut hoss hemollan. boman. Ja, men smörj ska’ ’an ’a, hå det så visst som jag 'eter Janne.

hulting. Två långkuddar var det ja! Atta riksdaler stycket!

lina. Nä-ej, tri!

hulting. Var di tre? Så mycket bättre! Tre låiigkuddar. . .

lina. Nä-ej, tri riksdaler stycket! hulting. Med dun och allt? Nej hör nu, madam .. . fru österberg. Fyra riksdaler! hulting. Ja si det kan låta något, det! Den frun vet livad en dunkudde är värd, bröder emellan! Fyra riksdaler stycket! Hugg i nu, så att nöthåret ryker om ’et. .. (allmänt skratt, många bud. — Boman står i grinden och knyter handen åt Blommen, som talar med Laura. Ilanna iar fadern ner på scenen och talar ifrigt med honom.)Fjerde akten.

M i d s o in m a r cl a n s e n.

Öppen plats nere vid sjön, utanför Vesterboms fiskarstuga. Gafveln af stugan synes till höger vid andra kulissen. Nere vid sjöstranden till venster en ruskig sjöbod, och en utskjutande brygga med nätgistor. Nere vid bryggan en vanlig skötbåt. Utanför stugan vid första kulissen ett jordfast, rundt, bord och några bänkar.

Till venster några syrenbuskar och ett gungbråde. Det ur midsommarafton på eftermiddagen. Vid ridåns uppgång går Vester-born nere vid bryggan och nackar upp sina nät, medan Kalle sitter vid bordet till höger med dragspelet i handen. Midt för honom sitter Anna och binder en stor krans af blommor och grönt för majstången. Några uggskal ligga också på bordet.

Bakgrunden utgöres af en större fjärd med aflägset land, och nere vid stranden några högstarnmiga alar, som bilda ram till ta fan.

Första scenen,

VESTERBOM. ANNA. KALLE (sedan) LINA. kalle (sjunger till dragspelet).

Ocli midsommarafton ä' det i dag Och då ska' vi alla dansa!

Då ska; vi svänga kring, du och jag, Och klä' oss i gröna kransar:För sjung fallalej.

Och sviker du mej,

Så frågar jag aldrig spår efter dej,

Hur mycket du än må svansa! anna. Den polskan blir bra te' dansa efter i qväll, du Kalle!

kalle. Ja, om det blir något åf med hela dansen. Anna. Hvarför skulle det inte det? kalle. Efter allt det der akti onsspek taklet igår? De var ju som tuppar allihop, vet jag! anna. Åb pytt, det ger sig nog. kalle (lägger ifrån sig dragspelet). Du säger att det ger sig, du. Men Janne Boman, ban seglar bestämdt. Det sista han sa' så var det att han skulle låta köpet gå tillbaks, och ge' sig af till Ljusterön efter sand igen.

anna. En säger mycket, när en är vid det humöret som han var i går afse. Har han seglat nu då?

kalle. Inte vet jag; men nog är skutan borta, alltid!

anna. Det vore ledsamt det, för Hanna. För hon tycker nog om honom ända!

kalle. Hvem vet hvad hon tycker om! anna. Ja, inte tycker hon om dig, det ska' du inte gå och vänta på!

kalle (förargad). Ah, jag ger både henne och alla de andra, så många som flyger och far!

vestekbom (nere vid bryggan). Kalle du, hjelp mig hett tag, så jag får hin nätena!

kalle. Strax, far! (går ner till bryggan, der han hjelper fadern att hänga in näten i sjöboden.)

vesterboji (visar åt vender, utåt fjärden). Jag tycker rakt hatt jag känner higen länsmans båt der längst hute på fjäril.

kalle. Ja, han skulle ju vara igen på efter-middan.

VESTERBOir. Det vore då för hodrägligt bra, hom 'an kunde förlika saken mellan höfverkunstapeln och Janne Boman.

Rospiggarna. 5r

Anna (ropar från sin plats). Åhja, det gör han nog. vesterbom. Ja, du vet hinte, du, 'ur di lappa hom hvarann. Di slogs ju så 'året rök hom dom, sen på qvällen, vet jag!

kalle. Ja, jag fick mig ett nyp midt öfver armen, när jag skulle skilja dem åt.

vesterbom:. Ja-a, hå Hösterman 'öll hookså på te kumma hi miss'ugg, 'an med . . . men si, hen ska' haldrig lägga sig hi handras haffärder (de gå i sjöboden med näten).

lina (från stugan). Nå, ska' ni liinte 'a hi her kaflesqvätten nu då? — (ser sig omkring.) Hvar hä' far, du Hanna?

anna. Han är inue i sjöbon med nätena. lina. Ja, si den der gamla Vesterbom, 'an kau då hallri komma, medan gusslånet hä' varmt! Och hinte hä' jag menniska te' få degen hå jäsa, jag skulle ju 'a färska bullar te' qvälln!

anna. Mamma har väl varit för snål på jästen. lina. Ja-a, det kan halt 'ända, det. Ha så hä' fäll mjölet litet sötigt,

kan jag tro, för Hösterman, ‘an vet hvad ’an ger hen ’und hi målet, ’an, när hen ska’ köpa något håfen.

anna (stiger upp). Yi ska’ väl titta på, kära mamma, hur det står till.

lina (i det de gå in). Si, kom du te’ styra hå ställa der, det vore för hokristeligt rart! (de gä till höger, vid sttigan.)

Andra scenen.

VESTELiBOM. KALLE (sedan) HULTING.

vesterbom ("kommer med Kalle ut ur sjöboden ocli stänger dörren.) Det var hett par rara nät jag ropte hin på haktion hi går ... di der som Holson ’ade satt dit. Di tog di bästa habborrarne hi natt (i det de komma ned). Jag fick tolf skilling marken håf gross-’andlarn der nere på speljakten.kalle. Hörde ni far, liur länge di tänker ligga liär? vesterbom. To’ måros bitti’, sa’ di. — Det var lien farligt rar konjack ’an bjöd på, ska’ du tro! kalle. Jaså. — Talte han något om Anna? vesteubom (sätter sig vid bordet). Ja-a vårs, ’an ville gerna ’a’na to baks, sa’n.

kalle (sätter sig på gungbrodet). Ja, men begriper ni då inte, far, hvad han vill ha’ henne till? VESTETUiOM. Hocken? Hösterman? kalle. Nej, grosshandlarn, vet jag. vesterbom. Jo kors, ’an vill ’a’na te ’us’ållerska, sa ’an!

kalle. Ja, men pojkarnejdå? vesterbom. Ja-a, si dom skulle 'ur ’uset begge två, så det skulle då Hanna hinte vara horolig för, mente ’an. Och Lina, mor heran, ’on tjente ju hi fem hår ’os hen sehersant hi första galets kasärn, hå haldrig ’orde jag hatt ’on var hängslig, fast di var håtta’undra gardeskarlar homkring ’ehne!

kalle (skrattande), Ja, åttahundra, de ä’ mycket mindre farliga, än tre.

vesterbom. Det vore fäll ’åken! hulting (från venster, i halmhatt, nya byxor och sjöstöflar, betydligt rakare än förut). Tjenare, sa’ Krusen ! Hur lefver verlden med er på midsommarafton, gubbar ?

vesterbom (stiger upp och helsar). Tack som frågar! ’TJr mår han sjelf?

hulting. Jo, jag mår som göken, när han slipper

gala.

k(sitter qvar). Det var tusan hvad Hulting har fiffat opp sig.

hulting (vänder på sig). Jo jo men, man rår inte för att man schangtilnat till ute på landsbygden! . . . Hvad tror ni hela kalaset kostar . . . hvasa? vesterbom. Hocken kan veta? hulting. Jo, det vet jag, som köpt hela kodiljen utaf honom med blåa ögal, . . . apperpå det, så fick han det andra blått med i går afse, så nu är han dålika på begge sidor! . . . Na gissa nu, så får jag höra om ni förstår or på kommersen!

kalle. A.h, det har väl kostat sina tjuge riksdaler.

vesteubom. Ja då, säkert!

hulting. Tolf riksdaler och aderton skilling, hela partit . . . första, andra, tredje gången . . . Nej fan, det var så rätt det, det är ju ingen aktion i dag, Jag kom mig så in i tagena i går som aktionist, så jag går bara och. slår hvar jag kommer åt!

kalle (skrattande). För flickorna med kanske? hulting. Nej tusingen, tocke har jag vuxit ifrån! Får jag tag i någon gammal bra enlca, så . . . för sir ni, nu har jag så godt. som länsmans löfte att få bli Lindgrens efterträdare i embetet, gubbar!

vesterbow. Hanfakta det! Ja si, så hä’ det, när hen ’ar Mang, hå det ’ar då ’err ’Ulting rejelt.

hulting (komiskt nedlåtande, i det han sätter sig vid bordet). Säg bara Hulting, vet jag ... för stursk är jag inte, fast jag har fått litet vind i seglena och sjöstöflar på fotterna! . . . Två riksdaler betalte jag kontant, och resten fick jag krita på till Mikäli! (vånder sig till Kalle) Hör nu, . . . Mikäli, är det på vintereller sommarkanten?

vestebbom. Det hä’ hi Hoktober, vet jag! Just när di ska’ te hå slagta svina.

hulting. Skönt, då har man tid på sig!. . . Nej si, lita på flickor, det ska’ man akta sig för! Som nu den der

Östermans Hanna, till par exempel. Har inte hon gått och dragit strå för Janne Boman, så vill jag vara skapt som en regementstrumslagare.

kalle. Hon har nog dragit strå för flera än honom!

vesteubom. Håliå; ’ eller! . . . hulting. Kanske har Kalle också haft siu lilla kolifej der vid lag.

kalle (häftigt). Jag? Tänk aldrig! vesterbom. Töcken rik jänta! Då skulle ’an fäll ’a vurit tokig?hultik g. Tror Vesterbom att någon är slug, när han är förlibter, då! Sällan! Jag har då aldrig varit kär af mig mer än en gang, men hade jag då inte fått mig en klar, så nog hade jag blifvit tokig på kuppen!

yestebbom. Ja, det hä ’åken hvad brännvin hä bra, hooket hondt hen menuiska hän dras med.

hulting. Jo det vill jag lofva, dot! Bjelper inte det så är det bara döden!

Tredje scenen.

DE FÖRRE. ANNA {fran stugan).

anna. Mamma sitter deriune och väntar med kaffet och inte kommer ni! (får se Hulting, men känner inte strax igen honom) Åh kors, förlåt! jag såg inte att det var främmande.

hulting (reser sig och gör honnör). Gu’ bevara lilla jungfru Annä! Man rår inte för att man blifvit en annan menniska!

anna (skrattande). Nej se, det är ju Hulting. Yill Hulting stiga in med, så fins det nog en kopp åt honom med, om jag kannors mors kaffepanna rätt.

yestebbom. Ja-a, kom med hå ’all te godo med hen skvätt.

hulting. Säger aldrig nej, sa’ han som blef riksdagsman, (går fram till Anna och ljuder henne cmnen.) Får jag lof te’ bjuda damerna armen?

anna. Nej tack, jag har redan druckit! Och så får jag lof att ha’ kransen här färdig.

hulting. Den ska’ väl vara till majstången den? vesterbom. Stig hin nn! kalle. Och var som barn i huset! hulting (i det de gå). Tack ska' ni ha! . . .ANNA. (sedan) KNUT.

anna (sysslar med kransen i det kon gnolar)'.

“Vi bundit hop en bröllopskrans Utaf viol och siden,

Vi föra dig till lek och dans,

Och glädje hela tiden! . . .

Ny och vacker — —“

knut (har forsigtigt inkommit från vcnster, smyger sig fram lakom henne och sätter händerna fw hennes ögon, i det han säger med förstäld röst). Hvem ha’ det?

anna (söker göra sig lös). Åtminstone är det då ingen rospigge!

knut (skrattande, i det han tar lort händerna). Hur kundo Anna höra det?

.',,nna. Ah, när Stockholmare ska’ försöka bryta på bondmål, så blir det alltid för mycket. . . Men hvad vill herr Knut här! (stiger upp)

knut. Se så, gå inte nu. Jag har någonting allvarsamt att säga.

anna. Jo, det kan jag just tro! knut. På min heder! . . . Tror Anna mig inte, så säg åt sin mor eller bror, eller hela familjen, att komma ut och höra på, då!

anna (leende). Ahnej, det behöfs inte. Så rädd af mig är jag väl inte heller, (sätter sig igeti.)

knut (sätter sig midt emot henne). Nå, det var då hyggligt! . . . Nu är det så att både Axel och jag ha' kommit öfvorens om att för oss skall Anna hädanefter få vara i fred, bara Anna vill komma tillbaka igen. Och det gör vi mest för gubbens skull, för han är ledsen på fullt allvar öfver att Anna lemnar honom.

anna. Het kan jag aldrig tro.knut. Jo, förbanna' mig är ban inte.

Anna. Han kan få många som ä' bättre än jag. knut. Ja se, det tror nu inte han . . . och när han nu skall till att gifta om sig . . . anna. Hvad säger herr Knut? knut. Ja, jag undrar inte på att Anna biir storögd! Han tänker verkligen skaffa sig en ung fru i huset.

anna. Hvem kan det vara? knut. Het lär vara en fröken Bolin, . . . modern är sjökapteusenka, och flickan är bara nitton år, och så lär dc ha' ett stort hus på söder.

anna. Då var det hos dem han var på middag i söndags!

knut. Troligtvis . . . Hå, då flyttar naturligtvis Axel hemifrån och sätter eget hushåll, och jag far tillbaka till Upsala och läser på min kandidat.

anna. Ja, men so, nu har jag fått ett anbud här hemma.

knut. Bry sig inte om det! Anna är för god, att. . .

anna (förebrående). Herr Knut då! knut. Jag säger inte ett ord mera . . . men kom tillbaka!

anna. Åtminstone får jag lof att tänka på saken. knut Ja; men tänk inte för länge!

Femte scenen.

J).I5 FÖllRE. KALLE (från höger).

kalle (talar inåt). Ja, jag ska' gå och höra efter hvad det lider! . . . Hör du Anna . . . (får se Knut och säger med ombytt lon.) Jaså, du har stadsfrämmande, ser jag!

anna. Ja, herr Knut kom för att. . .

//

knut (går direkte fram till honom, och sträcker ut sin hand). Seså, bliing nu inte så den ovänligt på mig, utan gif mig ett haudslag i stället.

kalle. Ah nej, det är väl aldeles för fint för mig, te' ta' en TJpsala-kantat i hånd!

knut (skrattande). Nästa dr, i fali vi exersera beväring, är vi ju lika goda.

kalle. Ja . . . det är då sanning, det. knut/ För resten kommer jag i de bästa afsigter. Fråga Anna sjelf.

anna. Ja det är sant, du Kalle! Grosshandlarn skall gifta om sig. Herr Axel skall flytta hemifrån, och herr Knut sjelf far till baks till Upsala igen. knut. Ja, så står det till!

kalle. Det var en annan sak! (slår honom i hand.) Då har jag ingenting emot 'et! knut. Så skall det kännas! kalle. Ja, nog kan jag ta' i med näfvarne, alltid! Men det kan herrn med, känner jag.

anna. Och så är det fråga om att jag skulle gå tillbaks i tjensten igen. knut. Ja, inte sant?

kalle. Jo kors, när det är på det viset så. . . För inte tänker dn väl på fullt allvar att ta' tjenst hos Österman heller?

knut (pekar utåt vensier). Gamla bondfarbror der-uppe, som hade auktion i går? kalle. Ja, just han.

anna. Jag skall väl åtminstone först höra hvad han bjuder mej i lön.

kalle. Ja, det förstås . . .

knut. Det var sant, det! Gubben vill gcrna öka pä lönen, det sa' han.

anna (leende'). På det här sättet kan jag rigtigt gå och bli högfärdig, jag!

kalle Ja då, det är många bud, sa’ Hulting i gar!DE FÖRRE. HULTING (frim höger.)

hulting (som kommit in under sista repliken). Jo, så sa’ han bra med! Ah! nu mår man, sen man fait sig en kask! Om jag nu bara kunde begripa hvar Janne Boman håller hus ändå!

kalle. Han har seglat sin väg, och det tidigt i morse.

hulting. Har han oekså? knut. Hvad då på? kalle. Kors, på sin storbåt, vet jag. knut. Kej, "låt bli det“, som ni säger här i Iloslagen! Den seglade den nye egaren bort med i går afton redan, så det slapp nog Boman.

kalle. Jaja, han var ju från Bådmansö, och di ä’ inte släpphändta af sig, de!

knut. Hej, förr skulle man få skära näsan af honom, påstod han, än han lät det köpet gå tillbaka.

hulting. Jäklar i det, god vänner, hvar är skepparn? Tänk om han har gått och blifvit vatten-dykare!

knut. Ah prat, lugna er ni! Jag vet hvar han är! de andba (nyfiket). Uå, hvar är han ? knut (listigt). Jo ser ni — dot säger jag inte! hulting (som sett ut ät venster). Men der kommer “Handers", hans besättningskarl, och han vet det nog, han!

Sjunde scenen.

DE FÖRRE. ANDERS (fran verster, nere vid stranden., i helgdagsdriigl).

andeks. Guds fred!

hulting. Morgens! Det var bra att Anders kom! an heks. Må det! — ’Ar någon håf her sott te Boman ?hulting (då de andra skratta). Så der ja, det hör till min tur, dot! Nu vet don der ingenting heller. (till Anders.) Skall du into hålla reda på skepparn, du som är andre man?

anders. Nä-cj, dot vure fäll han som skulle ’ålla reda på mej, horn så vure. Men jag tror rakt hatt ’an ’ar sjunkit sen hi går hafse.

hulting (till de andra). Ja ser ni det! Hvad sa’ jag.

kalle. Och jag, som trodde att ni var öfvor till Ljusterön efter sand.

anders. Naj, det ha slut mod det, för min del te’ minstingen. Jag tar mot găln hetter mor; det ska’ ’åken segla mer, hå hinte jag.

anna. Så der ja, nu år jag fårdig! Om nu bara Victor vore här med majstången! kalle. Skullo han skaffa den ? anna. Ja. Do skulle klä’ don fårdig donippe, så det bara vore te’ fästa på kransarna och äggena. kalle. Då går jag opp och hör efter. hulting. Ooh jag följer, sa’ John! knut. Gör det ni, så går jag efter dricksvarorna. Gubben farbror vill bjuda på punsch.

hulting. Det var hedorligt hjerta på karl! (liil Anders.) Kom med du också, din afsulna storbåts-ryttarc; ingen later här, ska’ det heta på midsommarafton! (Knut, Kalle ooh Hulting gå till vensler.)

Åttonde scenen.

ANNA. ANDERS.

anna (efter en paus). Nå, ska’ inte Anders följa med nu då?

anders (smått förläget). Nä-ej, jag tänkte halt te’ få stanna ’ar hen momang.

anna. Kanske Anders vill hjeipa mig med äggena? anders. Ja-a, hom jag bara såge mej god U-’! Hå så, hom Hanna ville hjeipa mej med något baiui.ii.anna. Hvad skulle del vara. månn tro? anders. Jo, nu får jag fäll lof hå fram me’t, fast det vill liksum fastna hi ’alsen på mej. Skulle Hanna kunna stå hut med mej, hom jag skulle be ’na bli min ’ustru, när hen ’ado kummit sej litet före, förstås?

anka. Ja vet Anders, det var en svår fråga att svara på, det!

anbkrs. Ja-a, ’on var då hiute lätt te’ korama fram med ’eller! Men gålsbiteu hä’ bra nog, fast det bara hä’ hett

håttondels ’emman, så nog skulle vi kunna slå hoss hut på’n, hom bara Hanna ville försöka.

anna. Ja, men jag har ju ingenting, jag. Och ska’ jag kunna få en smula, så får jag allt tjena ett par år till!

anders.. Het passar ju bra, det! Jag be’ofver hallt tid på mej, jag med, för te’ få litot hi Ilordning. Men ta’ hinte tjenst ’os gubben Hösterman, för jag ’orde i går hafse, hatt ’an spankelera på te’ få Hanna te’ ’usreda hi hallting, hå då vet hen hinte ’ur det kan sluta!

anna. Jaså? Var det meningen ? anders. Ja-a, det hä’ rigtigt hen gammal räf, den der Hösterman. (efter en paus.) Ja, ’ur ska’ vi ’at nu då? Får jag näfven på hatt Hanna vill bl i ve’ mej?

anna (räcker honom handen). Jag tror nog att Anders menar ärligt och redligt med mig. Men först tar jag tjenst hos grosshandlarn.

anders (med en grimas). Haj för ’åken! Hen hä’ ju hockså ...

anna. Ah, det är inte farligt. Han tänker gifta om sej och skaffa sig en ung fru.

andeks. Ja, det kan så vara! (haller fast liennes hand) Ja-ha, hå hefter som vi nu hä’ homsams. . .

anna (skrattande). Så kan Anders hjelpa mig med äggen a! »

anders (godmodigi). Det var då hinte| precist meningen, hutan jag tänkte . . .DE FÖRRE. ÖSTERMAN och HANNA (frun venster).

österman (till Hanna, i det de komma in). Hvem hä’ dot, ’on talar med?

kanna. Det hä’ Händers, hintø hannat jag kan se. österman (kommer fram). Guds fred' Hvad ’ar ni för hena haffärder hi’op, hefter ni står hå ’åller hvarann hi näfven?

anders. Hå kors, det...

anna (raskt). Det är väl ingenting så ovanligt, när man talar vid sin fästman.

österman. ’An hä’ fäll så ’åken 'eller? anna. Jo jo men, är han så! hanna (hastigt, i det hon går ofrer till Anna och tar henne i handi). Då säger jag rigtigt lycka te’, Hanna!

österman (hånfullt). Hå jag med! . . . Den fästman blir då hingen hafvundsjuk på dig för!

anders (ser på honom). Det hä’ fäll halt frågan hom det, tänker jag.

österman. Tockna der fattiglappar ska’ gå hå gifta sej! . . .

anders. Hå, vi ’ar hingen brådska. Hanna tar sig tjenst först!

anna. Hos grosshandlarn igen, ja. österman (förargad). Hänfäkta det så visst!. . . Kom ’Anna så går vi vån väg higen!

hanna. Ahnej, ’ar vi kommit hit, så stannar vi fäll kvar, tänker jag.

österman. Hinte jag te minstingen! (går uppåt) anna (till Hanna). Nå, nu är du väl inte misstrogen på mig längre, för Bomans skull?

hanna. Jag bryr mej visst hom Boman, jag. anders (som gått uppåt med Österman). Grosshandlarn tänkte komma hopp hå bjuda på punsch, ’orde jag.österman (vänder om vid kulisser). Nej ’åken, täukte ’an det? . . . Ja, då vure det fäll hopassligt te gå sin väg, förstås.

anders. Ja, det tänker jag fäll med. Men nu ska’ jag hjelpa to’ med majstången hett tag! (går till sender 1)

österman (till Anm). Hä’ Vesterbom hinne? anna. Ja, både far och mor är hemma. österman (med förargad blick på henne). Temiu-stingen ska ’an då tvärt få betala mej di der pengarna, som ’an hä’ skyldig mej, det ska’ jag bli man för! (gär Ull libyer vid stugan)

Tionde scenen.

ANNA. HANNA.

anna (söker hejda lionom). Nej men, hör då, morbror Österman ...

hanna. Bry dej hinte hom ’onom, Hanna. Nog ska’ jag svara för hatt ’an hinte får stränjora far din.

anna. Tack för det, bara du rår något pån!... Men hvad är det med dig, har du gråtit?

hanna. Gråtit? Jag? Sällan! Det hä’ den der gamla spisen som röker för jemnan.

anna. Jag trodde annars att du var ledsen för det der spektaklet i går afton, mellan öfverkon-stapeln och Boman.

hanna. De kan gerna slåss så mycket di vill! anna. Tycker du inte om öfverkonstapeln då? hanna (vänder sig bort). Jag frågar hinte hefter någon.

anna. Det var väl, det! Annars kunde du ha’ tagit vid dig af att Boman seglat sin väg.

hanna. Hvad skulle det göra mig? . . . (efter en paus) Jaså, ’an ’ar seglat sin väg? (häftigt) Vet du det halldeles säkert?

anna. Så sa’ Anders åtminstone.Hanna (hastigt, i det lion brister ut i gråt och kastar sig ner mut burdet). Ja, det hä’ hett rigtigt heländе hatt lefva ’ar hi veriden!

anna (böjer sig ner ofrer henne). Ser du det, Hanna! Hu haller nog åf honom ändå!

Hanna (ovanligt vekt, i det hon lutar sig emot henne). Det kan hingen menniska hjelpa hatt man hä’ dum hemellanhåt! . . .

anna (tröstande). Seså! . . . seså! . . .

Elfte scenen.

DE FÖRRE. LÄNSMAN (frän touter).

länsman (for sig). Her har jag kusinerna! (vänder sig om och ger ett tecken utåt åt någon, sotn för att hejda honom från att komma in\ derpå kommer han neråt) Se, der är ju töserna begge två, vet jag! hanna (söker fatia sig). Länsman! anna (sakta). Låts inte om nånting bara! . . . länsman. God kväll, små sötblomsterna! Jag tror ni pussades när jag kom in? Skönt, då vill jag vara med på ett hörn! . . . Men hur tusan är det fatt? (till Kanna) Sorgflor för ögona, tror jag! He der ögona, som annars kan tända eld både på sura stubbar ooh torra gubbar! Hur tusan gubbar är det fatt? hanna. Haltid ska’ då länsman spctakla med

folk.

länsman. Hör till tjensten, min stumpa! Om inte länsman är kry som ett vin ter ny, så går bondfar och hänger läpp ner i by! . . . Se glad ut, mennisko-barn! Nu har ju Hanna ingenting te’ vara ledsen öfver, sedan jag folat af mod den der bråkiga skepparn som höll väsen här i går. Nu ä’ han på väg till Stockholm, och derifrån knogar han sig af till Amerika i rappet!

hanna (stiger upp, häftigt). Hvem ’ar satt det hi ’ufvet på ’onom?länsman. Det var jag det, ooh länsman med! Da har alltid en vän i vikcu hos mig, Hanna lilla! Fanken nu! inte ska’ du gå här, . . . sa jag åt Boman i går afse! ... Ta du och go dig- åf till Amerika, litet pengar har du, ooh mera kan du få, och då kan da skratta åt alltihop sa’ jag! (fortroligt.) Se, det var nu, forstås, for att få bort honom, som jag sa’ det der . . . för aldrig biir Janne Boman annat än en stackare, det kan en blind höna begripa!

hanka (lågande af harm, i det hon ställer sif) midt framför honom). Janne Boman ’ar haldrig varit nån stackare, hå haldrig biir ’an ’aller, det går jag hi god för, och det hä’ så mycket sämre för den som hinte kunnat få hi sej det för hut! anna. Hanna då!

hanna. Tyst du! Jag tycker det vore bättre hatt kronolänsman ’öll hordning på sina habekater hå sina processhaffurder, jag! Men hvad Janne Boman hanbelangar . . .

länsman (som hæla Uden sett på henne med komishi intresse, Iryter ut i ett skallande gapskratt). Ha, ha, ha, ha!

Kom nu och säg att inte länsman Söderholm kan ta’ en tjuf, när han kan lura en töcken jänta! Jo, jo, jo jo, har lärt min konst i Hamburg, ska’ jag säga! . . . (vänder på huf rudet åt venster, och skriker så mycket han orkar.) Janne Boman! In med dig, allting är klart! Sätter du henne inte nu på lifstids fästning, så är du en ynkrygg! Ha ha ha!

iianna (skamfull, men lycklig). Jaja, länsman! anna. Det var bra gjordt!

länsman (sjelfförnöjdt). När fan gör jag något som inte är bra? . . .

Tolfte scenen.

DIS FÖRRE. JANNE BOMAN.

boman (frän venster, har inkommit på länsmannens rop, och går nu fram Ull Hanna). 'Ur hä’ det, Anna! (iräcker fram sin hand). Hä’ vi homsams nu higen?

i

Hanna (gladt). Det får fäll bli så då! Men . . . boman (hastigt). Haldrig hen droppe ska’ komma hinom mina läppar mer, det hä’ säkert och fast, det! länsman. Lofva inte för mycket, Boman! boman. Jo det kan jag lofva, och det ska’ jag ’ålla med, för hett tocke kalas som jag ’öll på te’ göra mig hi går, det vill jag hinte skafiä mig hom higen!

Hanna (ger lionom ett handslag). Ja, då hä’ vi sams, Jauno!

anna. Lycka till!

länsman ([smackar). Och så sigill på! . . boman. Det ska’ hinte mankera! (tar henne i famn och hjsser hennei)

länsman. Så der ja! Håll åf hvarann utaf fan, så ska’ jag hålla af er med, och skaffa er dugligt med barn, så ska’ jag stå fadder åt hela högen . . . och se glada ut för resten . . . ser ni, det är knuten det, här i verlden! (man hör på afstand dragspelet, på hvilket spelas en marsch.) Så der ja! Hu kommer de med majstången!

boman. ’Ejsan du, Anna! Det ska’ bli hen mid-soromarhafton som står hi mantal, det lofvar jag hå Janne Boman med!

Trettonde scenen.

DE FÖRRE. ÖSTERMAN. VESTERBOM. EINA.

vesteebom. Ja, men kära Hösterman . . . österman. Nä-ej, hantingen ska’ jag a’ pängarna, häller hockså ska ’on . . .

länsman. Morgens gubbar! God afton, fiskarmor! Hvad är det Österman bråkar om för pengar? Låt nu mammon' vara i fred, och kom hit och gratulera fästfolket här! (visar på Boman och Sanna.) Hur tycker ni de ser ut? Lyckliga som Jakob och Lea . . . Nej stopp! llachel mente jag! Eller hvad säger ni, gubbar?un

vesterbom. Hå kors! . . .

UNA. Det var da kumplett hoväntadt. . . österman (förargad). Ja-a, hå jag skulle fäll ’a hett hol med hi laget, jag med, tänkte jag! hanna. Det ska’ ni visst det, far! österman. Jaså, kors! Jag får det händå . . . länsman (sim-honom på axeln). Du ja, gamla Rösterman! Du ska’ säga ja, du, och det så det grånar efter det! Styfvare måg lär du väl aldrig kunna få, om du så letar med ljus och lykta! Och låter du honom arrendera gården, så svarar jag för att han skall bli fjerdingsman, och kyrkvärd skall du bli sjelf, i fall du inte hellre vill bli riksdagsman, när det blir så mycket folk i skeppslaget, så vi ska’ välja två, der!

österman (med ett hredt leende). Ja si, krono länsman! ’An hä då rakt hodräglig te ’a reson med sej!

länsman. Jo jo men du, i dag har jag både reson och procession med mig! (visar utåt) Ser ni den som kommer der bara! (musiken hörs närmare.)

vesterbom (slår ihop händerna). Hoj, oj, oj! Så grant ’ar 3et fäll haldrig vurit förr ved vår fattiga stuga, du Lina!

lina. Nä-ej, lät bli det!

länsman. Nånå, det är inte alla dar som ros-piggarne har Stockholmsfräramande heller!

österman. Nä-ej, det hä’ då sanning, det!DE EÖRRlf. BLUM. AXED. KNUT. BERG. KALLE. ANDERS. HULTJNG. VICTOR. TH1LDA SKÄRGÅRDSKARLAR och QVINNOR (sedan) FRU ÖSTERBERG. LAURA och BLOMMEN. (Först kommer Kalle spelande marschen på dragspelet• Derpå Knut med segelsällskapets flagga på en stång, sedan Blum med fyra buteljer punsch, en under hvardera armen och en i hvar der a handen, så Axel med glas på en bricka. Derpå Jlulting med en löfklädd käpp, som regimentst ruinslag are, derpå Anders, Victor och ett par karlar till med Majstången, och sedan karl och qvinna, hand, i hand. Majstången reses upp fonden, och fästes med stöttor, under det att Iianna och Anna hjelpas åt att hänga på kransarne och äggskalen. Medan detta sker samlas folket kring majstången, under det Blum. Ao:,el och Knut komma ned till bordet, der de placera, glas och buteljer.)

blum (till Vestcrbom och Lma). Jag har tagit mig friheten . . . sluta litet med dragspelet, så är ni hyggliga! . . . friheten att få bjuda på ett litet glas här på midsommarafton! . . . Nej se, länsman är ju också här, och gamle Österman, och Boman . . . då ä’ vi ju bara gamla bekanta!

länsman {pekar pä buteljerna). Tror jag det! In-beräknadt de der gossarna!

blum. Som läusman säger, ja! . . . Slå i ni, Axel och Knut! . . . Det ska’ bli mig en sann tillfredsställelse att få dricka ett glas med min tjenstflickas gamla föräldrar . . . för att hon är bra, det är deras förtjenst, det är min tro!

vestekbom (tar mossan af sig). Hå, ’erre Gud! . . .

lina (niger och gråter). Det hä’ då rakt kuntant för mycket . . .

länsman. Skadar inte åt såna barn, som fostrar opp såna föräldrar!

blum. Alldeles som länsman . . . Nej, tvärtom förstås! Och efter som hon nu har lofvat att komma tillbaks till mig igen . . . hm! . . . med ett ord, jagär ingen talare, men jag höjer mitt glas för idogheten oeh . . . hm! . . . skål för gubben Vesterbom och hans gumma!

hulting (som kommit upp, har fått ett glas i ma handen, och svänger käppen med den andni). Törsta, andra, tredje gången: hurra! hurra! hurra! {de andra stämma i.)

m.vh {till folket). Kom hit och var med, godvänner! Jag tror nog att glasena ska’ räcka till!

alla. Tackar hemjukast! {de klinga med Vester-bom och Lina.)

kalle. Så der ja, nu är majstången klar! länsman {visar åt venster). Och här kommer mera Stockholmsfrämmaude! {går emot fru Österberg, Laura och Blommen, som inkomma från venster.) Ju längre på dan, ju vackrare folk!^ Tjenare, mina damer!

fru österberg. Ah, herr kommissarien är då alldeles för mycket artig!

Laura (titl Blommen). Den der tråkiga karlen! blommen (sakta). Ja, livad ska’ man begära, så här på bondlandet!

länsman. Festens skönaste prydnad fattades, men nu fattas ingenting mera,- utan om grosshandlaren tillåter, så fatta vi våra glas.

blum {sakta). Presentera mig först! länsman. Bums! (till frun) Får den äran att presentera en af börsens pelare... (fortsätter sakta; bugningar och nigningar)

axel {till Knut). Hör du Knut! Flickan ser ju riktigt stilig ut!

knut. Ja visst! Henne ska’ vi slå för i stället, du. {de närma sig Laura oeh visa sig mycket artiga.)

länsman (tar under tulen Blommen under armen och för honom med sig neråt). Hör nu, öfverkonst.apeln som är en gentil karl, oeh en kronans karl. blommen. Ja, hvad är det frågan om? länsman. Jo hör nu, kom och drick ett glas med skeppar Boman!//

blommen (föraktligt). Med deu förbaskade bond-tuppen?

länsman (sakta). Ah seså, han gifter sig med rika Östermans dotter, och en sådan är det bättre att vara vän än ovän med (högt). Hör du, Janne Boman ! Tag dig ett glas, och öfverkonstapeln ett, och jag står fadder! Hundra gubbar! inte ska' två ståtliga karlar vara ovänner, för att de ha' rappat om hvarann för en flickas skull! Litet stryk gör bara vänskapen så m)mket ömmare.

boman. Ja, hinte 'ar jag uåge' hemot höfver-kunstapeln hannars.

blommen. Det är mitt sätt, ser Boman! Jag kan, min lif och salighet, aldiig se en flicka, utan att genast fatta eld.

länsman. Han är ju vid minafdelningen, vet jag! blommén. Ja, min lif och själ! Skål, bror! boman. Gut&r! (ämnar dricka, men hejdar sig.) Hors för halla di.. .

länsman. Hvad nu då? boman. Jo, si, det hä' så hatt. . . hanna (kommer med dt glas i hand och ställer sig hredvid honom). Hi dag gäller det hinte — hå det'är hä' punsch, det! Skål, Blommén!

boman. Ja, då så! (de klinga och dricka.) bltjm. Jag tyckte länsman sa' att vi skulle fatta

våra glas?

länsman. Ja visst ja, jag vill be' er allesammans att ta' glaset i hand och en tår uppå tand, för ett blifvande äkta föreningsband! — Stå inte och spill ut punschen, Berg! Har du skrifvarsjukan? — Här ä' en rask rospigge som fått tag i en bra jänta och nog tusan kan det bli' folk af dem, om de får lefva och ha' helsan! Han har, seglat som en karl, och det så sandlasten har rykit om skutmasten, och nu går han i hamn och Lar lilla Hanna i sin famn, och kors i Xristitiehamn, hvad det ska' bli för ett lif! Skål för fästfolket! Hurra!all k (skrattande). Ja si länsman ! — Hurra! Hurra! hulting. Hurra! Tre ska' det vara edra har-krankar! det hörs att ni inte har varit vid gardet!

länsman. Och drag nu sta med en dansvisa, så dansa vi förlofningsdansen kring majstången!

hulting. Den är klar med detsamma, den! (han spelar och sjunger medmi de andra dansa lering majstången.)

Och midsommarafton ä' det i dag,

Och då dansar hela laget!

Då dansar du och då dansar jag För alla ä' vi i taget!

BOMAN.

Vårt Koslagen hä' hett sjungande land,

Med håkrar hå skär hå hängar,

Med skutor som gå te' Stockholm med sand, Och jäntor hå raska drängar;

ALLA.

Hå kommer ni 'it hå ser 'ur vi ar't,

Så nog ska' ni hli välkomna,

För harbetet går, som dansen, med fart, Och hinte ska' ni få somna!

(Under det dansen går i full fart, faller ridån.)VALDA ROMANER

SBHBBBDBaBHHMBBaBBBBnSSBHBMaBHBHØ

af

HERMAN BJURSTEN.

IT. Egoismen.

Roman.

Haft. i illusir. omslag 3: 75j inb. 4: 75.

Af samme förf.:

I. Gyltas grotta. Romantisk skildring från

medeltiden. Hiift. i illnstr. omslag 2: 50; inb. 3; 50.

II. Örtets lek. Roman. Hiift. i illustr. omslag

3: 75; inb. 4: 75.

III. Öfverste Stobée eller Ho/steinska partiet

under frihetstiden. Hiift. i illustr. omslag 3; 25; iub. 4: 25.

Bland de flera svenska romanförfattare, som för åtskilliga tiotal af år uppträdde i vår literatnr, intager Herman Bjursteil onekligen ett ganska framstående rum.

Jemte en ytterst liflig fantasi samt ett nngdomsfriskt åskådningssätt egde han en utomordentlig lätthet att kläda sina tauknr i ord, en ledig, lättläst, angenäm stil och stor berättartalang.

Det är utan tvifvel dessa egenskaper, som i så hög grad gjort hans romaner omtyckta och tillvunnit honom en så stor krets af liisare — större än som kommit mången af hans samtida till del.

Företaget att nu utgifva en ny, vacker och prisbillig upplaga af ett urval bland Bjurstens romaner har derför också mötts af lifligt bifall hos den läsande allmänheten — helst som några utaf dem en längre tid varit nr bokhandeln utgångna och derunder ofta blifvit efterfrågade.På At.beut Bonsiers forlag är under utgifning:

ETT NATIONALVERK.

Fältskärns Berättelser

af

ZACH. topelius

iir utan jemförelse den yppersta historiska roman, som finnes skrifvcn på nordiskt tungomål. Och så länge svenskt språk talas skall den läsas och läsas om igen med för tjusning af den ena generationen efter den andra.

Nu framträder (letta mästerverk i en detsamma fllllt värdig utstyrsel, nämligen illustreradt med öfver

300 teckningar af CARL LARSSON.

Det oaktadt blir denna illustrerade national-upplaga billigare än de äldre ieke illustrerade upplagorna, Den kommer nämligen fullständig icke att kosta mer än 12 kronor.

Den utkommer fullständigt i år i eirka 48 häften it 25 öre, hvavaf 32 häften nu firmas i bokhandeln.Svenskt Skämtlynne.

Folklifsbilder, sägner och anekdoter m. m.

samlade af OSCAR SVAHN.

Med teckningar af ERNST LJUNG-H och A. JANSSON.

Utkommer i cirka 12 tvångfria häften, till ett pria af 50 öre häftet.

Hvarje häfte ntgör ett afslutadt helt för sig.

9 häften hafva utkommit.

Om ntgifvandet af denna samling humoristisk-satirisk folk-literatur har pressen uttalat sig enstämmigt lofordande:

«Vill ni ha er några verkligt roliga stunder, några rigtigt uppfriskande skratt, vill ni bli glad i hågen, när naturen

visar en sä skrnc-keligt mnleu uppsyn, så kosta på er 50 öre och köp ett litet häfte kalladt: «Svenskt Skämtlynne, Folklifsbilder, Sägner och Anekdoter m. m„ samlade af Oscar Svahn«. Det är l:a häftet af ett på Alb. Bonniers förlag utkommet utdrag af det bästa i den vägen, som förekommit i den af lektor Svahn så förtjenstfullt redigerade »Svensk Folktidning«, som, ehuru densamma i landsorten eger mycket stor spridning, doek knappast i hufvudstnden torde vara så allmänt känd, som den i sjelfva verket förtjeuar. Men just denua omständighet torde göra, att det ifrågavarande lilla häftet för mången innehåller idel »nyheter« och att flertalet af historierna äro utomordentligt roliga, det kan Eusebins tryggt — och tryckt — försäkra.» (Dagens Nyheter.)

«Under titeln »Svenskt Skämtlynue» har utgifvaren af svensk folktidning börjat samla en mängd små skizzer, de flesta på bygdemål, drastiskt uppsluppna och mycket karakteristiska drag ur folklifvet, roliga småhistorier, som tåla att läsas äfven om man hört dem förut. En bit sådan som »Jius Pärseus» besök hos Karl Johan har man alltid nöje af, och »Kiviks marknad» är en så äkta skånsk beskrifning, som någon kan vara. —« (Ny iilustr. tidning.)

»Alla intresserade läsare af ett godt oförargligt skämt stanna i tacksamhet hos förläggaren för dessa folklifsbilders, sägners och anekdoters utgifvnnde. —« (Karlskrona Veckoblad.)

«— De äro märkliga såsom prof på en hittills föga uppmärksammad art af svensk folklitteratur och derjemte till stor del — isynnerhet anekdoterna — så innerligt roliga, att man för hvarje sida har alt päräkna månget godt skratt.« (Nya Vexiöbladet.)

«Dessa folklifsbilder och anekdoter af humoristisk-satirisk art utgöra ypperliga prof på svensk folkhumor, klädda som de äro i folkspråkets pittoreska och oförfalskade dragt.« (Hudiksvalls Allehanda.)

»Anekdotvännen och etnografen stöta visserligen här på mänga gamla bekanta, men de äro i de flesta fall goda bekanta, och han torde derjemte liuna icke så litet nytt: — skämtets blommor vuxna på bondstugans, katederns och barnkammarens grund.» (Smålandsposten.)

VALDA BERÄTTELSER

AF

PEHR THOMASSOtf.

Pehr Thomassons skriftställarskap har för vårt folk varit af långt större betydelse än kanske flertalet af våra mycket berömdare författares. Genom sina prosaberättelser och “pmnteckningar“, förnämligast med ämnen ur allmogens lif, hvilka han under årtionden kringströdde i tidningar, i “öreskrifter“, i novellhäften och småsamlingar, har han bidragit till skapande af en sund läsning får åen stora allmänheten, som annars sällan köper böcker. Han har mer än någon annan väckt den svenska allmogetu läslust till lif och han har genom sina “pennteckningar" än mera bidragit att Öka densamma.

. Med större eller mindre estetisk förtjenst hafva alla hans skrifter egenskapen af lättfattlighet, liflig framställning, behaglig stil och ren moral. Också har väl ingen svensk författare blifvit så läst som han af folket.

Att på ett ställe samla de bättre alstren af hans flitiga penna, hvilka, som sagdt, hittills endast funnits att tillgå i strödda häften, torde vara ett företag, som bör kunna vänta berättigad framgång, så mycket mera, som, oaktadt den vårdade utstyrseln, priset kunnat sättas så billigt som

25 öre för hiifte om 48 tättryckta sidor.

Samlingen kommer till en början att omfatta de för närvarande ur bokhandeln utgångna berättelserna: Svarta Fröken, Gubben i FVidhem, En läserska, En fårad flicka, Bet förlorade barnet, Riksdagsmannen eller äresjukan, Slafttfvet i Sverige eller en arbetares lefnadsödm och Vallgossen och Inspektoren. — Det beror på det intresse hvarmed allmänheten kommer att mottaga detta arbete huruvida än flera af förfls berättelser komma att i samlingen intagas.

6 häften hafva utkommit. Fortsättningen utkommer med korta mellantider.

TEATERSTYCKEI

af IRANS HEDBEREr.

Hin Ondes gåfva. Kora ed i i 3 akter.......................— 50.

Min vän löjtnanten. Komedi med. sang i 2 akter. 2:dra uppl. — 50. När man inte har pengar. Lustspel med sång i 4 akter. . — 50. Ny (irsnatten på Mosebacke. Tillfällighetstrolleri i 1 akt med

sang. 2:dra uppl............................... — 25.

Valborgsmesso-aftonen. Hvardagsbilder ur folklifvet i 4 akter

med sang..— 75.

T'omtegubbarne. Nyårsskämt i 1 akt med sång............ — 35.

Min hustru vill så ha det. Lustspel med sång i 3 akter . — 50.

Uurutiden förändrar. Dramatisk skizz med sång i 3:ne perioder — 50. «På kärlekens vingar/» Lustspel med sång i 3 akter ... — 50. Han reser för att roa sig. Lustspel med sång i 5 akter . — 50.

Nyårs-kommitén. Skämt med sång i 1 akt............ . . .'. — 25.

Slutbalen. Nyårsmönstring med sång i 1 akt .... — 25.

Slutbalen n:o 2. « « « i 1 akt ....— 25.

Majkungen. Tillfällighetsstycke med sång i 1 akt.— 25.

Kroningsfesten. « « « i 1 akt..... — 25.

Frun af stånd och Frun i ståndet. Lustspel i 3 akter ... — 75. Aldrig för sent! Dramatisk nutidsmålning i 4 akter .... — 75. Till tings! Till tings! Nyårsmönstring med sång i 1 akt . — 50.

Blommor i Drifbänk. Komedi i 4 akter..................................— 75.

Anna-Stinas illusioner. Lustspel i 4 akter............................— 75.

Dagen gryr. Historiskt skådespel i 4 akter.................1: 25.

Frivilliga och motvilliga. Lustspel med sang i 3 akter ... — 50.

Norr och Söderm Lustspel med sång i 4 akter ....— 50.

Korp-Kirsti. Ett Dalä-äfventyr i 1 akt ....— 50.

Bröllopet på Ulfåsa. Skådespel i 4 akter. 2:dra uppl. . . 1: 25.

Under utställningen. Tillfällighetsfars i 3 akter........... — 50.

En odåga. Komedi i 4 akter................................— 00.

Wasa-Arfvet. Historiskt skådespel i-5 akter................1: 25.

Lejonet vaknar. Skådespel i 3 akter med ett efterspel ... — 75.

Det skadar inte! Lustspel i 3 akter...................................— 50.

Stolts Elisif. Skådespel i 5 handlingar , ...1: —

Majorens döttrar. Komedi i 3 akter.................. 50.

Vid rikagränsen. Tillfällighetsspel i 1 akt................— 35.

Hertig Magnus och Sjöjungfrun. Romantisk operett i 3 akter — 50.

Den bergtagna. Romantisk opera i 3 akter...................— 50.

Vikingarne. Romantisk opera i 3 akter .... — 50.

Dagtingan. Komedi på vers i 4 akter . ...1: 50.

Glanskis. Komedi i fem akter. . . . . „........... 1: 50.

Mellan bjudningarna. Komedi i en akt .... — 50.